

Джейн Ан Крениц

НЕВИННИ ЛЪЖИ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ НЕВИННИ ЛЪЖИ

Превод: Дори Габровска

chitanka.info

Младата Клеър Ланкастър е надарена с уникален талант — да бъде жив детектор на лъжата. Затова е сигурна, че сестра ѝ — Елизабет, казва истината, когато твърди, че съпругът ѝ се опитва да я убие. Но вместо нея, умира самият той. Тялото му е открито от Клеър, заради което полицията я счита за главен заподозрян. Поради липса на доказателства тя е освободена. Шест месеца по-късно баща ѝ, когото почти не познава, я моли да се върне в Аризона. Но добрите му намерения да ѝ осигури работа се провалят, а Клеър се превръща в следващата мишена на убиеца. За да оцелее, ще и се наложи да разчита на новия консултант на баща и Джейк Солтър, интригуващ и потаен мъж. Дватама трябва да преодолеят взаимното си недоверие, за да разкрият планове на маниякалния преследвач и да решат дали от искрите помежду им ще пламне огън...

Джейн Ан Кренц комбинира страст и опасности и създава неустоим роман.

Чикаго Трибюн

На Сюзън Симънс — с благодарности за необикновеното и предано приятелство. Казвала съм го и преди, ще го кажа отново: ти си не само фантастична писателка, ти си една от сестрите, които никога не съм имала.

ПРОЛОГ

Осем месеца по-рано...

Клеър Ланкастър седеше в кафенето на една голяма книжарница във Финикс, Аризона, и се оглеждаше за природената си сестра, която не познаваше. Хаотична смесица от напрежение, тревожност, копнеж и несигурност бушуваше вътре в нея до такава степен, че ѝ пречеше да изпие зеления чай, който си беше поръчала.

Дори и да не беше виждала снимки и да не беше чела статии за Елизабет Глейзбрук и богатото ѝ, влиятелно семейство в аризонските вестници и в списанията за архитектура и обзавеждане, тя пак щеше да я познае в мига, в който я видя да влиза през вратата.

„Това със сигурност не се дължи на роднинска прилика“, помисли си Клеър. Висока метър и петдесет и осем, тя бе свикнала повечето хора да са по-високи от нея, не само повечето мъже, но и много жени. Даваше си сметка, че също като Наполеон има склонност да прекалява, за да компенсира.

Приятелите ѝ и хората, които я обичаха, я определяха като целеустремена. Тези, които не ѝ бяха приятели, използваха други определения: трудна, инат, властна, агресивна. В някои случаи се чуваха дори думите „кучка“ и „топкотрошачка“, основно произнесени от мъже, които бяха открили, че да я вкарат в леглото не е толкова лесно, колкото са си мислили.

Елизабет беше пълната ѝ противоположност: висока и стройна, с медено кестенява коса, дълга до раменете, изсветляла от пустинното слънце и дискретно направените в скъп фризьорски салон кичури. Лицето ѝ изглеждаше очарователно, с благородническа симетрия и елегантен профил.

Но Елизабет правеше най-силно впечатление със стила си. Тя имаше не просто добър вкус по отношение на дрехи, бижута и аксесоари, тя имаше изключително изтънчен вкус. Знаеше точно кои цветове подчертават естествената ѝ красота и притежаваше непогрешим усет за детайлите.

Неотдавна, преди да сключи брак с Брад Макалистър, Елизабет беше имала една от най-успешните фирми за интериорен дизайн в югозападните щати. Нещата се бяха променили коренно през последните няколко месеца. Процъфтяващият ѝ бизнес се бе сринал.

Елизабет се поколеба за миг при вратата на кафенето, оглеждайки малката тълпа. Клеър понечи да вдигне ръка, за да привлече вниманието ѝ. Не очакваше Елизабет да я познае. В крайна сметка за нейната работа нямаше статии в лъскавите списания, а снимките от сватбата ѝ определено липсваха от светските страници на вестниците. Изобщо не беше имало сватба, в интерес на истината, но това беше друг въпрос.

За нейно удивление обаче, Елизабет спря да оглежда помещението веднага щом забеляза Клеър, която седеше в ъгъла. После тръгна към нея през лабиринта от маси.

Моята сестра, помисли си Клеър. Позна ме, точно както и аз бих я познала, дори и без да съм виждала снимката ѝ.

Когато Елизабет се приближи, Клеър видя трудно прикривания ужас в лешниковите ѝ очи.

— Слава богу, че дойде — прошепна Елизабет. Красивата кожена чанта се разлюля леко в здраво стиснатите ѝ пръсти.

Напрежението и несигурността на Клеър изчезнаха за миг. Изправи се и прегърна сестра си, сякаш се познаваха цял живот.

— Всичко е наред — успокои я тя. — Всичко ще се оправи.

— Не, няма — прошепна Елизабет, задавена от сълзи. — Той ще ме убие. Никой не ми вярва. Мислят ме за побъркана. Всички смятат, че е идеалният съпруг.

— Аз ти вярвам — каза Клеър.

1.

Джейк Солтър стоеше в сенките на дългата веранда и всичките му сетива — и нормалните, и паранормалните — бяха насочени към пустинната нощ. Внезапно усети, че косъмчетата на тила му настръхват. Първият признак, че нещо скоро ще изложи на опасност цялата му внимателно изградена стратегия.

Ловецът в него предупреждаваше да не пренебрегва това смущаващо усещане.

Зловещият индикатор за надвиснало бедствие прие формата на малка, компактна кола, която се появи на претъпкания паркинг пред голямата къща на Глейзбрук.

Задава се нещо лошо. Или нещо много, много интересно. Ако съдеше по опита си, двете неща често вървяха заедно.

— Изглежда, е някой закъснял гост — каза Майра Глейзбрук. — Не знам кой може да е. Сигурна съм, че всички поканени са вече тук, освен тези, които се извиниха, че няма да присъстват.

Джейк наблюдаваше малката кола, която се придвижваше бавно. Шофьорът си търсеше място за паркиране сред редицата скъпи седани, тежки джипове и лимузини, задръстили алеята. Като плъх, който приближава оазис в пустинята, където вече са се събрали много планински лъвови.

„Желая ти късмет“, помисли си Джейк.

На широката, описваща кръг алея пред голямата къща не бе останало никакво свободно място. Семейство Глейзбрук имаха гости тази вечер. Арчър и Майра Глейзбрук наричаха ежегодния си юлски коктейл „Партито на пустинните плъхове“. Тази вечер тук присъстваха всички важни особи от благоденстващата общност на Стоун Кениън, Аризона, които не бяха избягали от безмилостната лятна жегата на някое място с по-хладен климат.

— Трябва да е някой от фирмата за кетъринг — предположи Майра, наблюдавайки малката кола с нарастващо неодобрение.

Миниатюрната кола направи пълен кръг на алеята, без да си намери място за паркиране. После невъзмутимо предприе втори опит.

Челюстта на Майра се напрегна.

— Хората от кетъринга бяха изрично предупредени да паркират зад къщата. Не могат да заемат място отпред. Тук е само за гости.

— Може би точно този служител не е чул указанията — каза Джейк.

Колата отново завиваше към тях, а фаровете ѝ осветяваха лъскавите брони на доста по-големите паркирани коли. Джейк вече бе сигурен, че шофьорът няма да се откаже.

— Рано или късно ще осъзнае, че отпред не е останало никакво място — продължи Майра. — Ще трябва да мине отзад.

Не бѣди толкова сигурна, помисли си Джейк. В маниера, по който шофьорът си търсеше място за паркиране, имаше нещо много решително.

Колата рязко спря точно зад едно лъскаво сребристо БМВ.

От всички коли тук тази вечер как реши да запушиш точно тази? — учуди се Джейк. — На какъв принцип я избра?

Част от него, която той не афишираше пред света — не съвсем нормалната част, — се загряваше все повече. Това означаваше, че има приток на екстрасензорни усещания в добавка към информацията, събирана от сетивата му. Когато му ставаше така горещо, получаваше информация чрез цял спектър от енергия и вълни с различна дължина, простиращи се в зоната на паранормалното. Усещаше дивите, опияняващи ухания и тихите звуци на пустинната нощ по начин, който не би могъл да използва, ако изключеше паранормалното в себе си. А интуицията му на ловец в момента действаше с пълен капацитет.

— Този човек със сигурност не може да спре тук — заяви остро Майра. Тя погледна през парапета на верандата. — Къде е младежът, който бе нает да паркира колите тази вечер?

— Видях го да отива отзад преди минута — обясни Джейк. — Сигурно му се е наложило да си вземе кратка почивка. Мога да се погрижа за това вместо теб.

Да, определено искам да се погрижа за това.

— О, няма нужда. Най-добре аз да отида — отказа Майра. — Има вероятност да е някой, който случайно е бил пропуснат в списъка на поканените. Случва се от време на време. Извини ме, Джейк.

Майра бързо тръгна към стълбите на верандата, а модерните ѝ сандали с високи токчета затракаха по плочите.

Джейк се постара да овладее нетърпението си. Опитай да се държиш нормално. Справяше се доста добре с това през повечето време. Много отдавна беше научил, че хората, особено тези, които притежаваха известни паранормални умения и които разбираха точно какво представлява той, се изнервяха, когато той не се владееше. Другите — а това включваше по-голямата част от населението, — които по принцип твърдяха, че не вярват в паранормалното, просто се чувстваха неловко поради необясними и за тях причини. Той се зачуди към коя група принадлежи новодошлият.

Облегна се на парапета, разклащайки разсеяно уискито, от което не бе отпил цяла вечер. Не беше тук тази вечер, за да се забавлява и да се наслаждава на гостоприемството на домакините. Намираще се тук, за да събира информация с всичките си сетива. По-късно щеше да отиде на лов.

Вратата на малката кола се отвори. Иззад кормилото се появи женска фигура. Не беше облечена в униформата, която носеха останалите членове на персонала. Носеше строг черен костюм с пола, черни обувки с висок ток и голяма дамска чанта.

Определено не е от тези места, помисли си Джейк. Това беше Аризона и сега беше юли. По това време на годината всички се обличаха небрежно-елегантно в най-добрия случай.

Той тихо се придвижи към предната част на верандата. Когато стигна до дълбоката сянка на една от каменните колони, носещи издадения покрив, спря. Подпря рамо на стълба и изчака развитието на събитията.

Тънките токчета на новодошлата отекнаха по паветата на алеята. Жената тръгна решително към главния вход, където я очакваше Майра. Джейк забеляза, че мрачният черен костюм очертаваше малки, стегнати гърди, тънка талия и ханш, който, технически погледнато, бе прекалено щедър за иначе дребната фигура. На него обаче формите на тялото ѝ му се сториха съвсем добри, технически погледнато или не. Харесаха му.

Тя спадаше към жените, след които се обръщаш, за да ги погледнеш отново, въпреки че не са красиви. Поне той би погледнал повторно такава жена. А дори и трети път, реши Джейк. Големите

проницателни очи, гордо вирнатият нос и решителната брадичка впечатляваха и въздействаха някак необичайно. Светлините на лампите се отразяваха от лъскавата тъмна коса, стегната на кок на тила.

Но не видът ѝ привлече изцяло вниманието и всичките му сетива. В нея имаше нещо, което не зависеше от физическата привлекателност. Усещаше се в начина, по който се движеше, в ъгъла на раменете и наклона на главата. Присъствие. Много силно присъствие. Щеше да е грешка да подцени тази жена.

Автоматично каталогизира и анализира данните, които сетивата му събираха, както правеше винаги когато ловуваше.

Тя не беше плячка. Беше нещо много по-интригуващо. Беше предизвикателство. Не би могъл да вкара такава жена в леглото с ласкателства. Тя би взела решението в зависимост от критериите, които сама определяше. Щеше да има сблъсък на воли, някакви преговори, вероятно няколко конфликта.

Усети как кръвта завира във вените му.

Майра застана на пътя на жената. Джейк видя, че тя е изоставила ролята на учтива домакиня. И без да е екстрасенс, човек можеше да долови напрежението и неприязънта, струящи от нея. Първите думи, които се отрониха от устата ѝ, му подсказаха веднага колко сериозен е проблемът.

— Какво правиш тук, Клеър? — попита Майра.

По дяволите! Джейк мислено прелисти досието, което му бяха дали да прочете, преди да го изпратят в Стоун Кениън преди две седмици. Нямаше грешка. Точната възраст, точният пол, точното количество враждебност от страна на Майра.

Това беше Клеър Ланкастър, другата дъщеря на Арчър, зачената в една кратка тайна връзка. Анализаторите на вероятностите от „Джоунс и Джоунс“, фирмата за парапсихични разследвания, наела го за тази работа, бяха преценили, че възможността Клеър Ланкастър да се появи тук, докато той работи под прикритие, е под десет процента. Което просто доказваше, че дори и екстрасенс със специален интерес към теорията на вероятностите е безсилен, когато трябва да се предвиди поведението на една жена. Ако се бе опитал да гадае по простичкия старомоден начин, щеше да постигне по-добри резултати.

Джейк знаеше, че има повод за тревоги. Присъствието на Клеър бе много лоша новина. Ако слуховете за нея бяха верни, тя бе единственият човек по тези места, който можеше да разбие на пух и прах прикритието му.

Според досието на „Джоунс и Джоунс“ Клеър имаше степен десет по скалата на Джоунс. А степен единайсет нямаше, поне не официално.

Скалата на Джоунс съществуваше от деветнайсети век. Бе развита от организацията „Аркейн“ — общество, посветено на изследването на екстрасенсите и паранормалните явления. През викторианската епоха много сериозни хора бяха възприемали паранормалното като нещо сериозно. Периодът беше белязал апогея на спиритическите сеанси, медиумите и демонстрациите на екстрасензорни умения.

Разбира се, повечето, занимаващи се с това в онези дни, били шарлатани и мошеници. Но организацията „Аркейн“ съществуваше вече двеста години и членовете ѝ знаеха истината. Някои хора действително притежаваха паранормални дарби. Целта на „Аркейн“ бе да открива и изучава такива индивиди. През годините организацията бе набрала голям брой членове с екстрасензорни способности. Тези, които се присъединяваха към организацията, се подлагаха на тестове, а впоследствие подлагаха на такива тестове и децата си.

Скалата на Джоунс бе създадена, за да измерва силата на индивидуалната екстрасензорна енергия. Тя продължаваше да се осъвременява и разширява, понеже експертите на организацията създаваха нови методи и техники за тестване.

Не паранормалните способности на Клеър будеха тревога у него. Според досието талантът ѝ бе изключително рядък и крайно необичаен. Силата на чистата екстрасензорна енергия на човек можеше да се измери сравнително лесно в днешни дни, поне в рамките на определени граници. Много по-сложно бе да се определи точната дарба на съответния човек.

В преобладаващата си част екстрасензорните умения бяха в областта на интуицията. Надарените с измеримо количество паранормална дарба често бяха добри картоиграчи. Имаха късмет, когато залагаха, славеха се с това, че на предчувствията им можеше да се вярва.

Но съществуваха някои значими изключения. Сред членовете на организацията такива изключения се определяха като „екзотични“. Определението не бе комплимент.

Клеър Ланкастър бе точно такава. Тя притежаваше свръхестествената способност да усеща уникалната психична енергия, генерирана, когато човек се опитва да извърта или заблуждава.

С други думи Клеър представляваше човешки вариант на детектор на лъжата.

— Здравей, Майра — поздрави Клеър. — Виждам по изражението ти, че не си ме очаквала. Опасявах се да не стане така. Мога само да кажа, че имах лоши предчувствия за това от самото начало. Съжалявам, че се натрапвам.

„Не звучи, сякаш наистина съжалява“, помисли си Джейк. Звучеше като жена, която очаква, че ще ѝ се наложи да се защитава, като жена, която е изпадала в тази ситуация многократно в миналото и която е напълно готова да се справи отново. Храбър дребничък боец с официални обувки и измачкан строг костюм. Джейк се учудваше, че на челото ѝ не е татуирано „Не ме настъпвайте“.

— Елизабет ли те покани тук тази вечер? — попита Майра.

— Не. Получих имейл от Арчър. Твърдеше, че е важно.

Това вече е интересно, помисли си Джейк. Арчър не беше споменал нищо за другата си дъщеря, камо ли да го предупреди, че тя може да се появи неочаквано.

Клеър рязко обърна глава и погледна право към сянката, където стоеше Джейк. Той изпита със сетивата си нещо като електрически удар. Клеър бе доловила по някакъв начин присъствието му. Джейк не очакваше това да се случи. Той знаеше как да се смеси с околната среда. Умееше да се крие като хищник, когато решише да използва този си талант, и инстинктивно го беше пуснал в действие през последните две-три минути.

Освен малобройната групичка от ловци — хората с необикновени умения като неговите, — малцина биха могли да доловят присъствието му в сянката. Интуитивната реакция на Клеър силно го впечатли — предвид мощния електрически заряд, който витаеше във въздуха между нея и Майра. Ако не друго, самото напрежение би трябвало да я разсее.

Определено се задават проблеми. Очаквам ги е нетърпение.

— Не сме получили обаждане от пазачите на портала — каза Майра сухо.

Клеър отново се обърна към нея.

— Не се притеснявай, не е имало пропуск в охраната. Пазачът се обади по телефона, преди да ме пусне да вляза. Очевидно някой от къщата е гарантирал за мен.

— Ясно. — Майра звучеше необичайно слисана. — Просто не разбирам защо Арчър не ми е казал, че те е поканил.

— Ще трябва да си изясниш това с него — отвърна Клеър. — Виж, не беше моя идея да идвам чак дотук заради някакво парти. Дойдох, защото Арчър каза, че е много важно. Не знам нищо повече.

— Ще отида да го потърся — каза Майра. Тя се обърна, прекоси бързо верандата и изчезна през отворената двойна врата.

Клеър не я последва. Вместо това, отново насочи вниманието си към Джейк.

— Познаваме ли се? — попита тя с хладна любезност, давайки да се разбере, че отговорът на въпроса е отрицателен.

— Не — отвърна Джейк и бавно излезе от сенките. — Но имам чувството, че ще се опознаем много добре. Аз съм Джейк Солтър.

2.

Той лъже, помисли си Клеър. В известен смисъл.

Би трябвало да е подготвена. Винаги беше подготвена за лъжите. Но това не беше чиста, стопроцентова лъжа, а фино, нюансирано увъртане, обвито в истина, лъжа, каквато би използвал някой илюзионист: Сега виждате монетата, хоп, сега изчезна. Наистина има монета, аз просто мога да я накарам да изчезне.

Той беше Джейк Солтър, но и не съвсем.

Който и да беше, очевидно имаше силна дарба. Мощните, но объркващи пулсации на енергия, които съпровождаха полуистината, оплитаха сетивата ѝ.

Тя беше развила своя собствена кодирана система за лъжите. Спектърът варираше от гореща ултравиолетова енергия при най-опасните лъжи до бледо и хладно сребристобяло — за доброжелателните.

Но лъжата на Джейк Солтър генерираше енергия от различни части на спектъра. Гореща и студена. Интуитивно усещаше, че Джейк може да е изключително опасен, но не беше, поне не в този момент.

Адреналинът нахлу във вените ѝ и я накара да се почувства нервна и нащрек. Паранормалните ѝ сетива пощуряха и я дезориентираха и във физически, и в психически план. Пулсът ѝ внезапно се ускори и дишането ѝ стана напрегнато.

Беше свикнала с това усещане. Живееше със своята необикновена и рядко срещана чувствителност, появила се в началото на юношеството ѝ. Беше се упражнявала дълго и усилено, за да се научи как да изключва паранормалните си реакции. Но за лош късмет необикновените ѝ усещания бяха дълбоко вкоренени в примитивния инстинкт за самосъхранение. Парапсихологът от организацията „Аркейн“, помогнал ѝ да се справи със своята уникална енергия, ѝ беше обяснил, че екстрасензорните умения, които предизвикват толкова основни физически инстинкти, са изключително трудни за овладяване.

Когато тя направи свое собствено проучване в генеалогическите архиви на „Аркейн“, търсейки примери за други като нея, попадна на два смущаващи факта. Първият бе, че макар сред членовете на организацията от време на време да се бяха появявали хора с умения на детектори на лъжата, повечето от тях имаха пета или по-ниска степен. Толкова силна степен като нейната — десета — се срещаше изключително рядко.

Вторият смущаващ факт беше, че почти всички от малцината хора с нейната дарба и степен десет бяха свършили зле живота си, защото не се бяха научили да владеят своите умения. Бяха се озовали в лудници или бяха започнали да вземат наркотици, за да притъпят ефекта от постоянния поток лъжи, изливащ се край тях ден след ден, година след година. Някои се бяха самоубили.

Истината беше, че всички лъжеха. Ако си ходещ детектор на лъжата с умения десета степен, или свикваш с това, или се побъркваш.

Ако се бе научила на нещо, то бе да се контролира.

Напегна всичките си сетива в усилието на волята си да задейства своите защитни механизми.

— Аз съм Клеър Ланкастър — представи се тя. С гордост отбеляза, че думите прозвучаха спокойно и учтиво, не личеше, че е на косъм от малък пристъп на паника.

— Приятно ми е да се запознаем, Клеър — каза Джейк.

Добре, сега не лъжеше. Наистина му беше приятно да се запознае с нея. Всъщност даже се радваше. Нямаше нужда тя да използва необичайната си дарба, за да долови мъжкия интерес в думите му. Старомодната женска интуиция вършеше също толкова добра работа. Нова тръпка премина през тялото ѝ.

Той тръгна към нея, направо се устреми, стиснал наполовина пълна чаша в едната си ръка. Клеър остана с впечатлението, че той оценява присъствието ѝ в някакво негово лично уравнение. Нищо лошо. Тя правеше същото, на свой ред.

— Вие приятел на семейството ли сте, господин Солтър? — попита го.

— Наричайте ме Джейк. Нека си говорим на „ти“. Аз съм бизнес консултант. Арчър ме нае да го консултирам за един нов пенсионен план за семейство Глейзбрук.

Още една лъжа, обвита в истина. Леле! Този човек беше стряскащо добър. И стряскащо интересен.

Сега стоеше в светлината на една от лампите от ковано желязо на верандата, което ѝ позволи да го огледа добре. Имаше чувството, че това не е случайно. Той искаше тя да го види. Клеър разбра защо. Дори изборът му на дрехи бе с цел заблуждение.

Тя се зачуди дали той наистина вярва, че очилата с черни рамки, скъпата риза, разкопчана на яката, и неофициалният, но подходящ за бизнес срещи панталон, които носеше, са ефективна дегизировка. Консервативната подстрижка на много тъмната му коса също не вършеше работа.

Нищо не можеше да прикрие будната интелигентност в тъмните му очи или да скрие фината аура на контролирана мощ, която се излъчваше от него. Той бе изтъкан от остри ръбове и тайнствени сенки. Клеър беше готова да заложи нищожната сума пари в банковата си сметка, че като при всеки истински айсберг, опасната страна на Джейк Солтър се криеше под повърхността.

Нямаше нужда да е екстрасенс, за да се досети, че това не е човек, когото би искала да срещне в тъмна уличка през нощта. Освен ако той не обещава много ексцентричен секс.

Последната мисъл я накара да притаи дъх. Откъде пък ѝ хрумна това? Тя определено не си падаше по ексцентричния секс. Всъщност не си падаше по никакъв секс. Сексът означаваше да изоставиш задръжките си, да станеш уязвим и да поемаш рискове с човек, на когото имаш доверие. А когато си човешки вариант на детектор на лъжата, имаш сериозни проблеми с доверието. Когато все пак си лягаше с някого, внимаваше да държи положението под контрол.

Едно от най-хубавите неща у Грег Уошбърн беше фактът, че той нямаше нищо против тя да ръководи физическия аспект на връзката им, точно както я оставяше да контролира и всички други аспекти. Всъщност това бе почти идеалното обвързване. Грег никога не спореше за нищо, чак до деня, когато я изостави.

— Пристигаш с малко закъснение — отбеляза Джейк.

— Самолетът ми от Сан Франциско не излетя навреме.

— Клеър.

Клеър отклони вниманието си от Джейк и се усмихна на своята природена сестра.

— Здравей, Лиз.

— Току-що видях мама. — Елизабет се втурна към Клеър с грейнало от радост лице. — Тя ми каза, че си тук. Не знаех, че ще идваш в Аризона тази вечер. — Тя прегърна Клеър. — Защо, за бога, не ми каза?

— Извинявай — каза Клеър и също я прегърна. — Предполагах, че знаеш за поканата.

— Сигурно татко е искал да ме изненада. Знаеш го какъв е.

„Всъщност не го знам“, помисли си Клеър, но не каза нищо на глас. Беше се запознала с биологичния си баща едва преди няколко месеца. Обстоятелствата на срещата им не бяха идеалните. Тя знаеше много малко за Арчър Глейзбрук, освен факта, че той е легенда в бизнес средите на Аризона.

— Толкова се радвам да те видя! — възкликна Елизабет.

Клеър си позволи да се отпусне леко. Поне по отношение на сестра си нямаше нужда да стои нащрек.

— Изглеждаш страхотно! — отбеляза тя, оглеждайки елегантната бяла рокля на Елизабет. — Великолепна рокля.

— Благодаря. — Елизабет също огледа сестра си. — А ти изглеждаш...

— Не казвай нищо. Знаеш, че ще разбера, ако лъжеш.

Елизабет се засмя.

— Ти изглеждаш, сякаш си пътувала половин ден.

— Е, това си е истина — съгласи се Клеър.

Тя се усмихна. Радваше се да види сестра си щастлива и усмихната. Преди осем месеца Елизабет се намиреше на ръба на нервен срыв. Промяната бе почти невероятна. Без съмнение вдовството й се бе отразило много добре.

Елизабет, също като майка си, беше регистриран член на организацията „Аркейн“. Майра имаше втора степен по скалата на Джоунс, което означаваше, най-общо казано, малко по-силна от обичайната интуиция. Ако не произхождаше от род, пълен с членове на „Аркейн“, и не се беше подложила на специалните тестове, щеше да прекара живота си, без да подозира за необичайните си екстрасензорни способности, и щеше да приема проблясъците на интуицията си за нещо обичайно, както мнозина.

Елизабет обаче беше с пета степен и имаше силна чувствителност за цветовете, визуални баланси, пропорции и хармонии. Нейните специални способности ѝ помагаха много за успеха ѝ като интериорен дизайнер.

— Ето те и теб, Клеър — избоботи Арчър Глейзбрук откъм отворената врата на къщата. — Защо се забави толкова много, по дяволите?

— Полетът ми закъсня.

Тя говореше със съвсем равен глас, както правеше винаги в присъствието на невероятния Арчър Глейзбрук. След първата им среща беше прекарала много малко време с него. Още дори не знаеше точно как да го възприема.

Шейсет и една годишният Арчър можеше да изпълни ролята на застаряващ, обрулен стрелец в някой старомоден уестърн. Имаше изсечено и обветрено лице и проникателни лешникови очи. Външността му много заблуждаваше. Беше роден и израснал в едно ранчо в Аризона, близо до границата, и беше прекарал по-голямата част от живота си в Югозапада.

Вече не се занимаваше с обработване на земи. Вместо това, ги купуваше и продаваше. Развиваше ги. Правеше го толкова успешно, че можеше да купи и продаде почти всеки в щата.

В някой момент щеше да предаде управлението на империята на сина си Мат. Но засега все още сам дърпаше юздите. Клеър знаеше, че Мат, който наближаваше трийсетте, ръководеше една фирма, собственост на Глейзбрук, в Сан Диего.

Клеър веднъж бе попитала майка си какво е видяла у Арчър Глейзбрук, което бе събудило у нея желание да преспи с него една нощ. „Властта е невероятен афродизиак“, отвърна ѝ тогава простичко Гуен Ланкастър.

Несъмнено Арчър излъчваше власт не само чрез бизнес империята си, но и в паранормален аспект. Всъщност едното беше свързано с другото. Той произхождаше от род, пълен с членове на „Аркейн“. Конкретно неговата специална способност му позволяваше да гради стратегии по уникален начин. Много хора с уникални таланти се озоваваха в армията или политиката. Арчър беше вложил интуицията си в широкомащабни сделки. Резултатите бяха впечатляващи.

Когато го видя днес, застанал между двама членове на законното му семейство, Клеър почувства как в нея се надига старата позната тъга. Потисна я със същата безмилостност и воля, която използваше, за да контролира екстрасензорното в себе си. Точно както правеше, откакто научи, че има баща и че той не подозира за съществуването ѝ, си повтаряше една и съща мантра: *Преодолей го. Ти не си единственият човек на света, отгледан от самотен родител. С едно дете може да се случат и по-лоши неща и определено се случват, и то постоянно.*

Тя имаше късмет. Имаше майка, която я обичаше, и леля, която я обожаваше. А това беше много повече, отколкото болшинството от хората имаха.

— Хайде влез и си вземи нещо за хапване! — нареди Арчър. Той се обърна към вратата, готов да се заеме отново със задълженията си на домакин.

— Не мога да остана дълго — каза бързо Клеър. Арчър спря и я погледна. Същото направиха и останалите, включително и Джейк Солтър. Да, вярно, думите ѝ прозвучаха странно, след като току-що бе долетяла чак от Сан Франциско. Елизабет се намръщи разочаровано.

— Да не смяташ да се връщаш в Сан Франциско още тази вечер, за бога? Та ти току-що дойде.

— Не, няма да се връщам тази вечер. Смятам да хвана обратен полет вдругиден.

— Забрави! — отрязва я Арчър. — Имаме да говорим по работа. Ще трябва да останеш по-дълго.

— Има неща, които трябва да свърша в Сан Франциско — настоя Клеър през зъби.

Изведнъж Джейк се озова до нея, хвана я за лакътя и я поведе към вратата.

— Няма да ти дойде зле да хапнеш нещо след полета и дългото шофиране от летището — каза той.

Това бе команда, не предложение. Първата ѝ реакция, както винаги в подобни обстоятелства, беше да откаже да помръдне от мястото си. Намерението ѝ се засили още повече, когато осъзна, че всички, включително и Арчър, са видимо облекчени от идеята, че Джейк я взема под свой контрол.

Джейк трябва да бе доловил вътрешната ѝ съпротива. Отпрати ѝ развеселена усмивка с повдигнати вежди и мълчаливо я попита дали наистина иска да предизвика сцена заради такава дреболия като отиването до масата с ордъврите.

Какво пък толкова! Не беше яла нищо, освен малката кофичка кисело мляко за обяд.

— Добре — съгласи се тя.

— Къде смяташ да спиш? — попита Елизабет.

— В един хотел край летището — отвърна Клеър.

Елизабет се възпротиви:

— Това означава цял час шофиране.

— Знам — кимна Клеър.

— Ще останеш тук — заяви Арчър решително. — Има достатъчно място.

Майра отвори уста да възрази, но бързо я затвори, без да каже нищо. Клеър я съжали. В класацията на десетте най-ужасни преживявания на всяка съпруга сигурно фигурираше появата на прага на дома ѝ на незаконородената дъщеря на съпруга ѝ, плод на една страстна нощ с друга жена.

— Благодаря, но предпочитам хотела. Вече се регистрирах и оставих куфара си в стаята.

— Ако не се бях изнесла току-що от апартамента си, можеше да отседнеш при мен — съжали Елизабет. — Но както ти казах по телефона миналата седмица, сега живея при мама и татко, докато не сключа договора за новия си апартамент.

— Няма проблем — увери я Клеър. — Нямам нищо против да спя в хотел. Честно.

Арчър раздвижи челюстта си, което не бе добър знак, но Джейк вече бе завел Клеър почти до вратата.

— Има време тя да реши какво да прави — каза той, като я дръпна вътре. — Нека първо си вземе нещо за ядене.

Когато Джейк я въведе в помещението, всички глави в препълнената стая се обърнаха към тях и само след секунда всички извърнаха поглед. Шум от забързано подновени разговори и престорен смях изпълни голямата гостна.

Клеър имаше готовност за смущаващата реакция, но въпреки това тя я блъсна като вълна. Трябваше да си напомни да диша. Усети

как ръката на Джейк се стяга около нейната над лакътя ѝ.

Той я поведе към облицован с кожа бар в единия край на дългата просторна стая, очевидно невъзмутим, въпреки тайно хвърляните любопитни погледи.

— Да започнем с питиетата — предложи Джейк. — Ако си била в Долината на слънцето повече от пет минути, значи се нуждаеш от вода.

— Наистина съм малко жадна.

Той задържа ръката ѝ, за да я накара да спре пред бара, и погледна бармана.

— Газирана вода и чаша шардоне за госпожица Ланкастър, моля.

— Без вино — бързо се обади Клеър. — Няма да остана дълго и трябва да шофирам обратно до летището.

Джейк сви рамене в съгласие.

— В такъв случай — само вода.

Мъжът зад бара кимна, сръчно напълни една чаша с газирана вода и я подаде на Клеър.

— Благодаря — кимна тя.

— Сега да направим хирургически преглед на бюфета — каза Джейк.

Той я заведе до семплата дървена маса, която изглеждаше като направена около 1800-та година, времето, когато голяма част от сегашна Аризона е била под контрола на Мексико. Клеър отгатна, че масата най-вероятно е истинска антикварна ценност. Майра притежаваше отличен вкус и можеше да си позволи най-доброто.

Зад масата имаше бюфет, украсен с цветни, ръчно изрисувани керамични чинии, в които бяха вплетени различни югозападни мотиви. В голяма, многопластова скулптура от лед с издълбани купи имаше многообразни студени ордьоври. В другия край на дългата маса се виждаха редица сребърни плата, от които се издигаше пара.

Изведнъж Клеър осъзна, че е гладна.

— Прав си — каза тя. — Наистина имам нужда да хапна нещо.

— Препоръчвам ти онези миниатюрни царевични питки. — Джейк ѝ подаде една яркочервена чиния. — Само че пълнежът може да е прекалено пикантен за човек от Сан Франциско.

— Очевидно не знаеш чак толкова за хората, които живеят там. — Тя натрупа в чинията няколко хапки и се прехвърли към студените

скарриди и салцата.

Елизабет се появи точно когато Клеър си взе салфетка и вилица.

— Всичко наред ли е? — попита тя и придоби изключително облекчено изражение, щом видя разнообразието от храна в чинията на сестра си. — О, браво! Ще хапнеш.

— Както знаеш, това е едно от нещата, които правя добре — отбеляза Клеър. — Не се тревожи за мен, Лиз. Добре съм. Върни се при гостите си.

— Предпочитам татко да ни беше казал, че ще идваш. Можехме да организираме нещата по друг начин. — Елизабет се огледа смутено. — Осъзнавам, че сигурно се чувстваш неловко.

— Добре съм. Върви си приказвай с хората. Не се тревожи, след като съм тук, няма да изчезна, преди да съм прекарала известно време с теб.

Джейк погледна Елизабет.

— Аз ще се погрижа за нея.

Това изявление очевидно подежда успокоително на Елизабет.

— Е, в такъв случай ще отида да поговоря с някои хора — каза тя. — Ако не го направя, мама ще се сърди. Благодаря, Джейк. — Усмихна се топло на Клеър. — Ще се видим после.

— Със сигурност — увери я Клеър.

Елизабет изчезна в тълпата.

— Предлагам да излезем навън. Тук е малко претъпкано.

— Нямам нищо против.

Тя сдъвка един миниатюрен сандвич, почувства се значително по-добре и остави Джейк да я отведе навън през една врата в далечния край на стаята. Озоваха се на друга дълга веранда, която гледаше към красиво извит басейн. От подводните светлини водата блестеше в странен нюанс на тюркоазно.

Слязоха от верандата, прекосиха вътрешния двор и седнаха на кръгла маса, която гледаше към басейна.

— Чудесна вечер — каза Клеър между хапките.

— Днес беше четирийсет градуса. Утре се очаква да е още по-горещо.

— Ами нали е Аризона и сега е лято. — Тя отпи от газираната вода и остави чашата си. — Да имаш представа за какво иска да говори с мен Арчър?

— Не. Дори не знаех, че си поканена тук тази вечер.

Той казва истината, осъзна тя. Това беше интересна промяна.

— Останах с чувството, че си изненадан — отбеляза тя и си помисли: *А не обичаш да бъдеш изненадан*. — Свикнал си да бъдеш три стъпки преди всички останали, нали?

— Очевидно този път се провалих.

Тя се усмихна развеселено.

— Не се вини. Всички останали бяха също толкова слисани да ме видят. Изглежда, този път Арчър си е изиграл картите в пълна тайна. — Тя замълча, замислена над този факт. — Кое то, признавам, събужда в известна степен любопитството ми.

— Затова ли дойде тук? От любопитство?

— Не. Тук съм, защото мама настоя. — Тя повдигна вежди. — Все пак знаеш част от историята на моето семейство, нали?

— Част — призна той. — Известно ми е, че всички сте регистрирани членове на „Аркейн“.

— Ти също ли?

— Да.

Това обясняваше отчасти излъчването за сила, което струеше от него. Както и защо Арчър го е наел за консултант. Членовете на организацията често предпочитаха да работят с други хора с екстрасензорни способности. Обичайно за свои най-близки приятели и за брачни партньори избираха също хора от „Аркейн“.

— Всъщност имах предвид леко комплицирания характер на въпроса с родителите ми, не връзката ни с организацията — каза Клеър.

— Знам някои неща и за това.

— Работата е там, че не познавах нито Арчър, нито Майра, Елизабет или Мат до миналата година. Все още сме доста предпазливи в общуването помежду си. Двете с Елизабет се разбираме чудесно и Мат се държи приятелски. Но моето присъствие разстройва Майра по очевидни причини, така че се старая да не ѝ се натрапвам често.

— А каква е връзката ти с Арчър?

— Все още я изграждаме.

— Защо майка ти е настояла да дойдеш тук тази вечер? — попита Джейк.

— Малко е сложно. Предисторията е, че мама и леля Мей ме помолиха да изчакам, докато постъпя в колежа, преди да реша дали да се представя на Арчър или не. Аз уважих желанието им. Но когато постъпих в колежа, вече бях решила, че не искам да установявам никакви контакти с него.

— Защо?

Тя се поколеба, несигурна как да го формулира с думи.

— Всеки път, когато виждах снимка на семейство Глейзбрук в някое списание или вестник, те изглеждаха като съвършеното семейство. Знаех, че това ще се промени, ако аз се появя на прага им. Предполагам, че не съм искала да разруша това, което те имаха.

— Не съществува такова нещо като съвършено семейство — каза Джейк.

— Може би не съществува. Но семейство Глейзбрук категорично изглеждаха, сякаш са много близо до това. По-рано тази година все пак се свързах с Елизабет. Сега, когато раната е отворена, мама и леля Мей решиха, че двамата с Арчър трябва да установим връзка помежду си.

— Роднини — измърмори Джейк. — Как да не ги обичаш!

Тя се усмихна и отново отпи от водата си.

— Положението с роднините не е единственото усложнение в живота ти, нали? — Джейк се облегна на стола си и изпъна крака. — Ти си с много уникална дарба — десета степен.

Тя замръзна.

— Знаеш това?

— Че си детектор на лъжата? Да. Направих някои проучвания на семейството, преди да поема тази работа. Може и да не знам всички факти, но основното ми е известно. Сигурно ти е доста трудно на моменти. Хората лъжат много, нали?

— Да — кимна тя. — Всъщност лъжат постоянно.

Клеър се зачуди дали той не е проверявал способностите ѝ, когато ѝ каза името си, и дали не си е помислил, че може да надвие нейната чувствителност. Може би просто не му пукаше дали тя ще разбере, че я лъже. Колкото повече мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че това е верният отговор.

— Какъв е твоят талант? — попита тя.

Джейк не отговори. Той обърна глава, погледна назад към къщата и промълви тихо:

— По дяволите!

Тя проследи погледа му и забеляза една слаба като клечка жена, чийто силует се очертаваше на светлините откъм къщата.

Жената се поколеба. Клеър осъзна, че тя търси някого. Ако имаха малко късмет, нямаше да се сети да провери сенчестия далечен край на басейна.

Но в този момент жената закрачи решително напред. Беше очевидно, че се е отправила към масата. „Дотук с късмета“, помисли си Клеър. Нейния никакъв го нямаше тази вечер.

— Валъри Шипли — обясни Джейк.

— Знам. Точно от нея се нуждаех тази вечер. — Клеър остави недоядената хапка сандвич обратно в чинията си.

— Познаваш ли я? — попита Джейк.

— Срещала съм я веднъж. В нощта, когато нейният син, Брад Макалистър, беше убит.

— Макалистър беше съпруг на сестра ти, нали?

— Да. — Тя гледаше смутено как Валъри се приближава към тях с несигурна походка. Нещата щяха да загубеят.

— Само за твоя информация — каза Джейк тихо. — Валъри пие. Много. Чух, че проблемът се появил след смъртта на сина ѝ.

— Елизабет ми спомена нещо за това.

Валъри спря близо до ръба на басейна. В едната си ръка държеше чаша. Клеър видя, че жената залита на високите си токчета.

Валъри наближаваше шейсетте, беше с изрусена коса, подстригана на къса черта. Преди шест месеца изглеждаше здрава и в добра физическа форма. Тази вечер изглеждаше болезнено кльощава в коктейлната си рокля. Скулите на лицето ѝ стърчаха като остриета на ножове, бузите ѝ бяха хлътнали.

— Не мога да повярвам, че си имала наглостта да дойдеш тук тази вечер, убийца такава — каза Валъри. Заваляше думите, но гневът, с който бяха пропити, беше истински.

Клеър се изправи. Джейк направи същото.

— Здравейте, госпожо Шипли — каза тихо Клеър.

— Кой е този с теб? — Валъри втренчи поглед в сенките. — Ти ли си, Джейк?

— Да. Мисля, че няма да е лоша идея да се върнете в къщата, госпожо Шипли.

— Млъквай! Ти работиш за Арчър. Не ми казвай какво да правя.
— Валъри се обърна отново към Клеър: — Не ти пука изобщо каква болка си причинила, нали? Мислиш, че можеш да се появиш отново тук, сякаш нищо не се е случило?

Клеър тръгна бавно към нея.

— Не — каза Джейк тихо.

Клеър не му обърна внимание и спря до ръба на басейна, с лице към Валъри.

— Съжалявам за загубата ви, госпожо Шипли.

— Съжаляваш? — Валъри повиши глас, в който се преплитаха болка и гняв. — Как смееш да го кажеш след това, което направи? Ти уби сина ми и всички в къщата го знаят.

Без предупреждение тя плисна съдържанието на чашата си в лицето на Клеър.

Клеър се сепна, затвори очи и инстинктивно направи крачка назад.

Валъри нададе нечленоразделен вик на ярост. Клеър отвори очи навреме, за да види как жената се носи право насреща ѝ с протегнати ръце. В зловещата светлина от подводните лампи лицето на Валъри изглеждаше като демонична маска.

Джейк се приближи с невероятна бързина. Той хвана ръката на Валъри, преди тя да удари Клеър, която вече бе направила още една крачка назад, за да избегне удара. Токът на обувката ѝ стъпи във въздуха. Тя политна странично в басейна и падна, разплисквайки вода наоколо.

„Поне водата е топла“, помисли си Клеър, изчезвайки под повърхността. В редките случаи, когато се намираше на територията на семейство Глейзбрук, беше благодарна и за най-малкия късмет, който я споходеше.

3.

Джейк погледна изкривените от гняв черти на Валъри Шипли.

— Стига толкова — спря я той. — Върнете се вътре. Аз ще се погрижа за това.

Жената отклони вниманието си от Клеър, която в момента се показва на повърхността, и изсъска през зъби:

— Не се намесвай в това, Солтър! Това няма нищо общо с теб. Тази курва се опита да прелъсти сина ми. Когато не успя, го уби.

— Валъри? — Оуен Шипли бързаше към жена си. — Какво става?

Валъри заплака.

— Тази кучка се е върнала тук. Не мога да повярвам. Наистина се е върнала тук. Как смее след това, което направи!

Тя зарови лице в дланите си, завъртя се несигурно и се втурна към верандата.

Оуен спря на място. Той бе атлетичен шейсетгодишен мъж със силни черти и грижливо подстригана сива коса, със спокоен и самоуверен вид. Но в момента изглеждаше смутен и безпомощен.

Джейк изпита известно съчувствие към него. Преди години Шипли беше помогнал на Арчър да основе „Глейзбрук Инкорпорейтид“. Двата мъже бяха партньори в продължение на почти три десетилетия, преди Арчър да откупи дела на Оуен от общия им бизнес. Все още бяха близки приятели и често играеха голф заедно.

Преди година Оуен се запозна и ожени за Валъри. Това беше втори брак и за двамата. Арчър беше разказал на Джейк, че Оуен и Валъри се запознали чрез услугата за запознанства в сайта на „Аркейн“. Джейк имаше предчувствие, че компютърните сватовници в организацията, чиято цел бе да помогнат на самотните членове да си намерят партньори в живота сред хората със сродни таланти, са пропуснали опасността Валъри да се превърне в алкохоличка. Не за пръв път уредените от сайта връзки се оказваха грешка.

— Съжалявам — каза Оуен и погледна Клеър. — Добре ли си?

Клеър стоеше, потопена до раменете във водата.

— Не се тревожете за това, господин Шипли.

— Сигурна ли си? — попита Оуен.

— Да. — Гласът ѝ се смекчи. — Стана случайно. Загубих равновесие и паднах в басейна.

Оуен видимо се напрегна.

— Валъри просто не е на себе си, откакто Брад беше убит.

— Знам — кимна Клеър.

— Опитвам се от доста време да я убедя да отиде да се лекува.

Но тя отказва.

— Разбирам — каза Клеър.

Оуен кимна.

— Благодаря. — Той погледна отново към къщата. Валъри беше изчезнала в сенките на верандата. — Най-добре да я откарам вкъщи.

Той тръгна назад към къщата с провиснали рамене.

Джейк го изчака да се отдалечи. После се приближи до ръба на басейна.

Клеър отмести мократа коса от очите си и го погледна. Движеше ритмично ръцете си под повърхността.

— Не казвай нищо — предупреди го тя.

— Не мога да се сдържа. — Той клекна. — Предупредих те да не се разправяш с нея.

Клеър направи физиономия.

— Смятах, че консултантите би трябвало да правят нещо полезно и продуктивно в кризисни моменти.

— Точно така. За малко да забравя.

Той се изправи, отиде до близката кабинка за събличане и отвори вратата. На един рафт откри купчина големи хавлиени кърпи. Взе една и я занесе до басейна.

— Това полезно ли е? — попита той и разгъна хавлията.

— Определено.

Клеър си пое дъх и се потопи под водата, за да открие обувките си. Когато отново се показва на повърхността, се отправя бавно към широките стъпала, където я чакаше Джейк.

— В кабинката има и халат — каза той, намятайки раменете ѝ с кърпата.

— Благодаря.

Клеър стисна кърпата и се отправи към кабината за преобличане. Черният костюм бе залепнал за тялото ѝ и очертаваше щедрата извивка на ханша.

Тя свали самото си точно преди да стигне до вратата. Тънката бледа копринена блузка, която носеше отдолу, беше станала прозрачна от водата. Джейк видя презрамките на финия ѝ сутиен.

Клеър изчезна в кабинката. Той прецени възможностите си. Нямаше никакво съмнение, че Клеър Ланкастър беше замесена в нечий изкусен план да попречи на някого. Той трябваше да реши как да действа с нея, но първо се нуждаеше от повече информация.

Вратата на кабинката се отвори. Клеър се появи, увита от глава до пети в дебел бял халат. На главата ѝ имаше омотана хавлия. Носеше мокрите си дрехи в едната ръка и подгизналите обувки — в другата.

— Мисля, че партито приключи за мен — каза тя и спря до масата, за да вземе дамската си чанта.

— Така изглежда — съгласи се той. — Ще те заведе вкъщи.

— В хотела — поправи го тя. — Не живея тук, забрави ли?

Шокиран, той осъзна какво е казал. Това се казва грешка на езика! Беше го изрекъл, без да мисли, и имаше предвид своята къща — тази, която беше наел. Какво, по дяволите, означаваше това? Сигурно имаше нещо общо с вида ѝ по халат и мисълта, че е гола под снежнобялата материя.

— Ще те откарам до хотела — каза той.

— Благодаря, но си имам кола.

— Не е проблем. Това ще ми даде извинение, за да си тръгна порано. Разговорите на такива партита ме отегчават.

— Тогава защо си дошъл?

Той сви рамене.

— Арчър ме покани. Клиент ми е.

Клеър го изглежда странно. Той разбра, че тя знае, че я лъже. Но усети, че няма да му го каже в лицето.

Опитваше се да го разгадае, осъзна Джейк. Имаше право. Той правеше същото с нея. Усмихна се леко.

— Какво е толкова забавно? — попита Клеър сърдито.

— Сякаш се фехтуваме. Проверяваме защитите на другия. Търсим уязвими места. Това е интересна игра, не мислиш ли?

Тя остана неподвижна.

— Не съм дошла тук да играя игри.
— Знам. Но понякога игрите ни намират.
— Не знам какво си мислиш, че правиш, Джейк Солтър, но каквото и да е...

Той хвана ръката ѝ.

— Хайде да те откарам в хотела ти.

— Казах ти, мога да се оправя сама. Ще се прибера с колата си.

— Бъди разумна. — Джейк я насочи към верандата. — Мокра си до кости. Имала си уморителен ден. Преживя семейна сцена, поднесена от жена, която те мрази до дъното на душата си. На всичко отгоре сигурно не се ориентираш съвсем добре из Финикс. Нека аз те откарам до хотела ти.

— Не, благодаря — учтиво, но решително му отвърна тя.

— Същият инат си като Арчър!

Двамата стигнаха до верандата. Клеър спря рязко и погледна отворените врати.

— Няма да вляза отново там — каза тя и погледна халата си. — Не и в този вид.

— Няма — съгласи се той, стисна ръката ѝ и я поведе покрай верандата. — Ще минем оттук.

Той я преведе покрай къщата. Когато стигнаха до претъпканата с коли алея, Джейк видя младежа, който обслужваше паркинга, да обикаля около колата под наем на Клеър.

— Изглежда, съм запушила нечия друга кола — отбеляза Клеър.

— Моята.

Тя се сепна, после се усмихна тъжно.

— Каква е вероятността да улуча точно нея, а?

— Предполагам, че това е карма.

— Вярваш ли в кармата?

— Не вярвах до тази вечер — призна той. Не му хареса начинът, по който младежът оглеждаше колата на Клеър. — Май имаме проблем.

— Какъв? — Тя вдигна глава, стискайки ключа в ръката си.

Вече бяха близо до колата ѝ. Джейк видя паяжината на пукнатините по предното ѝ стъкло. Клеър ги забеляза няколко секунди по-късно.

— По дяволите! — прошепна тя. — От фирмата за коли под наем няма да се зарадват.

Младежът забеляза Джейк.

— Тъкмо щях да ходя да говоря с шефа си.

— Какво се е случило? — попита Клеър.

— Госпожа Шипли се появи преди няколко минути — обясни смутено младият мъж. — Искаше да знае коя кола е пристигнала в последния половин час. Казах й, че е тази.

— Мили боже! — възкликна Клеър. — Какво е направила с предното ми стъкло?

— Ами... разби го с един камък — обясни младежът.

— Къде е госпожа Шипли? — попита Джейк.

— Съпругът й се появи малко след нея. Каза, че ще я откара вкъщи. Извини се и каза да ви предам, че ще оправи нещата с фирмата, от която сте взели колата под наем.

Джейк пусна ръката на Клеър.

— Е, това решава нещата. Няма да се върнеш в хотела си с тази кола. — Той взе ключовете от пръстите й, които продължаваха да ги стискат. — Ще преместя колата, за да мога да изкарам моята.

Клеър въздъхна и отстъпи.

— Добре. Благодаря.

— Карма, а? — Той отвори вратата на малката кола и седна зад волана.

Клеър изчака, пхнала ръце в джобовете на халата, докато Джейк размени местата на двете коли. Когато паркира повторно нейната кола, той настани Клеър на предната седалка на БМВ-то си и после заобиколи до шофьорското място.

Седна зад кормилото и потегли по алеята, от която излезе на виещия се път. Пазачът му махна с ръка, когато минаваше през масивната порта от ковано желязо.

Клеър гледаше през прозореца, очевидно погълната от нощта и светлините на Аризона в далечината.

— Знаех, че Брад Макалистър е бил убит преди шест месеца — каза Джейк след известно време. — Арчър спомена нещо, че според полицаите той попаднал на крадци, които извършвали обир с взлом в дома му в Стоун Кениън.

— Това е официалната версия. — Клеър не отмести поглед от мастиленосинята тъмнина. — Но както може да си забелязал, майката на Брад е убедена, че аз съм убила сина й. Разпространява теорията си вече няколко месеца. Доколкото разбирам, пожънала е доста голям успех с нея, макар Елизабет да ме уверява, че повечето хора в Стоун Кениън внимават много какво приказват на глас пред Арчър.

— Арчър със сигурност не би искал да се разпространяват подобни клюки.

Тя обърна глава и го погледна.

— От полицията всъщност ме разпитаха.

— Щеше да е изненадващо, ако не бяха го направили. Ти си открила трупа.

— Да.

Той я погледна. Тя пак се беше втренчила в нощта.

— Сигурно е било неприятно — каза той тихо.

— Определено.

Известно време той мълча.

— Как стана така, че ти първа си се появила на местопрестъплението?

— Пристигнах със самолет в Аризона онази вечер, за да се видя с Елизабет. Беше станало объркване с едно съобщение, което уж съм й оставила. Тя мислела, че ще пристигна на следващата сутрин. Беше отишла на приема на Академията по изкуствата в Стоун Кениън, когато пристигнах. Аз отидох право у тях. Входната врата се оказа отворена. Влязох и попаднах на трупа на Брад.

И без паранормалната си сетивност той долавяше следите от шока и ужаса под повърхността на спокойно изречените думи.

— Арчър ми каза, че сейфът бил отворен — вметна Джейк. — Определено прилича на осуетен обир.

— Да. Но това не попречи на Валъри да стигне до заключението, че аз съм убила сина й. Тя мисли, че съм имала връзка с Брад и че съм го убила, защото е отказал да напусне Елизабет.

— Елизабет и Макалистър са били разделени по онова време. Имаш ли представа какво е правел той в дома й?

— Не.

Джейк не искаше да любопитства, но ловецът в него държеше да научи, затова попита нехайно:

— Ти спеше ли с Макалистър?

Тя потрепери.

— Мили боже, не! По никакъв начин не бих могла да се почувствам привлечена от мъж като него. Брад Макалистър беше лъжец.

Стомахът му се сви на топка. Тя вероятно мразеше лъжците.

— Всички лъжат в един или друг момент — каза той. — Включително и аз.

— О, сигурно. — Клеър реагира учудващо небрежно на този прост факт. — Нямам проблем с повечето лъжи или хората, които ги изричат, откакто се научих да контролирам дарбата си. Понякога дори самата аз изричам лъжи. В действителност доста ме бива в лъжите. Може би това върви заедно с таланта да ги долавям.

Той бе силно озадачен. С кисела усмивка си призна, че това не се случва често. Трябваша му няколко секунди, за да се пренастрои.

— Нека си изясним нещо — каза той. — Ти си ходещ детектор на лъжата и нямаш нищо против, че повечето хора лъжат?

Тя се подсмихна.

— Да го кажем така. Когато на тринайсетгодишна възраст една сутрин се събудиш и откриеш, че заради своите току-що развили се екстрасензорни умения можеш да разбереш, че всички около теб, включително и хората, които обичаш, лъжат от време на време, и че ще се побъркаш, ако не намериш начин да виждаш нещата в перспектива, се научаваш да откриваш тази перспектива.

Противно на волята си, той бе очарован от чутото.

— И каква точно е перспективата ти по тази тема?

— Възприемам Дарвиновите възгледи. Умението да се лъже е универсално. Всички, които познавам, го владеят доста добре. Повечето малки деца започват да го упражняват веднага щом се научат да говорят.

— Значи според теб има някакво еволюционно обяснение, така ли?

— Мисля, че да. — Сериозна и уверена, тя звучеше спокойно. — Обективно погледнато, умението да се лъже очевидно е част от набора от техники за оцеляване на всеки човек, страничен ефект от притежаването на езикови умения. Има много ситуации, в които умението да лъжеш е крайно полезно. Има моменти, когато се налага

да излъжеш, за да се защитиш или да предпазиш някого друг например.

— Добре, приемам този тип лъжи.

— Може да излъжеш врага, за да спечелиш битката или войната. Или да се наложи да излъжеш, за да защитиш личния си живот. Хората лъжат постоянно, за да премахнат напрежението от дадена социална ситуация или да не наранят нечий чувства, да успокоят някого, който е изплашен.

— Вярно е.

— От моя гледна точка, ако хората не можеха да лъжат, вероятно нямаше да могат да живеят заедно в групи, поне не и много дълго или с каквато и да била степен на обединяване в общество. И така стигаме до същината на въпроса.

— А тя е?

Клеър разпери ръце.

— Ако хората не умееха да лъжат, цивилизацията — такава, каквато я познаваме — нямаше да съществува.

Той подсвирна тихо.

— Това наистина е интересна перспектива. Признавам, че никога не съм мислил по въпроса от тази гледна точка.

— Може би защото никога не ти се е налагало да мислиш за него. Повечето хора възприемат уменията да лъжат за даденост, независимо дали го одобряват или не.

— Но не и ти.

— Аз бях принудена да развия малко по-различна гледна точка. — Тя спря за момент. — Винаги невероятно съм се впечатлявала, че преобладаващото мнозинство от хората — с и без екстрасензорни умения — си мислят, че знаят кога някой лъже. Така е по целия свят. Но проучванията показват, че повечето хора улавят лъжата в малко над петдесет процента от случаите. Все едно да хвърлят чоп.

— Ами експертите? Полицайте например?

— Според проучванията те не са много по-добри в уличаването на лъжците, поне не в контролирана лабораторна обстановка. Проблемът е, че бележите, които хората възприемат като свързани с лъжите, например избягването на нечий поглед или потенето, обикновено не вършат никаква работа.

— И не може да се разчита, че на лъжците ще им порасне носът като на Пинокио?

— Това не е изцяло мит — каза тя. — Наистина съществуват физически белези, но те варират много между различните хора. Ако познаваш даден човек добре, имаш много по-голям шанс да разбереш кога той лъже, но всичко останало си е чисто гадаене. Както казах, да лъжеш е естествена човешка способност и вероятно ние всички сме много по-добри в нея, отколкото бихме искали да си признаем.

— Спомена, че лъжите на Брад Макалистър били различни?

— Да.

— Какво имаше предвид?

— Брад беше друг тип лъжец — бързо обясни тя. — Той беше ултравиолетов.

— Ултравиолетов?

— Цветният ми код за зъл.

— Силна дума.

— Но прилягаше точно на Брад, повярвай ми. Умението да лъжеш е много силно оръжие. Само по себе си, според мен то е с неутрална стойност, също като огъня.

— Но също като огъня може да бъде превърнато в оръжие, така ли?

— Точно така. — Тя скръсти ръце. — С огън може да се сготви ядене, но и да се изгори къща. В ръцете на човек със зли намерения лъжата може да се използва така, че да причини огромни поражения.

— Какво те кара да мислиш, че Брад Макалистър е бил зъл човек? Според всички разкази той бил верен съпруг, който подкрепял Елизабет в периода на нервния ѝ срив.

Гневна и яростна, тя рязко се обърна на седалката си.

— Тази представа беше най-голямата лъжа на Брад Макалистър. И наистина побеснявам, че тя все още витае, въпреки че онзи негодник е вече мъртъв.

Той погълна тази информация.

— Какво е направил Макалистър, за да го намразиш толкова много?

— Брад не е подкрепял Елизабет в периода на нервния ѝ срив. Той причини този нервен срив. Но двете с Елизабет се отказахме от опитите да убедим в това всички, включително Арчър и Майра. В

очите на целия град Брад Макалистър си остана герой и момче за пример.

Джейк обмисли чутото.

— Добре, каква е твоята версия за убийството?

Тя се поколеба, после се отпусна бавно назад на седалката си.

— Не виждам никаква причина да се съмнявам във версията на полицията. Брад вероятно наистина е попаднал на обир в къщата.

— Е, кой лъже сега? Ти не вярваш и на дума от тази версия, не съм ли прав?

Тя въздъхна.

— Не. Но и нямам по-добра.

— Съвсем никаква ли?

— Знам само, че Брад беше зъл човек. Злите хора си колекционират врагове. Може би някой от тях го е проследил и го е убил онази вечер.

— Но не разполагаш с никакъв мотив, освен факта, че Брад не е бил приятна личност.

— Понякога това е достатъчно.

— Да — съгласи се той. — Понякога е достатъчно.

Настана кратко мълчание.

— Впрочем — обади се Клеър след известно време — трябва да се оглеждаме за отбивката за Индиън Скул Роуд.

— Защо?

— Защото мотелът ми е точно до Индиън Скул Роуд — обясни тя търпеливо.

— Май спомена, че хотелът ти е на летището.

— Излъгах.

4.

Най-доброто, което можеше да се каже за мотел „Дечърт Доун“, беше, че не претендира да е нещо различно от това, което беше — занемарен, долнопробен евтин мотел от друга епоха. Двуетажната постройка спешно се нуждаеше от поне една ръка боя. Ръждясалите климатици бучаха през нощта.

Повечето от околната растителност бе измряла още в праисторическата ера. Имаше само няколко издръжливи кактуса и една нещастна палма. Първата от буквите на жълто-червения неонов надпис ту гаснеше, ту примигваше дразнещо.

Клеър леко се смути, когато Джейк спря БМВ-то на паркинга пред входа към окаяното фоайе, но веднага потисна смущението си.

Джейк изгаси двигателя и огледа безжизнената палма, която украсяваше напукания асфалтиран тротоар.

— Знаеш ли — каза той, — ако беше споменала, че пристигах в града тази вечер, отделът за организиране на пътувания във фирмата на Арчър Глейзбрук с радост щеше да ти направи резервация за някой малко по-приличен хотел. Обзалагам се, че щяха да ти намерят някое място, където банята не е обща за етаж.

— В стаята ми има баня, много ти благодаря за загрижеността. — Тя разкопча предпазния си колан и отвори вратата.

Джейк слезе, извади мокрите ѝ дрехи от багажника и двамата заедно се отправиха към входа.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш защо избра точно този мотел? — попита той учтиво.

— Може би не знаеш, че бях уволнена преди шест месеца. Оттогава нямам особен късмет в търсенето на нова работа. Така че напоследък съм с доста ограничен бюджет.

— Баща ти е един от най-богатите хора в щата — изтъкна Джейк кротко.

— Не възприемам Арчър Глейзбрук като свой баща в какъвто и да било смисъл, освен в чисто биологичен аспект.

— С други думи прекалено горда си, за да вземаш пари от него.
— Той поклати глава, развеселен. — Вие двамата определено имате доста общи черти.

Той отвори мръсната стъклена врата. Клеър мина покрай него и влезе във фоайето, което имаше размери на пощенска марка.

Служителят на рецепцията изгледа Клеър, все още облечена в халата и с увита кърпа на главата.

— Добре ли сте, госпожице Ланкастър? — попита той смутено.

— Направих едно нощно плуване.

— Аз ще изпратя госпожица Ланкастър до стаята ѝ — намеси се Джейк.

Мъжът го огледа, после сви рамене.

— Разбира се. Както искате. Само не вдигайте шум. В стаята до вашата има една двойка от Средния запад.

Клеър се намръщи.

— Какви ги приказвате? Защо трябва да се интересувам от хората в съседната стая?

Мъжът направи измъчена гримаса.

Джейк стисна ръката ѝ и я поведе към стълбите.

— Какво става тук? — попита Клеър недоумяващо. — Да не би да съм пропуснала нещо?

Джейк изчака да стигнат до следващата врата и тръгна по мръсния коридор, преди да ѝ отговори:

— Мъжът на рецепцията мисли, че си момиче на повикване, което използва мотела, за да води тук клиентите си.

— А ти си клиентът?

— Да.

— Предполагам, че халатът създава погрешно впечатление.

Тя спря пред стая 210. Джейк взе ключа от ръката ѝ и го пхна в ключалката.

Вратата на стая 208 се отвори леко. Жена на средна възраст с каска от сиви къдрици надникна неодобрително през процепа.

Джейк кимна учтиво.

— Добър вечер, госпожо.

Жената затръшна вратата. Джейк чу гласове през стената. Вратата отново се отвори. Този път оплешивяващ пълен мъж с бермуди и бяла тениска подаде глава. Той изгледа навъсено Клеър.

Клеър наведе глава настрани.

— Хубава вечер, нали?

Мъжът затвори вратата, без да отговори. Джейк чу оглушителното спускане на резето.

— Не мисля, че човекът на рецепцията е единственият наоколо, останал с погрешни впечатления за избраната от теб професия — отбеляза Джейк.

— А въобще не знаят, че в момента всъщност съм безработна.

Джейк отвори вратата.

Вътрешността на стаята бе също толкова потискаща, както и коридорът. В далечния край евтени плъзгащи се стъклени врати водеха към тераска, гледаща към малък басейн. Клеър включи слабата лампа на тавана.

Джейк погледна единствения неголям куфар върху поставката за багаж.

— Май не си се приготвила за продължителен престой.

— Ще дам на Арчър един ден да ми обясни защо ме довлече тук. Така и така съм в града, ще прекарам известно време с Елизабет. Но след това нямам никаква причина да оставам.

— Ще се връщаш в Сан Франциско ли?

— В момента си търся работа. Шестте месеца без работа пробиха сериозна дупка в спестяванията ми. Не искам да вземам назаем от майка си и леля си. Трябва да си намеря работа.

Той кимна.

— Вероятно така ще е най-добре.

Очевидно нямаше търпение да се отърве от нея. Защо това я потискаше?

— Благодаря, че ме докара — усмихна се тя учтиво. — Беше интересна вечер, меко казано.

— Жените, с които излизам на срещи, често казват същото.

Тя се усмихна.

— Ако не си забелязал, това не беше среща. Ти просто си вършеше работата. Грижеше се за проблемите вместо Арчър Глейзбрук.

Внимателно, но решително тя затвори вратата право в лицето му.

5.

Джейк се върна обратно до Стоун Кениън и паркира в гаража на къщата, която беше наел. Отвори багажника на БМВ-то, извади компютъра си, с който никога не се разделяше, и влезе вътре.

Беше възнамерявал да прекара нощта, дебнейки из още няколко къщи, собственост на хора от кръга познати на семейство Глейзбрук, търсейки следи от това, за което бе изпратен. Точно така прекарваше повечето си нощи в Стоун Кениън. Досега бе успял да претършува дрешниците, чекмеджетата и сейфове на дванайсет къщи.

Но пристигането на Клеър Ланкастър бе променило плановете му за вечерта. От мига, в който я видя за пръв път, инстинктът му на ловец го накара да стои нащрек. Тя беше важна. Джейк го усещаше. Не само защото искаше да я вкара в леглото си, макар че и това беше важно.

Той светна една лампа в кухнята и сложи лаптопа на масата. Наля си чаша скоч, седна и включи компютъра.

Не искаше повече изненади.

Кодираниите файлове за семейство Глейзбрук, които му бяха дадени, съдържаха само най-обща информация за Клеър Ланкастър. Той я прегледа набързо.

Клеър произхождаше от дълга редица членове на организацията „Аркейн“ и по бащина, и по майчина линия. До резултата ѝ по скалата на Джоунс имаше забележка. Това означаваше, че макар да бе определена като десета степен, нейната особена дарба беше толкова рядко срещана, че изследователите не разполагаха с достатъчно примери, които да гарантират точността на оценката.

До неговата степен десет в личния му профил имаше същата отметка.

Клеър бе отгледана от майка си — счетоводителката Гуен Ланкастър, която живееше в района на Сан Франциско с леля си — Мей Флад. Клеър беше завършила история в Калифорнийския университет в Санта Крус. Джейк знаеше достатъчно за репутацията

на този университет, за да си даде сметка, че тя вероятно се бе дипломирала със солидно образование, но и с леко нестандартни възгледи за света.

Обърна внимание на този дребен факт, защото тук, в Аризона, хората от семейство Глейзбрук не бяха склонни към нестандартни възгледи. Те бяха стълбовете на обществото и участваха активно в светския живот, бизнеса и благотворителните прояви.

Зарови се по-дълбоко във файловете и откри каквото търсеше. Имаше малка бележка, в която се споменаваше, че след дипломирането си Клеър е кандидатствала за работа в един клон на „Джоунс и Джоунс“ в Калифорния. Кандидатурата ѝ бе отхвърлена.

През следващите години беше кандидатствала за работа още няколко пъти. И бе отхвърлена още няколко пъти.

След неуспеха да постъпи в „Джоунс и Джоунс“, Клеър бе започнала работа в малка благотворителна организация. Беше останала в нея няколко години, преди да приеме мениджърски пост в по-голямата и престижна „Дрейпър Тръст“.

„Дрейпър Тръст“ представляваше частна фондация, специализирана в подпомагането на организации, които работеха с малтретирани жени и бездомни семейства, както и в областта на здравеопазването и образованието на малките деца. Очевидно Клеър бе постигнала сериозни успехи там. Поне изглеждаше, че положението е било такова до преди шест месеца. Точно тогава бе разпитвана във връзка с убийството на Брад Макалистър.

Когато се завърнала у дома в Сан Франциско, била уволнена от работата си. Годешът ѝ с друг високопоставен служител на „Дрейпър Тръст“, Грег Уошбърн, приключил по същото време. Клеър бе прекарала месеците оттогава насам в търсене на нова работа в някоя благотворителна организация, но засега нямаше никакъв успех. Беше кандидатствала за пореден път и в калифорнийския клон на „Джоунс и Джоунс“.

И пак я бяха отхвърлили.

Джейк пусна бързо търсене за Грег Уошбърн в архивите на „Аркейн“. В списъците имаше неколцина Уошбърн, но не и този Грегъри Р. Уошбърн, бившият годеник на Клеър. Джейк си помисли, че тя бе пробвала да завърже връзка с човек без екстрасензорни таланти, точно както той беше опитал със Силвия.

Значи имаха нещо общо. И двамата знаеха, че много малко членове на „Аркейн“ биха се обвързали с човек, който има десета степен на някакъв специален талант, камо ли ловец или детектор на лъжата. Резултатите и за двамата бяха откровени провали. Той се облегна на стола си и замислено отпи от скоча.

След малко зададе данните за убийството на Брад Макалистър. Имаше доста информация, тъй като смъртта на Макалистър бе голяма новина в Стоун Кениън. Обаче повечето материали се оказваха безполезни и меко казано повърхностни. Разследването не беше стигнало доникъде.

Клеър бе дала показания в полицията, но нито за момент не бе разглеждана като официално заподозряна. Нямаше нужда човек да проявява голямо въображение, за да разбере защо е била оневинена толкова бързо, помисли си той. В крайна сметка бе дъщеря на Арчър Глейзбрук. Никой служител на полицията в Стоун Кениън не би горял от желание да разследва в тази насока без много солидни доказателства. Би било самоубийствен ход по отношение на кариерата му.

Той отново отпи от уискито си и се замисли върху думите на Клеър. Беше определила Брад като зъл човек и твърдеше, че е бил отговорен за нервния срив на Елизабет. Обвинението звучеше доста сериозно. Освен това бе първото негативно нещо, което чуваше за покойния съпруг на Елизабет, когото всички определяха като светец. Според всички в Стоун Кениън той се бе проявявал като идеалния съпруг.

Ами ако Арчър Глейзбрук е заподозрял, че дъщеря му е подложена на тормоз? Джейк не се усъмни нито за момент, че Арчър бе в състояние да убие зет си, ако въпросният зет е причинил нещо ужасно на някое от децата му. Арчър беше израснал в ранчо и бе прекарал известно време в армията, така че разбираше от оръжия.

Но Арчър, Майра и Елизабет бяха видени на приема на Академията по изкуствата в онази вечер. Имаше прекалено много свидетели, които да го потвърдят.

Но пък едва ли би било трудно да се измъкне от претъпканата зала на приема и да убие някого, който се намира само на четири-пет километра разстояние...

Джейк извади досието на Брад Макалистър. В него нямаше почти нищо интересно.

Макалистър и майка му — Валъри, бяха членове на организацията, но никой от двамата не бе постигнал висок резултат по скалата на Джоунс. Валъри имаше втора, а Брад — четвърта степен. И двамата бяха определени като притежаващи „обща паранормална чувствителност“ без никакви специални насоки.

Със своята четвърта степен Брад вероятно бе имал способности на добър картоиграч, това обясняваше и успешните му инвестиции, превърнали го в много богат човек.

Членовете на „Аркейн“ често имаха паранормални таланти поради вековната практика да се стимулират браковете между хора от организацията. Както и при всяка друга човешка особеност, генетиката бе изиграла своята роля в това отношение.

Бързо прегледа останалата информация, с която „Джоунс и Джоунс“ разполагаха за Макалистър. Брад се появил по тези места няколко месеца след като майка му се омъжила за Оуен Шипли. Няма предишни бракове, поне според досието. С добро образование и нюх за финансовия свят, той работел за една средно голяма брокерска къща, преди да се захване със собствен бизнес като инвеститор. По времето на появата му в Стоун Кениън вече бил натрупал значително състояние.

Това не означаваше, че не се е оженил за Елизабет заради парите ѝ, напомни си Джейк. Някои хора нямаха насита.

След известно време той отвори мобилния си телефон и набра един познат номер. Фалън Джоунс вдигна на първото позвъняване.

— Надявам се, че се обаждаш, за да ми кажеш, че най-после си направил пробив в Стоун Кениън — каза Фалън.

„Ниският плътен глас точно му пасва“, помисли си Джейк.

Фалън бе мрачен самотник. Сигурно още седеше зад бюрото си, почти винаги беше там — наведен над компютъра. Приличаше на побъркан учен — аналогията беше много подходяща. Фалън Джоунс можеше да проследи своя произход до основателя на организацията „Аркейн“ — Силвестър Джоунс, алхимика.

Като повечето наследници на основателя, Фалън Джоунс имаше изключително силна чувствителност, както и уникална квалификация, благодарение на която можеше да оглавява агенция за паранормални

разследвания. Неговите собствени много изразени паранормални способности му позволяваха да види модели там, където всички останали виждаха само произволност, да открива конспирации там, където другите виждаха съвпадение. Той неизменно се оказваше прав.

Когато Фалън Джоунс изпращаше своите агенти на лов, можеше да се разчита на факта, че там някъде наистина има плячка.

— Появи се ново усложнение — съобщи Джейк. — Казва се Клеър Ланкастър.

— Другата дъщеря на Глейзбрук? — Фалън замълча. — По дяволите! Анализаторите на вероятностите ми казаха, че няма шанс тя да се появи.

— Е, тук е. И между другото тя знае, че в моята история има нещо не съвсем наред.

— По дяволите! Не можеш да я оставиш да провали всичко! Прекалено много е заложено на тази мисия!

— Засега сякаш не възнамерява да разбие на пух и прах прикритието ми — обясни Джейк. — Каза, че всички лъжат и е свикнала. Както и да е, тя планира да лети обратно за Сан Франциско вдругиден.

— Смяташ ли, че ще можеш да я контролираш дотогава?

— Не мисля, че някой би могъл да контролира Клеър Ланкастър — отвърна Джейк. — Поне не твърде дълго. Но с малко късмет тя няма да провали проекта. Обаждам се, защото имам един въпрос, свързан с нея.

— Какъв?

— Попаднах на файл, в който се казва, че е кандидатствала за работа в „Джоунс и Джоунс“ няколко пъти.

— На всеки шест месеца, точна е като часовник. Много е постоянна, не мога да го отрека.

— Защо не е получила работата?

— Ти как мислиш? — Фалън говореше спокойно. — Защото е с умения за детектор на лъжата и е десета степен. По-точно — десета степен с отметка.

— Звучи ми като човек с талант, който може да бъде много полезен за бизнес като твоя.

— Може би. Но не и с десета степен. Когато получихме молбата ѝ за работа за първи път, накарах един от анализаторите ни да проучи

другите членове на организацията със същия талант. Оказа се, че е имало само десетина човека в цялата история на „Аркейн“. Повечето са били или изключително невротични, или напълно побъркани. Четириима са се самоубили. Човек трудно се справя с подобен талант.

— Отхвърлили сте я, защото сте смятали, че тя няма да се справи с работата?

— Това е агенция за разследвания, Джейк — изтъкна Фалън сухо. — Знаеш не по-зле от мен, че в нашия бизнес всички лъжат — клиентите, заподозрените, агентите на „Джоунс и Джоунс“. Никой човек, който е детектор на лъжата с десета степен, не може да издържи дълго на такова напрежение. Тя би представлявала риск за себе си и за останалите агенти.

— Може да сте я подценили.

— Възможно е, но трябва да се съобразявам с вероятностите — каза философски Фалън. — Каквото и да правиш, не й позволявай да провали задачата ти.

— Ще видя какво мога да направя.

6.

Фалън Джоунс стана иззад очуканото махагоново бюро и отиде до прозореца. Когато се намираше в този кабинет, не забравяше нито за миг тежестта на семейната история.

Бюрото, също като библиотеката със стъклени вратички и египетски мотиви на аплиците, беше в стил арт деко. Мебелите бяха част от оригиналната мебелировка на калифорнийския клон на „Джоунс и Джоунс“ при откриването му в Лос Анджелис през 1927 година.

В крайна сметка Седрик Джоунс, един от поредицата представители на рода, оглавявали този клон, беше решил да премести клона в по-изолирания Скаргил Коув на северното калифорнийско крайбрежие през 1960 г. Седрик беше пренесъл повечето мебели от лосанджелиския клон със себе си. Когато Фалън наследи поста, той запази всичко непокътнато, чак до аплиците на стените.

През 60-те на XX век Скаргил Коув бе затънтено селце, населявано от разнородна група хипита, последователи на движението Ню ейдж^[1], художници, занаятчии и всякакви други хора, бягащи от безмилостните сили на съвременния свят. Една агенция за паранормални разследвания стоеше съвсем на място в подобно обкръжение.

През годините в Скаргил Коув не бяха настъпили съществени промени. На Фалън понякога му се струваше, че градчето е попаднало в капана на безвремието. Това бе едно от нещата, които най-много харесваше в това място. Той работеше тук сам, контролирайки чрез интернет и мобилния си телефон своя разпръснат във всички посоки екип от следователи, анализатори и лабораторни техници. От време на време се замисляше дали да не си наеме асистент, но още не бе направил нищо по въпроса.

Знаеше какво си мислят Джейк и останалите за неговото решение да ръководи империята си от това затънтено място на брега. Но той се нуждаеше от уединение по начин, който останалите не

можеха да разберат. Буквално всички членове на рода Джоунс имаха много силна чувствителност в една или друга сфера, но неговата дарба бе уникална. Никой друг не я разбираше. През повечето време той сам не я разбираше. Знаеше само, че за да върши работата си по най-добрия начин, се нуждае от спокойствието и уединението на Скаргил Коув.

Беше късно. Забулената в мъгла луна осветяваше тъмните силуети на магазина за екологично чисти храни, занаятчийските галерии и останалите магазинчета, които съставляваха малката търговска част на градчето.

Беше юли, но бруленото от вятъра заливче с неговия къс каменист бряг и стърчащи скали привличаше много малко туристи. Тези, които се озоваваха в града, никога не оставаха дълго, най-вече защото почти нямаше места, където да нощуват. В странноприемницата на Скаргил Коув имаше едва шест стаи. Туристите се задържаха само колкото да обиколят галериите на художниците и занаятчиите и си тръгваха преди залез-слънце, търсейки хотели и ресторанти на юг по брега.

Седрик Джоунс с неговата интуиция от десета степен бе усетил, че Скаргил Коув ще остане неоткрит още дълго време и се беше оказал прав.

„Джоунс и Джоунс“ беше семеен бизнес с клонове в Съединените щати и Великобритания, основан точно след Първия заговор в края на деветнайсети век. Начело на всички клонове имаше членове на семейство Джоунс, наследници на алхимика, основател на организацията — Силвестър Джоунс.

През повечето време клоновете на фирмата се занимаваха с широка гама от разследвания и охранителни ангажименти, поръчани от членове на организацията „Аркейн“ и други хора извън нея, които решаваха да потърсят помощта на детективи с екстрасензорни умения. Но онези членове на организацията, които познаваха историята на „Джоунс и Джоунс“, разбираха, че основният клиент на фирмата е управителният съвет на „Аркейн“.

Що се отнасяше до ангажиментите към Съвета, основната работа на „Джоунс и Джоунс“ беше да се охранява най-опасната тайна: формулата на основателя.

Оригиналната формула бе създадена от Силвестър Джоунс. В личния си дневник той твърдеше, че може значително да засили екстрасензорните умения у всеки с поне някакви следи от паранормален талант. През годините формулата се бе превърнала в една от многото легенди в „Аркейн“, поне според повечето ѝ членове. Но семейство Джоунс и Съветът знаеха истината. Формулата съществуваше и действаше.

Еликсирът за засилване на паранормалната мощ се бе оказал обаче и изключително опасен, ефектите от него бяха крайно непредсказуеми. Опиталите го наистина бяха развили плашещо силни психични способности, но този наркотик ги обсебваше. Неизбежно ги превръщаше в безпощадни, психично надарени, силно лабилни социопати.

Въпреки риска, във всяко поколение се появяваше някой жаден за сила човек, готов да не спре пред нищо, за да пресъздаде формулата на основателя. Винаги когато това ставаше, се приемаше, че е работа на „Джоунс и Джоунс“ да се справи с проблема.

В някои случаи човекът, решен да се сдобие с формулата, се оказваше просто неуравновесен ексцентрик или някой, който се е вманиачил по легендата за Силвестър Джоунс. Най-общо казано, такива хора не стигаха далече, преди „Джоунс и Джоунс“ да се намесят и да се справят с проблема.

Но сегашната ситуация изглеждаше различна. Прокрадналата се на този етап информация подсказваше, че си имат работа с много дисциплинирана, внимателно структурирана и напълно безпощадна организация. В действителност тя притежаваше всички белези на истинска конспирация в духа на Първия заговор.

Първият заговор беше друга легенда в „Аркейн“ и също като историята за формулата на основателя, се основаваше на нещо повече от късче истина. Първата конспирация бе формирана в края на деветнайсети век. Нейната цел бе да се постигне контрол над организацията и на тази основа да се разпрострат пипалата ѝ до най-високите нива на бизнеса и правителството във Великобритания.

Сенчестите очертания на новата, съвременна конспирация бяха разкрити през изминалите няколко месеца. Двама лабораторни изследователи на „Аркейн“ бяха изчезнали при подозрителни обстоятелства, без да открият телата им. Преди месец техник от офиса

на „Аркейн“ бе открит мъртъв. Две седмици по-късно доверен информатор на организацията беше загинал при автомобилна катастрофа.

В допълнение към това Фалън знаеше, че някой е проникнал в някои от грижливо охраняваните компютърни файлове на организацията, без да остави следи.

Центърът на новата конспирация, изглежда, се намираше на западния бряг. Това означаваше, че Фалън отговаряше да я спре. Десетина агенти работеха по различни следи, но той вече отчаяно се нуждаеше от пробив. В момента най-големите му надежди се крепяха на Джейк.

Пристигането на Клеър Ланкастър не бе добра новина.

---

[1] В основата на това движение е идеята за настъпващата Нова епоха, епохата на Водолея, епоха на любов, свобода и задоволяване на дълбоката духовна жажда на човечеството. — Б.ред. ↑

7.

Клеър затвори капака на лаптопа си, стана от бюрото и отиде до вратата на балкона. Плъзгащата се врата отказваше да помръдне в желязната си релса. С доста напъване успя да я отвори. Вратата издаде остър стържещ и скърцащ звук с всеки сантиметър придвижване настрани. Клеър се досети, че шумът се е чул и в съседната стая.

Излезе на тесния балкон и се загледа в тъмния басейн.

Според току-що намерената информация в интернет Джейк Солтър беше точно този, за когото се представяше: успешен консултант по пенсионни фондове. Клеър намери няколко страници и кратък негов профил във финансовата преса.

Споменаваха се бегло и брак, завършил с развод след по-малко от година.

Тя си спомни леките течения от енергия, които бе усетила на тила си по време на пътуването до мотела.

За разлика от повечето хора, Джейк не просто разправяше лъжи — той живееше в лъжа.

8.

Мобилният телефон иззвъня точно когато Клеър беше под душа. Тя опита да се увие в една от тънките като хартия хавлии и откри, че не са достатъчно дълги, за да скрият тялото ѝ. Вместо това, изтри с хавлията ръката си и вдигна слушалката.

— Аз съм — обади се Елизабет. — Какво ще кажеш за една закуска?

— Добра идея — съгласи се Клеър. — Малко съм гладна след снощното плуване.

— Чух за това. Сигурна съм, че всички присъствали на партито знаят какво се е случило. Видях какво е направила Валъри с колата ти. Татко каза, че Джейк те е откарал до хотела снощи.

— Точно така.

— Виж, след като в момента нямаш кола, защо да не дойда до летището да те взема? Може да закусим в някое от заведенията по Кемълбак Роуд. После ще те заведа до Стоун Кениън, за да се оправиш с колата.

Клеър огледа мърлявата мотелска стая. Определено не искаше Елизабет да види мотел „Дезърт Доун“. Стигаше ѝ реакцията на Джейк снощи. Сестра ѝ щеше да се почувства абсолютно ужасена.

— Мога да си взема такси — каза тя бързо.

— Забрави! Чакай да видя — сега е седем и половина, има задръствания, ще ми трябва известно време да стигна до летището, значи ще се видим след час.

Клеър въздъхна.

— Не съм на летището.

Последва дълга, недоумяваща пауза. Елизабет се прокашля.

— Не ми казвай, че си се озовала в къщата на Джейк Солтър!

— О, не! — Клеър усети как страните ѝ пламват. — За бога, Лиз, как ти хрумна, че съм отишла у Джейк? Току-що се запознах с него. Знаеш това.

— Добре, добре, спокойно — каза Елизабет. — Просто попитах. Не исках да те разстройвам.

— Не съм разстроена.

— Добре. Но ако не си у Джейк и не си в хотел на летището, то къде, по дяволите, си?

— Напоследък положението е малко затегнато — обясни Клеър. — Да кажем, че съм се настанила на място за хора с по-ограничен бюджет.

— Татко те извика да дойдеш тук, в Аризона. Не ти ли плати билета?

— Предложи ми — призна Клеър.

Елизабет въздъхна.

— А ти, разбира се, си му отказала. Кълна се, че си същият инат като него. Добре, дай ми адреса на това място за хора с ограничен бюджет.

— Това е истинска дупка — заяви Елизабет.

— Не е дупка — възрази Клеър.

— Дупка е — повтори Елизабет спокойно.

Клеър си напомни, че предварително знаеше как Елизабет ще се ужаси от мотела. Единствената надежда бе да се опита да смени темата.

В момента закусуваха на откритата тераса към ресторанта на един от луксозните голф комплекси край Скотсдейл. Редиците плувни басейни и изкуствено създадената и поддържана зеленина на игрището за голф създаваха илюзията за целебен комфорт. Въпреки че беше едва осем и четирийсет и пет сутринта, жегата бързо се усилваше. Ако не бяха сенниците, вентилаторите над главите им и пръскалките, които правеха облак от мънички капчици, нямаше да е приятно да се седи навън. Дори и така водата се изпаряваше почти мигновено.

— Сигурна ли си, че не мога да те убедя да отседнеш в дома на мама и татко? — попита Елизабет отново.

— Сигурна съм.

— Но нали и аз съм там!

— Няма да е честно спрямо Майра. И така ѝ причинявам достатъчно стрес.

Елизабет направи физиономия, мълчаливо признавайки, че е истина.

— Не се тревожи повече — каза Клеър. — И така съм си добре. Все едно, ще остана в града още само една нощ. Не е кой знае какво.

Сервитьорът се появи с чаша и чинийка в ръка, обръщайки се към Клеър:

— Вашият зелен чай.

Клеър погледна пакетчето върху чинийката. Чаят бе от неизвестна марка, а водата сигурно щеше да се окаже хладка.

— Благодаря — кимна тя. Махна хартията от пакетчето чай и го пусна в чашата.

Беше познала за водата. Елизабет се засмя.

— Извади си поука друг път да не си поръчваш зелен чай в Аризона. Тук се пие кафе.

— За разлика от мотела ми, това е скъп комплекс, в който отседат заможни туристи от целия свят. Предполага се, че тук могат да поднесат чаша свестен чай.

— Напомняш ми за Джейк. Той е единственият ми друг познат, който пие чай. Май и той си пада по зеления.

Клеър обмисли това, докато раздвижваше пакетчето чай из чашата си в отчаян опит да извлече от него някакъв аромат и кофеин.

— Какво е мнението ти за него? — попита.

— За Джейк ли? — Елизабет елегантно повдигна едното си рамо. — Изглежда приятен. Трябва да е голям експерт, иначе татко не би го наел.

— Винаги ли каните консултантите си на семейните партита?

— Не е толкова необичайно. — Елизабет хапна от яйцата по бенедиктински. — Татко винаги кани своя мениджърски екип на такива светски прояви, освен това им осигурява и карти за кънтри клуба на Стоун Кениън.

— Но Джейк е външен консултант, не вицепрезидент на фирмата.

— Татко държи в офиса да се отнасят към него с уважение — обясни Елизабет. — Това означава, че получава привилегиите на шефовете.

— Изглежда разумно.

Елизабет се усмихна.

— На какво се дължи това любопитство към Джейк Солтър?

— Не знам, честно казано. Просто ми се стори малко странен, това е всичко.

И това ако не беше опашата лъжа! Джейк не беше малко странен. Той бе напълно различен от всички останали, поне в нейните очи. Никой друг мъж не беше карал косъмчетата на тила ѝ да настръхнат и не беше събуждал женските ѝ инстинкти така, както бе направил той предната вечер.

— Това е смешно — отбеляза Елизабет. — На мен Джейк ми изглежда точно такъв, какъвто е — приятен, малко скупен бизнес консултант.

„За един и същи мъж ли говорим?“ — зачуди се Клеър.

— Той е регистриран член на „Аркейн“ — отбеляза тя.

— Знам. — Елизабет разбърка кафето си. — Но какво странно има в това? Не е изненадващо, че татко е потърсил човек от организацията, когато му е потрябвал консултант.

— Така е — съгласи се Клеър.

— Според мен Джейк има средна степен. Може би пет или шест. Не повече.

Клеър застина, неподвижна.

— Какво? — Елизабет повдигна вежди. — Не ми кавай, че те е свалял снощи?

— Не.

Тя мислено си припомни целия разговор с Джейк. Осъзна, че той изобщо не беше споменал нивото си на чувствителност. Тя беше предположила, че е много високо, не, със собствената си интуиция беше усетила, че е много високо.

Какво ставаше тук? Нейните инстинкти ли я подвеждаха толкова силно, или Джейк беше излъгал Арчър и останалите от семейство Глейзбрук за степента на своите парапсихични способности? И ако да, защо?

Може да е смятал, че иначе ще попадне в неловка ситуация, разсъждаваше Клеър. Чудесно знаеше, че високата ѝ степен по скалата на Джоунс не ѝ помагаше нито в социалните контакти, нито в кариерата. Членовете на „Аркейн“, които осъзнаваха значението на високата ѝ степен, най-често се дистанцираха леко от нея. Не бе необичайно хората да се чувстват притеснени в присъствието на човек с десета степен. Имаше, разбира се, и такива, които бяха другата

крайност. Тях силната дарба ги привличаше, но по някакъв нездрав начин.

Тези разсъждения я накараха да признае, че ако разгласява високата си степен, Джейк щеше да усложни професионалния си живот.

„Остави човека на мира“, скастри се тя. Джейк си имаше право на тайни.

— Ти се оказа права за Валъри Шипли — смени темата Клеър. — Тя има сериозен проблем с пиенето.

— Да, и положението се влошава. Валъри винаги си е падала по коктейлите, но след убийството на Брад започна да пие много. Бедният Оуен е на ръба на търпението си. Мама каза, че е обсъждал с нея как да убеди Валъри да се подложи на лечение.

— Тя насърчила ли го е за тази идея?

— Разбира се, но това е по-трудно да се каже, отколкото да се направи. Валъри отказва да се говори, че има такъв проблем. Ако тя не спре да пие, мисля, че Оуен ще се разведе с нея.

— Кой би го винил? — каза Клеър тихо. — Но не съм сигурна, че Валъри ще намери това, от което се нуждае, в клиника за лечение на пристрастявания, дори и такава, която се ръководи от „Аркейн“. Тя е майка, загубила сина си по насилствен начин, и няма да намери покой, докато не възтържествува справедливостта. Не мисля, че положението може да се оправи с дванайсетте стъпки на програмата за лечение от алкохолизъм.

— Според мен справедливостта е възтържествувала — внезапно се разгневи Елизабет. — Просто съжалявам, че Валъри не знаеше какъв негодник беше всъщност Брад. Бих искала целият свят да го научи, а не само ти и аз.

— Как да кажеш на една майка, че синът ѝ е бил социопат? Твоите собствени родители не искаха да повярват, когато се опита да им обясниш, че си се омъжила за красиво чудовище. Арчър и Майра смяха, че преживяваш нервна криза.

— Брад можеше да е невероятно убедителен. — Вилицата в ръката на Елизабет потрепери леко. — Той винаги имаше някакви доказателства за моята лудост, които да покаже на останалите. Успя да убеди дори доктор Моубрей, че съм побъркана.

— Негодникът наистина ти беше свъртял номер. Всичките приказки за това как си страдала от пристъпи на импулсивно скитничество, през които си опитвала да се самоубиеш... Беше като филм на ужасите.

Елизабет се намръщи.

— Той изглеждаше толкова съвършен отначало. Побиват ме тръпки всеки път, когато осъзная колко съм грешала в преценката си за него.

— Не се вини — каза Клеър. — Не само ти го мислеше за чудесен. Арчър, Майра и приятелите ти също се бяха подвели от фалшивия му образ.

— Ако не беше ти, Клеър, сега щях да съм мъртва — очите на Елизабет се напълниха със сълзи. — И най-лошото е, че всички, освен теб, щяха да са убедени, че съм се самоубила.

Клеър стисна ръката ѝ.

— Успокой се. Всичко свърши. Брад е мъртвият, не ти. Само това е важно.

— Да. — Елизабет избърса очите си със салфетката. — Няма го. Това е важното. Но никой не си дава сметка колко зъл човек беше той в действителност. Просто ми се иска да намерим начин всички да научат истината. След погребението, колкото повече исках да говоря за това, толкова повече мама и татко се опитваха да ме накарат да мълча.

— В тяхна защита ще кажа нещо — сигурна съм, че според тях е най-добре за всички засегнати цялата тази история да бъде погребана и забравена. Убийство в семейството никога не се отразява добре на бизнеса, камо ли на светския живот.

— Не е само това — настоя Елизабет. — Мама май се страхува, че всички в Стоун Кениън все още тайно си мислят за моята психическа нестабилност. Тревожи се, че няма да мога да си намеря друг съпруг.

Клеър се усмихна.

— Ти търсиш ли си?

— Не! — Елизабет потрепери. — Трябва да мине много време, преди дори да се замисля за нов брак. Ако изобщо някога се замисля.

— Ще превъзмogneш това, което Брад ти причини. Просто ти трябва време.

Елизабет остави вилицата си.

— Всъщност повече се тревожа за теб, отколкото за себе си. Ти плати много висока цена заради това, че ме спаси от Брад. Първо годеникът ти те изостави, а после те уволниха. И двете знаем, че това стана заради клюките, които се разнесоха след убийството.

— Какво толкова! — Клеър се пресегна към малката синя керамична купичка със салцата. — Майната им, щом не разбират от майтап.

Тя съсредоточено сипа салца върху бърканите си яйца. Чак след няколко секунди осъзна, че сестра ѝ я гледа втренчено.

— Какво? — вдигна глава Клеър.

Елизабет поклати глава и неочаквано се разкикоти. После притисна длан към устата си в напразен опит да спре бурния смях.

Клеър изяде яйцата си, докато чакаше Елизабет да се овладее и успокои. Тя най-после успя и взе чашата с кафето си.

— Благодаря ти, сестричке. Имах нужда да се посмея така.

— Радвам се, че ти бях от полза.

Елизабет наклони главата си на една страна.

— Наистина ли приемаш толкова спокойно това, което се случи с кариерата и годежа ти?

— Когато се случи — не, но погледнато в перспектива, не се оказа краят на света. Що се отнася до годежа, и без това хранех известни съмнения. Не мисля, че с Грег щяхме да останем дълго време заедно.

— Съгласна съм. Та ти не беше готова да споделиш с него, че притежаваш паранормални способности.

— Това със сигурност беше част от проблема.

— Не би могла да пазиш тайната вечно. Рано или късно щеше да се разчуе и Грег вероятно щеше да реши, че страдаш от самозаблуда. Така реагират обикновените хора, когато им кажат, че някой има особени психични способности.

— Вярно е. — Замислена, Клеър се поколеба. — Имаше и още нещо във връзката ни, което започваше да ме тревожи.

— Какво?

— През цялото време, в което бяхме заедно, не се скарахме нито веднъж.

— Какво му е лошото на това?

— Не съм сигурна — призна Клеър. — Но започна да става дразнещо. Винаги правехме това, което аз исках да правим. Аз вземах всички решения. Аз избирах в кой ресторант да вечеряме. Аз избирах на какви представления да отидем. И винаги ме оставяше аз да определям темпото в леглото.

— Леле, леле, леле... — Елизабет размаха ръка пред лицето на Клеър. — Но за леглото... Мислех, че това е едно от нещата, заради които го харесваш. Тогава оценяваше факта, че те оставя ти да контролираш нещата в това отношение.

— Понякога ти се иска за разнообразие някой друг да поеме инициативата.

— Наистина ли? — Елизабет се усмихна с разбиране. — И кога стигна до тази мъдрост?

— Не знам — призна Клеър. — Всъщност не бих имала против да оставя някой друг да контролира нещата, стига да мога да му се доверя напълно.

— Спомни си, предупредих те, че е грешка някой с твоята висока степен на надареност да се омъжи за човек, който и след милион години няма да разбере истинската ти природа — каза Елизабет.

— Тогава ми изглеждаше добра идея... Ако трябва да бъде справедлива към Грег, като оставим настрана паранормалните ми способности, аз просто не съм от хората, които могат да отстъпят юздите на някого друг.

— Кажи го още веднъж — засмя се Елизабет. — В твой случай мисля, че ще трябва да се появи някой достатъчно силен, за да вземе юздите от ръцете ти.

Клеър примигна.

— Не съм сигурна, че това ще ми хареса.

— Виждаш ли? Противиш се точно на това, което казваш, че искаш. Желанието ти за контрол сигурно идва заедно с твоята десета степен и проблема с доверието.

— Навярно. Май се получава параграф дваисет и две.

— Е, аз лично винаги ще бъда безкрайно благодарна за твой уникален талант. Не ми се мисли какво щеше да се случи, ако ти не бе разобличила лъжите на Брад.

— За щастие не ни се налага повече да се тревожим заради Брад.

— Слава богу — кимна Елизабет. — Но започвам да се безпокоя заради Валъри Шипли.

— Мисля, че снощи тя се разстрои, защото ме видя. Щом замина от града, ще се успокои.

— Не съм толкова сигурна. Всъщност няма да се изненадам, ако открия, че точно тя е вдигнала телефона и е разпространила клюките, заради които те уволниха и заради които Грег отмени годежа ви.

— Не бих опитала да споря с твоята интуиция — каза Клеър. — Може да си права, че Валъри е причина за уволнението ми от „Дрейпър Тръст“. Но не съм сигурна, че слуховете за връзката ми с убийството на Брад са накарали Грег да ме зареже.

— Ха! Нали го попита защо слага край на годежа ви?

— Да — призна Клеър.

— И какво отвърна той?

— Каза ми, че има друга.

— Кое то беше?...

— Лъжа — каза Клеър.

— Нямам повече въпроси, Ваша чест.

9.

На гласовата поща на Клеър имаше съобщение от Джейк и тя го чу, когато включи мобилния си телефон, след като излезе от ресторанта. Беше кратко и по същество:

„Обажда се Джейк. Когато си готова да отидеш за колата си, обади ми се. Ще дойда и ще те закарам до Стоун Кениън“.

Клеър натисна бутона, за да изтрие съобщението.

— Като говорим за властни личности — каза тя, — мисля, че Джейк Солтър може да ми даде някои уроци.

Елизабет извади тъмни очила от чантата си.

— Какво означава това?

— Просто ми е оставил съобщение да ми каже — забележи, не да предложи, а да ми каже, — че ще дойде да ме вземе, за да ме закара до Стоун Кениън.

— Сигурна съм, че се опитва да ти помогне.

— О, да.

— Усещам някакви подводни течения — вметна Елизабет.

— И аз. — Клеър също си сложи слънчеви очила. — Но проклета да съм, ако имам представа какво става.

Двете изчакаха пиколото да докара мерцедеса на Елизабет от паркинга. Елизабет се настани зад кормилото, а Клеър седна до нея.

— Каквото и да става — каза Елизабет, докато караше обратно към главния път, — не мисля, че трябва да се тревожиш заради Джейк Солтър. Татко му има доверие, а това значи много.

— Не мога да оспоря това — каза Клеър. — Сигурна ли си, че нямаш нищо против да ме закараш до къщата?

— Няма проблем. Нямам никакви ангажименти до следобед. Твърдо ли си решила да летиш обратно за Сан Франциско утре?

— Такъв е планът засега.

— Е, ако промениш намеренията си и останеш още ден-два, аз съм свободна утре следобед. Можем да отидем в спа центъра.

— Благодаря, Лиз, но не се шегувах, когато ти казах, че бюджетът ми е много ограничен в момента.

— Аз ще черпя.

— Наистина не искам...

— О, за бога! Аз съм ти сестра, забрави ли? Не съм татко. Няма нищо лошо в това да ми позволиш да те погледея с няколко спа процедури.

— Ще видим — отвърна Клеър.

Малката кола се намираше точно там, където Джейк я беше оставил на вече празната алея пред къщата на Глейзбрук. Счупеното стъкло блестеше под яркото слънце.

Клеър слезе от мерцедеса и метна чантата си на рамо. Наведе се, за да погледне към Елизабет.

— Благодаря.

— Обади ми се, когато решиш дали ще останеш още ден-два или не.

— Непременно.

Клеър затвори вратата и Елизабет подкара назад. Входната врата на голямата къща се отвори. Арчър излезе на верандата.

— Мислех, че Джейк ще те докара обратно тази сутрин — каза той без предисловия.

— Двете с Елизабет ходихме на закуска. Тя предложи да ме докара. Това ми се стори по-удобно. Докато пътувахме насам, се обадох на фирмата за коли под наем. Ще ми изпратят друга кола и ще си приберат за ремонт тази. Казаха, че новата кола ще пристигне тук след час.

— Добре. Прекалено горещо е, за да седнем край басейна, нека влезем вътре.

— Мислех, че вече ще си в офиса.

— Чаках те.

Може би най-после ще разбере за какво е всичко това — помисли си Клеър. Тя стисна чантата си още по-силно и тръгна към верандата.

— Съжалявам за сцената, която Валъри направи снощи — каза Арчър навъсено. — Напоследък има проблем с пиенето.

— Забелязах.

Клеър предпазливо го последва вътре в къщата.

— Къде е Майра?

— Тази сутрин има събрание на директорския борд на Академията по изкуствата. Майра е президентът.

— Ясно.

Седнаха един срещу друг на два кожени стола, обърнати към прозорците, от които се виждаха басейнът и планините. Икономката донесе чай с лед.

— Ще говоря по същество — каза Арчър. — Знам, че имаш проблеми с намирането на работа.

— Нещо ще изскочи рано или късно — отвърна тя, разбърквайки чая си с дългата бъркалка.

— Какво например?

— Чух, че има много възможности за продажби на сезонни апартаменти в Лае Вегас.

— Задах ти сериозен въпрос, по дяволите!

Клеър се поколеба, после замислено повдигна рамене.

— Обмислям варианта да започна собствен бизнес.

Арчър се намръщи.

— Какво разбираш ти от бизнес?

— Не много. — Тя се усмихна спокойно. — Но звучи забавно, така че си казах: какво толкова, защо да не опитам?

Той присви очи.

— Винаги ли трябва да си така саркастична?

— Не, ставам такава само когато усетя, че ме притискат.

Арчър се облегна назад в креслото си.

— Виж, знам, че причината да загубиш работата и годеника си вероятно са слуховете, които се разпространяваха след убийството на Брад.

— Е, със сигурност не ми помогнаха.

— Честно казано, смятах, че слуховете ще заглъхнат бързо.

— Аз също — призна тя. — Но не се получи така.

— Ето защо искам да ти предложа работа — заяви Арчър.

Тя се задави с чая си. Отне ѝ минута да си поеме дъх. Отвърна почти машинално:

— Не, благодаря.

— По дяволите, знаех, че ще отговориш по този начин! Инат си.

Тя остави недопитата си чаша на масичката за кафе.

— Може би трябва да си тръгвам.

— Първо ме изслушай. Поне това можеш да направиш.

Тя се усмихна.

— Поне това?

— Нали си ми дъщеря, по дяволите! Не съм виновен, че не съм подозирал за съществуването ти допреди няколко месеца. Майка ти не е имала право да пази тази тайна.

— Смятала е, че прави най-доброто за всички засегнати.

— Обаче е грешала.

Клеър издиша бавно.

— Не съм дошла тук да споря за решение, което е било взето преди повече от трийсет години и върху което не съм имала контрол.

Гняв и недоволство блеснаха за миг върху лицето на Арчър.

— В такъв случай защо дойде?

— Мама настоя.

Арчър се намръщи.

— Трябваше да се досетя.

— Може би трябва да сменим темата?

— На мен не ми пречи — отвърна Арчър мрачно. — Ето какво: мисля да направя благотворителна фондация и искам ти да поемеш управлението ѝ.

Клеър беше прекалено слисана, за да отговори. Просто седеше и го гледаше втренчено.

— Е? — намръщи се Арчър. — Какво ще кажеш за предложението ми?

— Мисля — каза тя много бавно, с равни интервали между думите, — че създаването на благотворителна фондация е страхотна идея. Ти имаш повече пари, отколкото му трябва на човек. С тях можеш да направиш много добри дела.

Арчър изглеждаше доволен.

— Точно така.

— Със сигурност знаеш, че фондациите изискват големи дарения.

— Не съм глупак, Клеър.

— Много, много големи дарения — подчерта тя. — От тези, които могат сериозно да повлияят на това какво ще остане за внуците ти.

За пръв път той изглеждаше развеселен.

— Започна да се тревожиш за наследството си, а? Май ми беше казала, че не се интересуваш от парите ми.

— Сега кой е саркастичен?

Той видимо се постара да прояви търпение.

— Да, Клеър. Давам си сметка, че създаването на действаща фондация ще изяде част от парите, които смятам да оставя на наследниците си. Не се тревожи за това. Ще остане достатъчно и за тях, и за децата им. Мат ще оглави компанията в бъдеще и ще спечели още повече пари за следващите поколения. Повярвай ми, мога да си позволя да направя фондация.

— Обсъдил ли си това с Майра?

— Не, говорих с Оуен, но го помолих да не го разгласява, докато не говоря с теб по въпроса.

— Защо е тази тайнственост? — попита тя и предпазливо пусна в ход интуицията си.

— Защото първо исках да те привлека към проекта.

Истината отекна в думите.

— Не възнамеряваш да направиш фондация, за да ми намериш работа, нали?

— Това е нещо, което обмислям от известно време.

Не е откровена лъжа, реши тя. Но Арчър все пак не ѝ казваше цялата истина.

— От колко време по-точно? — устата му се изви леко.

— Ти си Тома Неверни, а?

— Имам проблем с доверяването.

— Идеята ми хрумна преди няколко месеца.

— Точно след като си научил, че са ме уволнили от „Дрейпър Тръст“, и е станало очевидно, че не успявам да си намеря нова работа?

Арчър махна небрежно с ръка.

— Не казвам, че не е имало връзка с това. Казвам само, че нещата се навързаха в едно цяло в главата ми преди няколко месеца.

— Далеч съм от мисълта да те разубеждавам от намерението ти да раздадеш част от парите си, но честно казано, не мисля, че е добра идея да ме поставиш начело на новата фондация.

— Защо не, по дяволите?

— Първо, ти ще искаш да държиш нещата под контрол — каза тя. — Моята цел винаги е била сама да съм си шеф.

— Ще ти дам картбланш. Не мога да отрека, че имаш богат опит в тази сфера. Ще знаеш какво да правиш.

— Да не се заблуждаваме, Арчър. И двамата знаем, че си посветил живота си на това да изградиш своята империя. Със сигурност ще искаш да имаш последната дума, когато трябва да се решава кой ще получи от парите ти и за какво ще ги харчи.

Той изсумтя.

— Е, нали ще бъде моята фондация в края на краищата. Би трябвало да имам известно влияние за това кой да получава парите!

Тя взе в ръка чашата с чая.

— Така е.

— Кое то не означава, че ти няма да ръководиш всичко.

— Напротив. Означава точно това.

На обветреното лице на Арчър се изписа раздразнение.

— Не ми се струва вероятно да получиш по-добро предложение отнякъде.

Стомахът на Клеър се беше свил на кълбо.

— Моля те, не ми казвай, че си се обаждал на всички потенциални работодатели, към които се обърнах през последните шест месеца, за да ги предупреждаваш да не ме наемат.

— Не, по дяволите! — Арчър удари с длан по масата. — Наистина ли мислиш, че бих направил нещо толкова низко и отворително само за да постигна целта си?

— Ако е било достатъчно важно за теб — да.

Няколко секунди Клеър си мислеше, че той ще избухне. После Арчър въздъхна тежко.

— Майка ти е разказала някои неща за мен, а?

— Каза, че можеш да бъдеш безпощаден. Поне едно време си можел.

— Няма как човек да изгради такава компания, каквато изградихме ние с Оуен, ако не е готов да играе твърдо.

— Не се съмнявам в това ни най-малко.

— Правил съм каквото се е налагало. Но си имах свои собствени принципи и се придържах към тях. И Бог ми е свидетел: никога не съм

се възползвал от никого, който е бил по-слаб от мен, и от никого, който не е знаел как се играе тази игра.

Клеър реши, че той казва истината.

— Звучи ми достатъчно справедливо — промълви тя. — Но трябва да признаеш, че тези принципи ти оставят известна възможност за увъртане.

— Няма да споря. Но не съм използвал тази възможност за увъртане, за да се обаждам на хората в Сан Франциско и да им казвам да не те наемат на работа.

— Добре, вярвам ти.

Той я погледна.

— Прояви малко здрав разум, Клеър. Не изглежда вероятно да получиш по-добро предложение от някого друг.

— Знам. Точно затова мисля да започна свой бизнес.

— Всъщност защо се насочи към благотворителните фондации?

— Това не беше първият ми избор, но трябва да призная, че се оказа доста удовлетворяваща алтернатива. — Тя замълча за момент. — Поне до неотдавна.

— А кой беше първият ти избор?

Тя се поколеба, после реши, че няма да стане нищо, ако му каже истината.

— През последните няколко години си мечтая за работа в „Джоунс и Джоунс“.

Арчър видимо се изненада.

— Искала си да правиш разследвания за „Джоунс и Джоунс“?

— Мислех, че ще е вълнуващо и идеален начин да използвам таланта си. От няколко години кандидатствам за работа в калифорнийския им клон на всеки шест месеца.

— Безуспешно, доколкото разбирам.

— Надутият глупак, който ръководи този клон, Фалън Джоунс, винаги отхвърля молбите ми за работа.

— Надутият глупак? — примигна Арчър.

— Предполагам, че това е подходящо описание за човек, който очевидно е твърде глупав да осъзнае колко много бих могла да допринеса за „Джоунс и Джоунс“.

— Ясно.

— Всеки път, когато кандидатствам, получавам в отговор писмо, в което пише, че в момента нямат незаети позиции. Не е необходимо човек да е със способности на детектор на лъжата, за да разбере, че това са измислици. Фалън Джоунс е решил, че чувствителността ми е прекалено деликатна за тази работа.

— Как използваш таланта си в полето на филантропията?

— Там има много измамници и мошеници, които са готови на всичко, за да пипнат част от парите на фондациите. Просто аз случайно съм с уникалната способност да разкривам всички такива измамници. Точно това правех за своите работодатели допреди шест месеца.

Арчър се замисли.

— Трябва да ти е било трудно през всичките тези години да живееш с това твое умение.

— Мама и леля Мей се погрижиха да получа помощ от един много добър психолог. Доктор Окслейд ми помогна да се науча да контролирам уменията си.

— Онзи твой годеник... той беше ли член на „Аркейн“, имаше ли дарба?

— Не.

— А изобщо разбра ли, че в теб има нещо по-особено?

— Не мисля. Поне не в смисъла, който ти придаваш на въпроса си.

— Значи по-добре, че сте се разделили. Толкова силен талант като теб щеше да е нещастен с някой без вродена чувствителност.

Клеър не каза нищо. Имайки предвид факта, че не беше много вероятно тя да намери друг човек с паранормални способности, който да рискува да се ожени за нея, не виждаше какво изобщо да каже.

— Защо си толкова сигурна, че не можем да работим заедно в моята фондация? — попита Арчър след малко.

— Интуицията ми подсказва. — Тя замълча за миг. — Арчър, ако ми правиш това предложение, защото чувстваш вина заради миналото, забрави. Ти не си виновен, че не си знаел за съществуването ми.

— Напротив.

Тя го погледна, изненадана.

— Защо казваш това? Мама ми обясни, че е напуснала работата си и Аризона четирийсет и осем часа след като сте прекарвали вашата

единствена нощ заедно. Каза, че никога повече не се е свързвала с теб.

— Трябваше да я потърся — каза Арчър. — Да се уверя, че е добре. Но всъщност нейното внезапно изчезване направи живота ми много по-прост. По онова време си имах достатъчно проблеми. Съсредоточих се върху това да ги разреша.

— Какви проблеми?

— Компанията преминаваше през труден период. Двамата с Майра изживяхме криза. Докато успея да задържа главата си над водата, беше минала повече от година.

— Съсредоточил си се върху бъдещето, а не върху миналото.

— Не гледам назад много често — каза Арчър. — Не ми е в стила. Казах си, че е почти невъзможно майка ти да е забременяла онзи единствен път и че ако беше забременяла, със сигурност щеше да ми го съобщи. Повечето жени в нейната ситуация биха дошли да претендират за дела на детето си. А тя щеше да има пълно право да го направи.

— Мама е много горда и независима жена.

— Помня. — Арчър се усмихна тъжно. — Сигурно точно това ме привлече в нея. Това и фактът, че беше страхотен счетоводител. Както и да е, тя никога повече не се свърза с мен и аз реших, че това е краят на историята.

— Миналото си е минало. Разбирам и приемам, че чувстваш известна отговорност да ме подпомагаш финансово. Уважавам желанието ти. Оценявам го. Но не е необходимо. Аз мога да се грижа за себе си.

— Никога не съм казвал, че не можеш. Но какво лошо има в това да приемеш работа при мен, по дяволите?

Клеър чу шум от кола на алеята.

— Това сигурно е човекът от фирмата за коли под наем.

— Не отговори на въпроса ми.

Клеър взе чантата си и се изправи.

— Нищо няма да се получи.

Той стана и се обърна с лице към нея.

— Преди да побегнеш, обещавай ми, че поне ще обмислиш предложението ми.

— Това не е добра идея, повярвай ми.

— Днес идеята ти дойде като гръм от ясно небе. Нямаше възможност да я обмислиш сериозно.

— Не смятам, че...

— Четирийсет и осем часа — прекъсна я той бързо. — И останите тук, докато мислиш. Прекалено много ли искам?

— Защо трябва да остана тук, докато обмислям предложението ти?

— Защото ако се върнеш в Сан Франциско, ще ти бъде по-лесно да кажеш „не“ — отвърна той. — Освен това, независимо дали ти харесва или не, аз съм твоят баща. Дължиш ми поне да обмислиш внимателно това, за което говорихме.

— Тя се усмихна неволно.

— Никога не пускай клиента да си тръгне с отказ, така ли? Поздравления. Изкара шестица по бизнес психология за начинаещи.

За пръв път очите на Арчър грейнаха, развеселени.

Той се усмихна.

— Скъпа, правя сделки още от преди ти да се родиш.

Клеър осъзна, че току-що е зърнала за миг онзи Арчър Глейзбрук, когото майка ѝ беше познавала. Преди трийсет години трудно би се намерила жена, която да му устои. Тя се поколеба. Това беше грешка.

— Четирийсет и осем часа — настоя Арчър. — Само за това те моля. Пък и така и така си дошла чак дотук, не може да не искаш да прекараш малко време с Елизабет. Просто ми дай два дни, за да ти демонстрирам някои от идеите си за фондацията.

— Сериозно си решил да я основеш, така ли?

— Да.

— Добре — каза Клеър. — Ще остана два дни. Можеш да ми покажеш плановете си. Но не поемам никакви ангажименти. Това ясно ли е?

— Напълно.

— Довиждане, Арчър.

Няколко минути по-късно тя вече беше зад кормилото на колата, с която бяха заменили предишната. Докато караше по алеята, на няколко пъти поглежда в огледалото за обратно виждане, съзерцавайки голямата къща, в която бяха израснали сестра ѝ и брат ѝ.

Арчър изпрати с поглед малката кола, която пое по главния път. Замисли се, че през целия си живот беше знаел накъде върви. Целите му бяха ясни: пари, успех, власт, жената, която обичаше, и наследниците, на които щеше да остави съграденото. Беше постигнал всичко набелязано от него, устремен към целите си, никога не бе поставял под въпрос взетите решения.

Не се гордееше с някои от нещата, извършени в миналото, но какво пък толкова. Не се мислеше за светец. Светците не успяваха да изградят финансови империи. Светците обикновено свършваха зле.

Той влезе обратно в къщата и се загледа в басейна. Както беше казал на Клеър, нямаше навик да се обръща назад. Живееше живота си, като винаги се фокусираше върху бъдещето. Но вече не можеше да се преструва, че това, което беше започнал да нарича мислено своята „загубена година“, изобщо не се е случвало.

Фирмата, основана от двамата с Оуен, тръгна към провал две години след сватбата му с Майра. Икономиката се изнасяше в южна посока. Бизнесът почти не съществуваше. Банкрутите бяха повсеместни. Бащата на Майра, сенаторът, който изпитваше съмнения относно брака на дъщеря си още от самото начало, започваше да намеква недвусмислено на дъщеря си, че няма да е зле да се разведе.

Майра беше ходила с Оуен, преди Арчър да успее да я омае. Когато нещата тръгнаха на зле, той се питаеше дали тя не съжалява за решението си.

По някое време, наскоро след бъркотията от надвисналата катастрофа, Арчър се озова в командировка със своята млада, привлекателна главна счетоводителка — Гуен Ланкастър. Гуен имаше силна паранормална чувствителност и дарба да открива модели във финансовите данни, които объркваха повечето хора. Тя беше причината той да замине на тази командировка. Гуен беше открила евентуална възможност за сключване на договор. Ако действаха бързо и ако Арчър успееше да убеди клиента да избере „Глейзбрук Инкорпорейтид“, можеше да успеят да избегнат финансовата пропаст.

Арчър сключи сделката, като очарова клиента със стратегия за изграждане на скъп търговски център.

Онази вечер двамата с Гуен вечеряха сами в ресторанта на евтиния мотел, в който бяха отседнали, и вдигнаха тост за бъдещето на фирмата. След единия тост последва друг и преди да се усети, Арчър

вече разказваше на Гуен, че бракът му е на път да се разпадне. Гуен му съчувстваше. В крайна сметка стигнаха до леглото.

Сутринта Гуен осъзна каква огромна грешка са допуснали още преди Арчър да я осмисли.

— Ти извика нейното име — каза Гуен, гледайки го в напуканото огледало на тоалетката, докато слагаше едната си обица. Усмихна се тъжно. — Обичаш я. Винаги ще я обичаш. Върни се при нея.

— Ами ти? — Чувстваше се безпомощен.

— Аз подавам заявление за напускане, смятано от този момент. — Сложи и другата си обица. — Вече не мога да остана във фирмата. И двамата сме наясно с това.

Тя нае кола до Финикс, за да не пътува в един и същи самолет с него. Той не я видя повече, макар да научи, че се е върнала в офиса — колкото да разчисти бюрото си. Впоследствие чу, че е заминала за Сан Франциско при леля си, докато си търси нова работа. Арчър не се тревожеше, че тя няма да си намери добра работа. Гуен имаше вроден талант за счетоводство.

Естествено Майра разбра какво се е случило още в мига, в който той се върна. Тя също членуваше в „Аркейн“, макар да се опитваше да пренебрегва този факт, доколкото е възможно. Баща ѝ, сенаторът, бе много педантичен в това отношение. Беше внушил на семейството си, че тяхната принадлежност към група от хора, които убедено вярват в паранормалното, трябва да се пази в дълбока тайна. Гласоподавателите не харесваха политици, които твърдят, че притежават необичайни способности.

Майра веднага направи това, което сбъдна най-ужасния му кошмар. Тя подаде молба за развод. Арчър прекара следващите няколко месеца в пълзене на колене пред нея, като в същото време се опитваше да убие болката с работа върху проекта за търговския център.

Ожениха се повторно и девет месеца по-късно се роди Елизабет. Почти по същото време търговският център беше завършен навреме и в рамките на бюджета. Глейзбрук стъпи на краката си и доби силни позиции на пазара за развитие на недвижими имоти в Югозапада.

Повече не обърна глава назад.

Допреди осем месеца тази тактика му вършеше чудесна работа. Но понякога миналото се завръща и те удря толкова силно, че не

успяваш да се задържиш на краката си.

10.

Клеър чу познатата мелодия на телефона си точно когато прекосяваше Стоун Кениън. Отби встрани, бръкна в чантата си и извади апарата.

— Къде си? — попита Джейк.

— Тъкмо си тръгвам от Стоун Кениън в лъскавата си нова кола под наем.

— Мислех, че се бяхме разбрали аз да те закарам до там за размяната на колите.

Клеър се усмихна.

— Любопитно. Не помня да съм се съгласявала с такова нещо. Помня само, че получих съобщение, в което ми казваше, че ще ме вземеш и ще ме закараш до Стоун Кениън. Ходих на закуска с Елизабет. Тя беше така любезна да ме докара дотук.

Мълчанието се проточи, докато той осмисляше чутото. Клеър не можеше да определи дали Джейк е раздразнен, развеселен или просто изненадан, че тя не е обърнала внимание на инструкциите му.

— Получаването на указания не ти понася, а? — каза той с равен глас и някак замислено.

— Обикновено нямам проблем да се съобразявам с нечи указания. Имам проблем със заповедите.

— А какво е положението с поканите? Приемаш ли такива?

Някакво леко пърхащо усещане блесна в нея. Тя веднага го потуши. Не трябваше да забравя, че Джейк работи за Арчър. Имаше си работа не с един, а с двама мъже със силна воля, всеки със собствените си цели. Тук беше царството на каубоите, а тя беше от Сан Франциско.

— Зависи от поканата — каза предпазливо.

— Ще вечеряш ли с мен довечера?

Устата ѝ пресъхна.

— Там ли си още? — попита той след малко.

— Да.

— Ще получа ли отговор?

— Да.

— Благодаря — каза Джейк. — Към пет и половина ще изпратя кола да те вземе от онзи приют, в който си отседнала. Ще ти трябва почти час да стигнеш дотук.

— Чакай — прекъсна го тя бързо. — Имах предвид: да, ще получиш отговор. Не съм казала, че отговорът е „да“.

— Какъв е отговорът?

— Преди да ти го дам, искам да се закълнеш в честта си на консултант, че тази покана идва само и единствено от теб и че не правиш това, защото Арчър те е помолил да го направиш.

— Моята чест на консултант? — Той прозвуча развеселен. — Давам ти дума, че те каня на вечеря, защото искам да вечерям с теб. Не защото баща ти ме е помолил да те развличам.

Клеър реши, че звучи искрено. Но нейната паранормална чувствителност не се подчиняваше на усложненията на модерните технологии. Беше се научила по трудния начин, че телефоните, електронната поща и другите разновидности на електронни комуникации правят преценките ѝ ненадеждни.

Въпреки това нетърпението изригна в нея. Някои рискове определено си струваха.

— Добре — каза тя. — Да. Благодаря. Очаквам с нетърпение вечерта.

— Аз също.

Клеър затвори телефона. Когато погледна в огледалото за обратно виждане, преди да се върне на пътя, с изненада откри, че се усмихва.

После я споходи една ужасяваща истина. Не беше дошла в Аризона, подготвена за среща с очарователен мъж. Единствените дрехи, които имаше, бяха строгият черен костюм, съсипан от потапянето в басейна, два чифта черни панталони и две тениски.

Трябваше да отиде по магазините.

Телефонът ѝ иззвъня отново два часа по-късно, точно когато слезе по стълбището и влезе в паркинга на търговския център. Доста време тършува, докато успее да открие телефона в чантата, защото в ръцете си държеше торби с покупки.

— Ало?

— Аз съм, Елизабет. Къде си?
— В един търговски център.
— Ходила си по магазините без мен? Как можа?
— Беше спешен случай — обясни Клеър. — Поканиха ме на вечеря довчера.
— Кого другиго познаваш в този град, освен мен? — попита Елизабет.
— Оказва се, че познавам Джейк Солтър.
— О, боже!
— Да, и моята първа реакция беше същата. Бях сигурна, че Арчър го е накарал да ме покани, но Джейк се закле, че не е така.
— Вярваш ли му?
— Той ме покани по телефона. Знаеш, че не мога да се доверя на преценката си, освен когато съм лице в лице с човека. Явно ще разбере довчера.
— Знаеш ли, това е много интересно.
— И аз така си помислих.
— Не би ми хрумнало, че Джейк Солтър е твой тип.
— Кой знае какъв е моят тип?
— Това е вярно — съгласи се Елизабет. — Довечера си води бележки. Ще искам подробен отчет утре сутрин.
— Разбира се.
— Научи ли какво иска татко?
— Планира да основе благотворителна фондация. Искан аз да я ръководя.
— Шегуваш се! Не е споменавал нито дума за фондация. Чудя се дали мама знае.
— Каза, че единствено с Оуен е обсъждал това.
— Е, не е изненадващо — каза Елизабет. — След всичките им години в бизнеса той се доверява на мнението на Оуен за всичко, свързано с пари.
Клеър тръгна по пътеката между паркираните коли, опитвайки се да си спомни точния цвят на колата под наем. Беше с някакъв сребристосив оттенък, едновременно неутрален и напълно незапомнящ се. Защо не боядисаха колите под наем в шокиращо розово или изумрудено зелено, за да ги запомняш лесно и да ги откриваш в непознати многоетажни паркинги?

— Не съм сигурна каква всъщност е мотивацията на Арчър да създаде благотворителна фондация — продължи Клеър. — Като много други богати хора, той сигурно си мисли, че това е страхотен начин да контролира състоянието си дори след смъртта си.

— Звучи ми типично за него.

— Ако случаят е такъв, имам лоши новини за него. Всеки благотворителен тръст или фондация могат да променят целите или програмата си след смъртта на основателя си.

— Може би той мисли, че ще успее да контролира бъдещето, ако постави теб начело на фондацията.

— Може би. — Клеър забеляза една позната на вид малка кола и се отправи към нея.

— Какво ще правиш? — попита Елизабет.

— Първата ми реакция беше да кажа не просто „не“, а „не, в никакъв случай“.

— Естествено.

— Назначаването ми за директор на фондацията е неговият начин да ме компенсира за миналото. А това определено не ми допада.

— Пак гордостта ти взема връх.

— Давам си сметка. След като прекарах два часа в шопинг терапия и направих така, че да затъна още по-дълбоко в черната яма на дълговете по кредитната си карта, започнаха да ми хрумват и други мисли.

— Клеър, това е чудесно! Много ми харесва идеята ти да ръководиш фондацията „Глейзбрук“.

— Нямах предвид да приема директорското място — бързо я прекъсна Клеър. — Знам, че това не е добър вариант. Двамата с Арчър ще се караме постоянно. Но си мисля да създам своя собствена консултантска агенция.

— Наистина ли?

— Ще ти разкажа за идеята си по-късно. Но ако все пак започна свой бизнес, фондацията „Глейзбрук“ би могла да стане първият ми клиент.

— Добре, и така става — съгласи се Елизабет. Ентусиазмът отекна в гласа ѝ. — И в двата случая ще прекарваш много повече време тук, в Аризона. Ще можем да се виждаме доста по-често.

— Това и на мен ми харесва — каза Клеър.

Тя спря пред сребристата малка кола. Тапицерията на седалките беше синя. Клеър беше почти сигурна, че в наетата от нея кола тапицерията е бежова.

— По дяволите!

— Какво става? — попита Елизабет.

— Загубих си колата. В този паркинг има около милион сребристи коли.

— Светлите цветове са популярни в Аризона — обясни Елизабет.

— Те отразяват топлината. Знаеш ли, сетих се, че щом ще вечеряш с Джейк тази вечер, значи ще бъдеш тук утре.

— Обещах на Арчър да остана четирийсет и осем часа.

— Супер! Хайде да отидем в спа центъра утре следобед. Вярно, нямаме запазен час, но съм сигурна, че ще успея да уредя нещо.

Клеър не се поколеба нито за миг. Много малко хора в Стоун Кениън можеха да откажат на някой Глейзбрук.

— Звучи страхотно.

— Обади ми се сутринта, за да ми разкажеш как е минала срещата — напомни ѝ Елизабет и завърши разговора.

Клеър пусна телефона обратно в чантата си и тръгна по друга пътека с почти същите коли.

Започна да се чуди дали не е сбъркала етажа. Със закъснение си спомни, че заедно с ключа за колата имаше и дистанционно за отключване.

Затършува в чантата си и откри ключа с дистанционното. Натисна бутона за отключване.

Надолу по пътеката, на която се намираше, стоповете на една кола примигнаха.

— Крайно време беше — измърмори тя.

Стисна торбите с покупки и чантата си и забърза към колата.

В сенките зад нея изрева моторът на някаква кола. Клеър усети как я побиват тръпки. Не беше забелязала никого в тази част на паркинга. Притесни се, като осъзна, че толкова близо до нея е имало някой, за когото не е подозирала. Точно така пребиват и ограбват невинни хора в многоетажните паркинги, помисли си тя. Хора, които не обръщаха достатъчно внимание на обстановката около себе си.

Успокой се. Който и да е, намира се в колата си. Не се опитва да се прокрадне към теб. Просто се е отправил към изхода.

Двигателят на колата отново изръмжа.

Тя хвърли поглед назад през рамо.

Огромен джип последен модел се носеше право към нея. Зад затъмнените стъкла лицето на шофьора се виждаше само като силует.

Шокът връхлетя Клеър. Джипът изобщо не намаляваше. Шофьорът очевидно не я виждаше. Вероятно отсега си беше сложил слънчевите очила в очакване на ярката светлина навън. Или може би идиотът говореше по мобилния си телефон.

Възможностите изникваха в съзнанието ѝ по странно спокоен, подреден начин, сякаш не се случваше нищо необичайно, сякаш тя не стоеше точно на пътя на връхлитаща я кола.

— По дяволите!

Адреналинът ѝ се задейства. Съвсем инстинктивно Клеър стисна чантата и торбите си и се втурна настрани от пътеката.

Джипът рязко зави към нея, сякаш я преследваше.

Побъркани тийнейджъри, помисли си Клеър.

Пусна торбите и се хвърли в тясното пространство между две паркирани коли, като се блъсна силно в единия калник. Алармата на колата се задейства и проглуши тъпанчетата ѝ.

Джипът изгърмя, минавайки на сантиметри от броните на двете коли, които я предпазваха. После зави в края на пътеката със свирене на гумите.

Клеър изчака. Чувстваше се като заек, уловен в капан. Какво щеше да прави, ако джипът се върнеше? Дали щеше да успее да стигне до стълбището?

Яростният рев на мощния мотор постепенно заглъхна. Джипът караше към изхода.

С разтреперани ръце и разтуптяно сърце тя потърси торбите и чантата си.

Добрата новина беше, че макар роклята да се бе изсипала на пода, все още се намираше в найлоновия плик. Сутиенът без презрамки, купен специално заради роклята, също се оказа невредим. Обувките бяха изпаднали от кутията, но имаше само една драскотина на левия сандал.

Откри чантата си до предното колело на едната кола, край която се беше заслонила.

Събра всичките си неща, пое си дъх и се отправи към автомобила си. Настани се зад кормилото и заключи всички врати. После поседя малко така, за да се успокои.

Мина известно време, преди да се почувства достатъчно спокойна, за да шофира. Не беше изпитвала такъв шок и страх от онази вечер преди шест месеца, когато отиде в къщата на Елизабет и откри трупа на Брад, вечерта, когато се беше запитала дали тя не е била набеязаната жертва.

11.

Шофьорът спря плавно голямата кола пред къщата. Клеър огледа през прозореца скъпата на вид резиденция. Бе построена в испански колониален стил, с червен керемиден покрив, особено популярен в тази част на страната.

Лека тръпка премина през тялото ѝ — отчасти вълнение, отчасти предупреждение.

— Мислех, че ще ме закарате в някой ресторант за срещата с господин Солтър — каза тя на шофьора. — Това е частен дом.

— Този адрес ми дадох.

Мъжът слезе и ѝ отвори вратата. Клеър взе чантичката си и се измъкна от тъмната вътрешност на колата.

Докато вървеше към входната врата, бързо се огледа наоколо. Къщата бе един от множеството елегантни, но непретенциозни домове, разпръснати из Стоун Кениън. За разлика от къщата на Глейзбрук, която се намираше до игрище за голф, тази беше заобиколена от открита пустиня.

Вратата се отвори, преди тя да почука. Джейк застана на входа в черен панталон и тъмносиня риза с разкопчана яка и навити ръкави. Клеър забеляза, че не е сложил очилата си.

Той я огледа от главата до петите и оцени елегантната черна рокля, оголваща раменете ѝ, и високите кожени сандали. Мъжко одобрение и нещо, което Клеър разпозна като чувствена възбуда, направиха погледа му още по-тъмен. Възбудата, която изпълваше и нея, се засили и косъмчетата на тила ѝ настръхнаха.

— Страхотна рокля — каза Джейк.

— Благодаря. Имаш късмет да я видиш цяла. — Тя влезе в антрето. — За малко не беше прегазена от една кола на паркинга на търговския център, от който я купих днес следобед.

— Така ли? — Той затвори вратата и се обърна към нея. — Какво се е случило?

— Някакъв глупак с огромен джип или не ме видя, докато вървах към колата си, или реши да си играе на котка и мишка. Наложих се да се метна по очи, за да се махна от пътя му, при което изтървах покупките си, но за късмет нищо не пострада.

Изражението му се напрегна.

— Добре ли си?

— Да. Няма ми нищо. Просто за момент изпаднах в шок.

— Толкова близо ли беше?

— Поне така ми изглеждаше в онзи момент, макар че може и да съм преувеличила инцидента, погледнато в ретроспекция. Имам развинуто въображение.

— Успя ли да огледаш колата?

— Почти не. Беше голяма. Последен модел. Като всички останали коли на паркинга беше сребристосива. — Клеър се усмихна. — Не се тревожи за това, Джейк. Сигурно някой тийнейджър си е играел или пък шофьорът на джипа е говорел по телефона. Както и да е, нямаше сериозни поражения. — Инцидентът на паркинга беше последното нещо, за което искаше да говори тази вечер. Опита се да смени темата. — Хубава къща си наел.

Той проследи погледа ѝ и огледа теракотените плочи на пода, средиземноморско жълтите стени и тъмните дървени греди, сякаш не ги беше забелязал досега.

— Отговаря на изискванията ми и не е далече от офисите на Глейзбрук — обясни. — Искаш ли чаша вино?

— С удоволствие.

— Заповядай насам.

Той я поведе по бял коридор, който разделяше дневната и библиотеката. Минаха през сводест отвор и влязоха в голяма кухня, в която блестяха множество модерни и сложни домакински електроуреди.

Клеър се закова на място.

— Ухааа! Тук може да се снима кулинарно предаване.

Той отвори вратата на специалния шкаф за изстудяване на вино и извади една бутилка.

— Кухнята беше една от причините да избира това място.

— Обичаш ли да готвиш?

Той остави бутилката на големия плот в средата на кухнята и се зае да вади тапата с тирбушона.

— Ако не готвех, трябваше да се храня навън всяка вечер или да си поръчвам храна за вкъщи.

— Можеш да си позволиш готвачка — изтъкна тя.

— Предпочитам нищо да не смущава уединението ми, когато съм вкъщи. Освен това за мен готвенето е вид релаксация.

Клеър направи няколко крачки напред и спря от другата страна на кухненския плот.

— И аз обичам да готвя. Но когато човек живее сам...

— Знам. — Той остави извадената тапа на плота. — Част от удоволствието от храната е в това да я споделяш.

Напълни две чаши с вино и ѝ подаде едната.

— За споделените удоволствия — каза той и леко чукна чашата си в нейната.

Тя се усмихна.

— За споделените удоволствия.

Клеър отпи, наслаждавайки се на охладеното отлежало бяло вино. Когато вдигна поглед, откри, че Джейк я наблюдава много съсредоточено. Внезапно се смути от интимността на ситуацията. Тя беше на негова територия, пиеше вино, което той ѝ беше налял. Защо това я караше да трепери?

Джейк ѝ подаде чашата си, разваляйки магията.

— Ще я отнесеш ли навън вместо мен? Аз ще донеса брусчетите.

Тя отнесе двете чаши навън през отворената плъзгаща се стъклена врата. Крилата на къщата обграждаха от три страни вътрешен двор и басейн. От четвъртата страна имаше декоративна ограда от ковано желязо и порта, които единствени отделяха сградата от дивия пустинен пейзаж.

Джейк я последва, носейки дървен поднос.

Настаниха се върху две градински кресла с меки възглавнички. Дневната горещина беше намалала до приятна температура. Отвъд желязната ограда пустинята бе обгърната от дългите сенки на сумрака.

Клеър си взе брускета, чудейки се как нещо толкова просто като препечена филийка хляб, намазана с качествен зехтин, поръсена с малко сол и покрита с нарязани на ситно домати и босилек, може да е толкова вкусна.

— Чудесно е — измърка тя доволно. — Направо фантастично!

— Радвам се, че ти харесва. — Джейк се облегна на стола и опрелязена на единия си крак върху коляното на другия. — Как мина разговорът с Арчър?

— Арчър иска да основе фондация. Държи аз да я ръководя. Отказах му, но се съгласих да остана в Аризона още четирийсет и осем часа. Съвсем сигурна съм, че не искам да управлявам фондацията му, но мога да му предложа сътрудничество като консултант.

— В каква област?

— След като питаш, уволняването ми от „Дрейпър Тръст“ ме подтикна да взема едно решение, за което се колебая от доста време.

— Искаш да си направиш собствена консултантска фирма?

— Не точно. Ще създам своя собствена агенция за екстрасензорни разследвания. Една от услугите, които ще предлагам, ще бъде разобличаването на измамници и фалшиви творци, кандидатстващи за субсидии пред частни фондации и благотворителни институции.

Джейк я погледна.

— Хм.

— Това се казва ентусиазирано окуражаване.

— Хм — изсумтя Джейк отново. — Искаш да се занимаваш с частни разследвания?

— От доста време си мечтая за това. Кандидатствах няколко пъти в калифорнийския клон на „Джоунс и Джоунс“, но надутият глупак, който го ръководи, отказва да ме наеме.

— Глупак? — повтори Джейк безизразно.

— Фалън Джоунс. — Клеър направи физиономия. — Знам, че хората от фамилията Джоунс са легенди в организацията „Аркейн“, поне онези от тях, които са директни наследници на Силвестър Джоунс. Но ако ме питаш, Фалън Джоунс е закостенял, тесногръд глупак, който не може да погледне отвъд митовете за моя вид талант, за да си даде сметка, че не всички хора с това умение са едни и същи.

— Хм.

— Признай, човек би очаквал точно наследниците на Джоунс да бъдат с най-разкрепостено мислене. Като се замислиш, не много от тях имат особено силни таланти, нали?

— Права си — призна предпазливо Джейк. — Не е като да не са имали по някоя странна птица в семейството.

— Точно така. Човек от това семейство би трябвало да може да види отвъд митовите, историите и слуховете, съпътстващи някои особени таланти. Но надутият глупак Фалън Джоунс очевидно не може да се справи с това.

— Хм — пак изсумтя Джейк.

Клеър се усмихна, а задоволството напираше вътре в нея.

— Така че смятам да създам своя собствена агенция за паранормални разследвания и да конкурирам „Джоунс и Джоунс“, доколкото мога.

— Ще бъде интересно.

— И аз така смятам. Неочакваното ми уволнение от тръста малко ускори бизнес плановете ми. Бях възнамерявала да работя още година, за да натрупам достатъчно капитал, с който да основа агенцията си. Освен това се надявах да убедя тръста да стане първият ми голям клиент. Но всички тези планове станаха на пух и прах, когато слуховете за връзката ми с убийството на Макалистър достигнаха до шефовете ми. За да свържа двата края, се опитах веднага да си намеря друга работа.

— Но не се получи.

— Не — съгласи се тя. — Обаче сега мисля, че е било за добро. Както казах, това ми даде начален тласък да направя голямата крачка. — Тя дояде брусчетата си. — Като говорим за професионалните ти занимания, господин Солтър, аз влязох в интернет и малко те проучих.

— Научи ли нещо интересно?

Тя се прокашля.

— Попаднах на уебсайта ти и на малко лична информация — това е всичко.

— Лична информация. — Той отхапа от брусчетата си. — Това сигурно е завоалирано споменаване на развода ми.

— Както виждаш, имам вроден талант да подтиквам хората да споделят информация с мен.

— Вероятно ще ти бъде от полза в бизнеса с разследванията — каза той. — Какво искаш да знаеш за развода ми?

— Изобщо не ми влиза в работата.

— Правилно. Но това не променя факта, че си любопитна да научиш нещо, нали?

— Добре. Чудех се дали бившата ти съпруга също е имала паранормални способности?

— Не. — Джейк завъртя чашата в ръката си, загледан във виното. — Това беше съзнателен избор от моя страна. Мислех, че тя може би няма да забележи малките ми странности.

Клеър го наблюдаваше внимателно.

— Но те не са толкова малки, нали?

Той не отговори веднага. Няколко секунди тя се чудеше дали няма да я излъже. Джейк срещна погледа ѝ.

— Аз съм с десета степен.

Най-после истината. Клеър подсвирна леко.

— Е, това обяснява доста неща.

— Например?

— Например защо оставяш другите да си мислят, че дарбата ти е от средата на скалата. Хората с десета степен на каквито и да било способности карат повечето околни да се чувстват нервни.

Той я гледаше съсредоточено.

— Това не те ли смущава?

— Аз също съм с десета степен, забрави ли? Какво стана с браката ти?

Той протегна крака и зае замислена поза.

— Доколкото си спомням, около три месеца след сватбата тя започна да се оплаква, че съм прекалено покровителствено настроен и че се опитвам да направлявам живота ѝ.

— Да отгатна ли? Преди сватбата това твое отношение ѝ се е струвало много романтично.

— Не знам. Мога само да кажа, че до този момент не беше споменавала този проблем.

— Някакви други оплаквания?

— Май споменаваше и нещо, че съм прекалено настоятелен.

— Прекалено настоятелен?

Той я погледна.

— В леглото.

— О! — Клеър отпи голяма глътка вино и трудно преглътна. — Ясно.

— Четири месеца след сватбата започна да казва, че има нужда от повече лично пространство. На шестия месец се свърза с бракоразводен адвокат.

— Бракът ти е траял само шест месеца?

— Беше пълен провал от самото начало. — Той отпи от виното си. — Трябваше да го предвидя. Експертите винаги казват, че хората със силни паранормални таланти не се погаждат добре с партньори без такива способности. Колкото и да не ми се иска да го призная, мисля, че са прави.

— Може би. — Тя се облегна назад в креслото си. Виното започваше да ѝ въздейства. Чувстваше се много по-отпусната и спокойна, отколкото преди няколко минути. И много по-проницателна. — Но в твоя случай не съм толкова сигурна, че бракът ти се е провалил само защото си се оженил за жена извън организацията.

Той повдигна едната си вежда.

— По-добра версия ли имаш?

Тя се загледа в проблясващия басейн.

— Ти си властен тип. Не си виновен за това. То е част от природата ти.

Джейк не направи никакъв коментар. Вдъхновена от липсата на контрааргументи, Клеър се развихри:

— Според мен бившата ти жена вероятно е казвала истината, когато е твърдяла, че се опитваш да ръководиш живота ѝ. Ти си свикнал да направляваш нещата. — Повдигна пръст. — Но не инстинктите ти са били проблемът, нито пък намеренията ти. Истинският проблем е бил, че тя не е знаела как да отстоява позициите си с теб.

— Така ли мислиш? — попита със странен глас Джейк.

— Навярно не е можела да установи граници, когато се е налагало да те постави на мястото ти. Така че в крайна сметка се е паникьосала и е избягала, оставяйки те объркан, озадачен и недоумяващ къде, по дяволите, си сбъркал.

— Звучиш много уверена в анализа си.

— Да. — Тя кимна. В момента се чувстваше безкрайно мъдра. — Ти си от така наречените алфа мъже — водачите на групата. Проблемът е, че в съвременния свят няма достатъчно групи, които да бъдат водени, така че естествените ти таланти се прилагат към това,

което попадне в орбитата ти — семейство, съпруга, бизнес, каквото и да е.

Последва мълчание.

Клеър се обърна, за да види как Джейк приема гениалните й анализи. Студени тръпки я полазиха, когато осъзна, че той я гледа с невъзмутимо загадъчно изражение.

— Как разбра? — попита той спокойно.

Тя се прокашля.

— Извинявай. Просто предположение, нищо повече.

— Как разбра? — Този път въпросът прозвуча отчетливо опасен.

— Че имаш много по-силен талант, отколкото другите подозират? — Вълна от смущение прониза приятната замаяност от виното. — Хм, изобщо не е толкова трудно да се досети човек. Всъщност е очевидно.

— Не, не е очевидно. — Той остави недопитата си чаша вино на масата. — И не е отбелязано в архивите на „Аркейн“, поне в общодостъпните. Така че как разбра?

— Започвам малко да се обърквам, Джейк. Какво точно е тайното във факта, че си властен тип, който обича да командва?

— Имах предвид коментара ти за алфа мъжа. Не се опитвай да се измъкнеш! Ти знаеш, нали?

Клеър най-после осъзна какво има предвид той.

— А, разбирам. Ти си ловец.

Дори не примигваше с очи, пронизваше я с поглед като безмилостен хищник.

— Да.

— Всъщност не бях се досетила за това. Само знаех, че си с много силни способности.

Тъглчетата на очите му се напрегнаха почти незабележимо. Тя се прокашля.

— Е, трябва да признаеш, че този факт определено обяснява малкия ти проблем с брака. Всички знаят, че ловците трудно си намират партньори.

— Според някои това е, защото нашият тип чувствителност е прекалено примитивна. — Всяка негова дума звучеше като нагорещена. — Едно време са ни наричали „атавистични“, някои хора още използват това определение.

— Можеш да го превъзмogneш. Всички ние сме примитивни под повърхността. Затова е цивилизацията, нали?

— Цивилизацията невинаги върши работа.

— Може би не, но определено превъзхожда всички други варианти. — Тя се намръщи при вида на почти празната чиния. — Ще изядеш ли последната бускетата?

Не последва отговор на този съвършено любезен според нея въпрос. Когато вдигна очи, откри, че Джейк продължава да я изучава с поглед, който я смущаваше.

— Какво?

— Това не те притеснява.

— Фактът, че си ловец? Не. Даже ми действа успокояващо.

— Защо?

— Обяснявам си защо трябва да лъжеш толкова много. Аз уважавам тайните, Джейк. И мога да ги пазя. Повярвай ми. Кажи сега за последната бускетата.

— Хапни я ти.

— Благодаря. — Тя грабна бускетата и отхапа лакомо. — От ходенето по магазините да си търся рокля и опита да ме прегазят на паркинга не ми остана време за обяд. Умирам от глад.

— Вечерята ще бъде готова скоро.

— Чудесно. — Тя пийна малко вино, дояде бускетата и се облегна назад, наслаждавайки се на спускането на нощта.

— Ловците с десета степен често карат останалите екстрасенси да се чувстват неловко — каза Джейк след известно време.

— Хей, искаш ли да ограничиш социалния си живот до пълна нула? Кажи на всички, че си детектор на лъжата.

— Мога да си представя.

— Аз бих обвинила мъжете от рода Джоунс за отрицателното отношение към ловците. Тези, които са преки наследници на основателя.

— Защо смяташ, че те са отговорни за лошия имидж на ловците?

— Не всичките са били ловци, но някои все пак са били и с течение на времето са се превърнали в легенди в организацията, нали?

— Чувал съм за това — съгласи се той.

— Всичко това е хубаво. Всяко общество се нуждае от своите легенди. Но проблемът с някои легенди е, че те се състоят от малко

истина, обвита в много пластове лъжи. След известно време лъжите напълно скриват истината и всички започват да вярват на лъжите. С ловците се асоциира един определено опасен имидж, защото в много от историите за онези Джоунс, които са били ловци, има насилие.

— И?

Тя пак отпи от виното си.

— Според мен ловците по принцип страдат от лоша слава заради проклетите Джоунс. Ако те бяха избрали нормални, обикновени кариери — като теб, вместо да преследват лошите, никой нямаше да се впечатлява, че някой бил ловец.

— Не мислиш ли, че това обяснение е доста опростено?

— Изглежда ми разумно.

Той не оспори това. След малко попита:

— А твоят годеж също ли се развали заради способностите ти?

— Не. Аз се справих доста добре с прикриването им. Развали се заради случилото се в Стоун Кениън.

— Убийството на Макалистър?

— Да. Между нас казано, мисля, че някой точно оттук, от Стоун Кениън, се е обадил на Грег и го е предупредил, че е сгоден за жена, която убива с брадва.

— Макалистър не беше убит с брадва.

— Подробности — махна с ръка тя. — Същественото е, че годеникът ми си имаше добро основание да се уплаши.

— Така ли стана?

Клеър се намръщи.

— Ами да. Ти какво би направил на негово място?

— Ако имах въпроси, щях да отида на лов.

Тя се усмихна и отпи от виното си, после бавно остави чашата.

— Моля?

Той протегна ръка и се загледа в басейна.

— Чу ме.

— На лов за какво?

— За отговори. — Той взе чашата си и допи останалото вино.

— Невинаги има отговори. Това не са въпроси относно някой пенсионен фонд. Според полицията Брад е бил убит от крадец. А такива престъпления са много трудни за разкриване. Възможно е убиецът да се намира в затвора за някое друго престъпление.

— Вярваш ли в това?

Ставаше ѝ малко трудно да диша. Тя отпи нова глътка вино с надеждата да успокои нервите си.

— Поне ми действа успокояващо мисълта, че убиецът вече не ходи по улиците.

— Не изглеждаш особено спокойна. Предполагам, дължи се на факта, че според теб убиецът не е в затвора.

Как разговорът се беше отклонил в такава опасна територия? Със сигурност — неслучайно. Беше време за атака.

— Защо се интересуваш толкова много от смъртта на Брад? — попита тя спокойно.

— Защото се интересувам от теб, Клеър Ланкастър. Случилото се със съпруга на сестра ти е повлияло силно на твоя живот. Струвало ти е годеника и работата. Причина е все още да си безработна. Ето защо съм любопитен.

Тя не смееше да помръдне.

— Защо се интересуваш от мен? Защото Арчър ти е клиент ли?

— Не, Клеър. — Той се усмихна бавно и за миг тя зърна ловеца под повърхността. — Интересът е личен.

12.

Инцидентът в паркинга беше безразсъден, глупав, потенциално катастрофален, даваше си сметка Валъри. Тя още трепереше.

Беше направила грешката да се поддаде на импулса и неустойчивата възможност. Не трябваше да се случва повторно.

За щастие не беше успяла. Ами ако беше? Да, Клеър щеше да е мъртва или тежко ранена и това щеше да донесе на Валъри огромно удовлетворение. Но щяха да възникнат толкова много проблеми. Например как щеше да прикрие пораженията по колата? Оуен със сигурност щеше да иска обяснение за тях. А по бронята щеше да е останала кръв или някакви други следи, които криминологите биха могли да открият.

Можеше да я арестуват, помисли си ужасена Валъри.

Потрепери, изпи наведнъж останалото мартини и обърна чашата с дъното нагоре.

Не беше проследила Клеър от къщата на Глейзбрук с намерението да я прегази. Планът беше да открие къде е отседнала тя във Финикс. Никой не знаеше нищо по въпроса, освен че е в някакъв хотел край летището.

Валъри стисна едната си ръка в юмрук. Тази сутрин тя отвори картата на Финикс и очерта кръг около летището. Методично се обади във всички хотели и мотели в радиус от три километра. В никой от тях нямаше регистрирана Клеър Ланкастър.

Умна кучка! Знаеш, че имаш причина да внимаваш, нали?

Идеята да наблюдава входа на затворената територия, в която живееше тя с Оуен и семейство Глейзбрук, ѝ хрумна сутринта. Оуен ѝ каза, че Клеър е дошла в Аризона, защото Арчър я е извикал. Изглеждаше логично тя да се появи отново в дома на Арчър рано или късно, дори и само за да уреди въпроса с повредената кола под наем.

Отбиването в търговския център се оказа изненада. Валъри си спомни как стоя в жегата на паркинга два часа, докато чакаше Клеър да се върне при колата си. Като я видя как върви с торбите с покупки и

се държи, сякаш нищо не е станало, сякаш не е убила хладнокръвно Брад, яростта изригна в главата на Валъри и стана неудържима.

Глупаво, помисли си Валъри. Толкова глупаво!

Стисна нова пълна чаша с мартини между дланите си, прекоси с леко олюляване голямата, декорирана в бяло стая, и седна на бялото кожено канапе. Трябваше да внимава. Оуен побесня преди два дни, когато тя, без да иска, разля цяла гарафа с мартини върху килима.

Обаче ужасно се нуждаеше от това питие. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Отпи продължително и остави чашата на масата.

Вдигна ръка и се загледа в треперещите си пръсти. Може би трябваше да изпие едно от хапчетата, които лекарят ѝ беше изписал. Той я предупреди да не ги взема, когато е пила алкохол, но тя знаеше със сигурност, че хората постоянно го правят. Напоследък тя самата го правеше понякога. Просто не можеше да спи нормално, нито една нощ след убийството на Брад. После откри, че смесването на хапчетата с алкохол ѝ помага да изпадне в забвение поне за няколко часа.

Реши тази вечер да не взема никакви хапчета. Не искаше да спи. Трябваше да помисли. Трябваше да се съсредоточи върху това какво да прави с Клеър Ланкастър.

Гневът отново я завладя. Как смееше Клеър да идва тук след всичко, което беше направила?

Валъри глътна още една подсилваща глътка от мартинито си и погледна през стъклената стена към планината.

Мразеше това място. Не понасяше нищо, свързано с пустинята и нейните груби, грозни растения, жилещи насекоми, змии, непоносима лятна жегата и ослепително ярка светлина. Но най-много от всичко мразеше мисълта, че убийцата на Брад се разхожда из Стоун Кениън като волна птичка.

Дойде ѝ твърде много, когато видя Клеър да влиза в къщата на Глейзбрук, сякаш има пълно право да бъде приемана като член на семейството. Никоя майка, загубила сина си, не би могла да понесе тази обида.

Поднесе с две ръце чашата към устните си. Поколеба се и много внимателно остави чашата на бялата мраморна масичка, без да отпи.

Наистина трябваше да обмисли положението.

Известно време отмъщението, към което се стремеше през последните шест месеца, ѝ бе достатъчно. Първото телефонно

обаждане, до годеника на Клеър, се оказа изключително резултатно. Горкият Грег Уошбърн се ужаси, когато разбра, че Клеър е имала връзка със съпруга на природената си сестра. Остана още по-поразен при новината, че макар Клеър да не е била арестувана, според най-близките приятели на жертвата точно тя е убила Брад. Тази клюка би дошла в повече на всеки благопристоен мъж. Той нямаше избор, освен веднага да развали годеча.

Обаждането до шефа на „Дрейпър Тръст“, където Клеър работеше, беше също толкова резултатно. Валъри се обади в качеството си на президент на борда на Академията по изкуствата на Стоун Кениън. Последователността се награждава. Мъдрите хора са го казали. Всички в сферата на благотворителните фондации знаеха правилото, че служителите им трябва да са чисти като сълза. Ако се разчуеше, че някой човек от персонала им е бил замесен в незаконен любовен триъгълник, довел до убийство, това можеше да има опустошителен ефект върху бъдещите усилия за намиране на средства. Във възвишения свят на филантропията репутацията беше всичко.

С напредването на месеците тя доразви историята, усъвършенствайки я с допълнителни телефонни обаждания до всеки от евентуалните нови работодатели на Клеър. Нямаше проблем да се научат имената на благотворителните организации, които обмислят кандидатурата ѝ — кръгът на тези организации в района на Сан Франциско беше относително малък.

Не, тя уверяваше последователно всеки скандализиран директор. Нямало твърди доказателства, уличаващи Клеър Ланкастър, но в определени кръгове в Стоун Кениън било известно, че тя е имала интимна връзка с жертвата. Също така било всеизвестно, че Арчър Глейзбрук е пуснал връзките си, за да отърве незаконородената си дъщеря от затвора. Разбира се, той направил само каквото се налагало. Трябвало да пази репутацията на семейството си. Но всички знаели истината.

Телефонните обаждания, провалили годеча на Клеър и възможностите ѝ за кариера, бяха постигнали известна справедливост. Но сега, помисли си Валъри, тя трябваше да приеме факта, че точно тези обаждания са причината Клеър да се върне в Стоун Кениън. Снощи Оуен ѝ обясни, че Арчър ще основава своя благотворителна фондация само за да осигури работа на Клеър.

Това беше прекалено. Планът за отмъщение се бе обърнал срещу Валъри. Клеър щеше да излезе от ситуацията напълно изчистена. Щеше да има и парите, и влиянието на Глейзбрук зад гърба си.

Нямаше да е редно. Клеър трябваше да страда заради Брад. Трябваше да си плати.

Валъри се загледа в планините, опитвайки да се концентрира. Напоследък ѝ беше трудно да мисли ясно. Отчаяно се нуждаеше да си поговори с някого.

Имаше само един човек, който разбираше болката ѝ, само един човек на земята, който беше страдал не по-малко от нея заради смъртта на Брад.

Тя посегна към мобилния си телефон.

13.

Интересът е личен.

Това е истината, самата истина и само истината, помисли си Джейк. Твърде много истина. Той имаше строги правила по отношение на истината. Когато работеше, никога не я използваше в по-голямо количество от абсолютно необходимото. Истината често караше хората да се чувстват неловко. А това беше последното нещо, което му трябваше, докато е в Стоун Кениън. То щеше да усложни още повече крайно трудната мисия.

Разумно беше да постави известна дистанция между Клеър и себе си, докато завърши задачата, заради която бе дошъл тук. Но знаеше със сигурност, че това ще се окаже невъзможно. Не и сега.

Въпреки всички невидими светещи предупредителни червени светлини, не успяваше да устои на импулса да се сближи с Клеър. Нещо в него реагираше на увереното ѝ държане, караше го да я желае на съвсем първично ниво. Изпитваше непреодолим копнеж да разбере как една жена, която очевидно бе свикнала да се бори за всичко, ще откликне в леглото на един мъж, който прилага същата техника в живота — мъж като него.

Вечерята насаме в къщата беше лоша идея и част от цяла поредица също толкова лоши ходове, както щеше да се окаже. Но той не можеше да се насили да съжалява, за който и да е от тях. Дотук с преимуществата на предвидливостта.

— Късно е. — Клеър остави празната чаена чаша и погледна часовника си. — Трябва да се връщам в мотела си. Шофьорът тук ли е още?

— Не. — Джейк се изправи, борейки се с неохотата да я пусне да си ходи. — Аз ще те закарам до мотела.

Той изкара БМВ-то си от гаража. Настанявайки Клеър на предната седалка, изпита собственическо задоволство от това незначително действие. Неговата жена в неговата кола. И щяха да се загубят заедно в нощта.

Когато седна зад кормилото, интимното уединение на купето го обгърна и подпечата обречеността му.

Но защо не се чувстваше ни най-малко разтревожен?

Вярно, че имаше правило да не спи никога с жена, замесена в случай, по който работи. И какво от това? Правилата се създаваха, за да бъдат нарушавани.

Разбира се, положението обикновено се усложняваше, когато станеше нещо такова, но какво толкова.

Клеър не каза почти нищо, докато Джейк се отдалечаваше от планината и караше към Финикс. Той не опита да я подтикне към разговор. Бяха говорили много тази вечер, на моменти ловко избягваха завоалираните въпроси на другия, ту се съгласяваха един с друг, ту не, усмихваха се на едни и същи иронични забележки...

Сега имаше възможност да видят дали могат да помълчат заедно.

Докато стигнаха до почти пустия паркинг на мотела, този въпрос беше намерил своя отговор. Мълчанието на предната седалка не ги бе разделило, реши Джейк. Даже му се стори, че усещането за близост е станало още по-силно. Винаги съществуваше възможността, колкото и да желае Клеър, да се окаже, че разчита погрешно сигналите, които тя излъчва. Все пак не му се вярваше да е така.

Спря близо до входа, слезе и изпрати спътничката си до фоайето.

Служителят от предната нощ стоеше на рецепцията. Вдигна поглед от списанието си и отправи на Джейк същата многозначителна мазна усмивка като преди. Джейк обмисли приятната перспектива да разкъса гърлото му със зъби.

— Ще изпратя дамата до стаята ѝ — каза той вместо това.

Съвсем цивилизовано. Точно така — без кръв, без цапане, без забавление.

— Разбира се. Както кажете. — Мъжът отново се зачете в списанието си.

Джейк хвана ръката на Клеър и я поведе по стълбите, после по сумрачно осветения коридор, подрастен отново, също като предната вечер, от мисълта, че ще трябва да я остави на това място с този мръсен мокет и лошо боядисани стени.

Клеър отвори вратата и прекрачи през прага. Обърна се и погледна Джейк.

— Лека нощ. Вечерята беше страхотна.

— Радвам се, че ти е харесала. — Той опря длан на касата на вратата. — Сега ми обещавай, че ще се преместиш от това място утре сутрин.

— Ще бъда тук само довечера и още една нощ — каза тя. — Няма смисъл да се местя.

— Ти си голям инат и не приемаш съвети, а? Харесвам такива жени.

Клеър отвори уста да отговори.

— Но прекаляваш — добави той, преди тя да успее да каже нещо. — Искam да напуснеш това място утре.

Тя го погледна замислено.

— Давам си сметка, че си свикнал да заповядваш, но май забравяш нещо в този случай.

— Какво?

— Че не работя за теб.

— Вероятно е за добро — каза той. — Защото имам чувството, че щеше да се наложи да те уволня.

— Защото съм инат ли?

— Не. За да мога да направя това.

Той стисна рамката на вратата, наведе се напред и я целуна. Внимаваше да не я докосва с ръце. Така ѝ оставяше възможност да се отдръпне.

Клеър не отстъпи назад. Устните ѝ бяха меки и отвърщаха на неговите. Знаеше какъв е и не се страхуваше от него. Всъщност той май ѝ харесваше.

Желанието се разпали в него — горещо и настойчиво.

Прекрачи прага, без да отделя устните си от тези на Клеър, и ритна вратата зад себе си.

Постави ръцете си върху тялото ѝ, придърпа я към себе си, за да задълбочи целувката. Чу я как издава приглушен настойчив звук и усети пръстите ѝ около раменете си. Тя вкопчи ръце в тях, напрегна се и го притисна силно към себе си.

Реакцията ѝ разбуди всичките му сетива. Толкова близо до нея, той усещаше силата ѝ. Знаеше обаче, че вероятно и тя усеща неговата. Ефектът бе опияняваща възбуда, каквато не бе изпитвал никога преди. Онази част от него, която никога не губеше контрол, внезапно бе побягнала на свобода.

Той побутна леко Клеър назад със смътната идея да стигнат до леглото ѝ. Но в първите хаотични мигове на целувката бе загубил ориентацията си. Клеър спря рязко, опряла гръб в стената, а не в матрака. Тъй като я желаше отчаяно, стисна китките ѝ и ги притисна от двете страни на главата ѝ.

В отговор тя започна леко да хапе шията му. После го измъчи още повече, притискайки вътрешната страна на крака си към външната страна на прасеца му. Той усети острия ток на обувката ѝ през панталона си. Чувственото предупреждение бе най-еротичното предизвикателство в живота му досега. Беше цяло чудо, че не свърши в този момент.

Отвърна на атаката ѝ, като стисна и двете ѝ китки с едната си ръка и ги задържа над главата ѝ. Така освободи другата си ръка — с нея разкопча шнолата от косата ѝ. Копринените кичури се спуснаха между пръстите му. Той ги стисна и така я принуди да държи главата си неподвижна, за да я целуне отново, този път с отворена уста. Искаше да усети вкуса ѝ, да вдиша същността ѝ.

Клеър се извиваше неспокойно в ръцете му. Той я притисна с бедра към стената и така ѝ показа колко силна е възбудата му. Тя реагира с гърлено стенание. Острият ѝ ток се заби в крака му.

Джейк плъзна ръка към сладките извивки на гърдите и кръста ѝ, чак до ханша. После спря и я притисна, наслаждавайки се на стегнатата и щедра женствена плът.

Клеър дишаше учестено. Бързите, горещи, задавени поемания на дъх показваха, че той определено не е единственият пламнал в тази стая.

Когато вдигна глава, видя, че тя го гледа със замъглени очи. Осъзна, че е изненадана от собствената си реакция.

— Какво? — попита той усмихнат. — Не видя ли, че този товарен влак се носи право към нас през цялата вечер?

— Не е заради това. — Клеър поклати глава, сякаш искаше да проясни мислите си. — Просто не бях осъзнала как... Няма значение.

— Аз пък знаех, че ще стане така — каза той, притиснал устни към нейните. — Разбрах го още щом те зърнах за пръв път.

— Така ли?

— Определено.

Джейк прокара пръстите си между стената и шията на Клеър, откри ципа на сексапилната ѝ рокля и го отвори. Роклята се спусна надолу, разкривайки дантелен черен сутиен без презрамки.

Трябваше да освободи пленените ѝ ръце, за да разкопчае сутиена. Тя се възползва от тази свобода, за да се заеме с треперещи пръсти с копчетата на ризата му.

Сутиенът падна, а Клеър вече бе притиснала длани към голите му гърди. Той наведе устни към едното ѝ зърно, но тя се олюля. Кракът ѝ, който се изкачваше по неговия, внезапно се върна на пода и тя опита да застане стабилно.

— Не знам защо правим това, подпрени на стената, когато наблизо има легло — прошепна той.

Вдигна я на ръце и я отнесе от тясното преддверие. Пусна я леко върху леглото и се зае с колана си. Клеър го погледна с нетърпение и страст, разтвори леко устни в очакване.

Поредица от резки почуквания по вратата отекна в стаята. Джейк се извърна бързо. Сексуалното напрежение, обтегнало всеки мускул от тялото му, веднага се трансформира в друг вид напрежение чрез тъмната, опасна алхимия, която свързваше секса с насилието. За секунда премина от желанието да обладае своята жена към желанието да я защити.

Преувеличена реакция, помисли си той.

— Ако това е мъжът от съседната стая, ще го посъветвам това-онова — каза той.

— Чакай — прошепна Клеър. — Аз ще се справя с проблема.

Тя повиши глас:

— Кой е?

— От управата. — Познатият глас на рецепциониста от нощната смяна отекна силно през вратата. — Извинете, че ви безпокоя, госпожице Ланкастър, но получихме сведения, че втори човек е бил видян да влиза в стаята ви. Тук... хм... има правило, че само който е регистриран в дадена стая, може да пребивава в нея. Така че, освен ако не искате да платите допълнително и да регистрирате мъжа, който е вътре с вас, ще трябва да помоля госта ви да си тръгне.

— Оф! — измърмори Клеър. — Това е един от онези ужасно неловки моменти в живота. — Тя пак повиши глас. — Има недоразумение. Само секунда.

Тя се изправи на крака, олюля се и замалко не падна, но Джейк успя да я хване. Погледна надолу и забеляза липсващата си обувка. — Знаех си, че не трябва да купувам тези сандали.

— Струват си парите — каза Джейк и закопча ципа на роклята. — На мен ми харесват.

— Лесно ти е да го кажеш. Но не ти се налага да ги носиш.

Тя свали и другия сандал и прекоси стаята боса. Спря с ръка на дръжката на вратата и изчака Джейк да закопчае ризата си.

Той разпери ръце, да покаже, че е готов. Клеър отвори рязко вратата и изгледа навъсено мъжа отвън.

— Моят бизнес партньор беше обезпокоен от сигурността в тази стая и поиска да провери всичко на място, преди да си тръгне.

„Добра версия“, помисли си Джейк, развеселен. Освен това я беше произнесла с точното количество раздразнение и надменност. Можеше и да прозвучи убедително, ако не бяха босите крака, измачканата рокля, разрешената коса и цялостното излъчване на жена, която дълго се е целувала.

— Ясно. — Мъжът я огледа от главата до петите и пак се усмихна мазно на Джейк. — Проверка на сигурността.

Джейк го погледна и каза:

— Навярно знаете, че ключалката на стъклената врата към балкона е счупена.

Мъжът се намръщи.

— Никой не е съобщавал за счупена ключалка.

— Ето, аз ви съобщавам в момента — настоя Джейк.

Клеър скръсти ръце и погледна към тавана.

Мъжът колебливо пристъпи в стаята, забеляза намачканата кувертюра на леглото и сандалите наред стаята върху изтъркания мокет. Отвори и затвори вратата два-три пъти. Ключалката щракваше без проблем.

Мъжът се обърна към Джейк с триумфално изражение.

— Ключалката си работи чудесно.

— Така ли? — Джейк поклати глава. — Ясно. Сигурно съм я натискал в грешна посока. — Той се обърна към Клеър. — Нещо ми подсказва, че е време да тръгвам.

Тя се усмихна хитро.

— И аз мисля така.

— Ще ти се обадя сутринта.

В очите ѝ блесна смях.

— Винаги казват така.

— Аз не го казвам винаги. Но когато го кажа, го изпълнявам.

Той докосна леко страната ѝ, наведе глава и я целуна. Не беше обикновена целувка за лека нощ. Беше послание към мъжа от рецепцията. Тази жена е моя.

Когато вдигна глава, забеляза искрата на развеселено раздразнение в очите на Клеър. Тя също разбра изпратеното послание.

Той излезе в коридора и изчака служителят да го последва. Клеър затвори вратата зад тях.

Джейк тръгна към стълбите. Мъжът се забърза, за да го настигне.

— Просто си върша работата — извини се той. — Не мога да допускам нерегистрирани гости в стаите. Такова е правилото.

— Чудесно правило.

Вратата на стая 208 се отвори отново. Този път плешивият мъж подаде глава навън. Погледна първо към вратата на Клеър, после забеляза Джейк и бързо се шмугна обратно в стаята си.

— Мисля, че мога да се досетя откъде е дошло оплакването — вметна Джейк.

— Господжата в двеста и осем е малко нервна.

Джейк слезе по стълбите, замислен за две неща, които го смущаваха цялата вечер. Първото беше старанието на Клеър всички в Стоун Кениън, освен него и Елизабет, да смятат, че е отседнала в хотел край летището. Втората беше стресиращото ѝ преживяване на паркинга на търговския център същия следобед.

Разглеждани поотделно, нито един от фактите не беше достатъчен, за да предизвика сериозна загриженост. За всеки от тях имаше разумно обяснение. След като бе станал свидетел на очевидното нервничене на Майра и неконтролируемия гняв на Валъри на партито предната вечер, разбираше защо Клеър не иска да разгласява адреса на мотела си. Валъри поне беше напълно способна да се появи без предупреждение и да предизвика сцена.

Инцидентът на паркинга пък можеше да се обясни лесно с някой невнимателен шофьор или побъркан тийнейджър, решил да се позабавлява, като подплаши сама жена.

Но комбинацията от двете събития го караше да се чувства неспокоен. Като се прибавеше и фактът, че при предишното си идване в града Клеър бе открила един труп, Джейк определено се изнервяше.

Когато стигна до фоайето, погледна часовника си. Показваше почти един часа през нощта. Подходящ момент за далновидни решения.

— Можете да ме регистрирате — каза той на мъжа. — Искам стая двеста и дванайсет, ако е свободна.

— Моля?

— Стаята от другата страна на госпожица Ланкастър. Свободна ли е?

— Ами да, но...

— Ще я взема.

— Боже, не знам. Това е малко необичайна ситуация.

— Имате проблем да регистрирате гост, който си плаща?

— Е, така формулирано...

Клеър беше облякла нощницата си и тъкмо придърпваше завивките на леглото, когато го чу да се връща по коридора. Знаеше, че е Джейк. Тежките му стъпки отекваха върху евтиния дървен под по начин, който не можеше да бъде сбъркан.

Изненадана, тя бързо изтича към вратата и я откряна леко. Видя как Джейк пхна ключа в ключалката на съседната стая. В едната си ръка държеше малка кожена пътна чанта.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита тя, шепнейки.

— Прекарвам нощта в третокласен мотел. — Той отвори вратата на стаята си и я погледна. — Не е мястото, което бих избрал, но чух, че поне е чисто.

— Джейк, не говориш сериозно.

— Повярвай ми, напълно сериозен съм. Ще се видим сутринта. — Той тръгна да влиза в стаята си.

Сетивата ѝ потвърдиха, че наистина говори сериозно.

Клеър се наведе още малко навън, като внимаваше да скрие нощницата си зад вратата.

— Чакай — каза тя настойчиво. — Какво означава това?

Той подпря рамо на стената, скръсти ръце на гърдите и я погледна смръщено.

— Не ми харесва идеята да те оставя тук сама. Отказваш да се преместиш, следователно нямам избор и трябва и аз да остана тук.

— Това е абсурдно!

— Е, има и още един вариант.

— Какъв е той, за бога?

— Бих могъл да прекарам нощта в твоята стая вместо в тази, но нещо ми подсказва, че настроението се промени.

Клеър се изчерви. Той имаше право. Сега заслепяващата енергия на страстта бе избледняла до по-контролируемо ниво и тя си бе възвърнала здравия разум. Трябваше да обмисли това, което се случваше. Нямахме навик да прави див секс с мъж, когото познава само от два дни. Никога не си беше падала по случайни авантюри за една нощ. Когато сам си рожба на такава авантюра, се замисляш доста, преди да поемеш подобен риск. Освен това тя определено не беше свикнала да губи контрол над ситуацията, както се беше случило преди няколко минути.

Да, наистина ѝ трябваше време, за да обмисли събитията.

— Много проникателно — отвърна тя и се намръщи при вида на пътната чанта. — Винаги ли си носиш багаж за пренощуване на чуждо място?

— Бил съм бойскаут. Приемам препоръката „бъди винаги готов“ съвсем сериозно.

Внезапно Клеър се почувства подразнена.

— Това често ли ти се случва?

— Шегуваш ли се? — погледна я засегнато той. — Не съм отсядал в такъв долнопробен мотел, откакто бях студент.

— Нямах това предвид и ти го знаеш.

— Поспи, Клеър. Сутринта ще те черпя закуска.

— Още един въпрос.

Той изчака.

Клеър се прокашля и понижи глас:

— Вярно ли е, че ловците могат да виждат в тъмното като котките и совите, или това е само част от легендата?

Усмивката му се разля бавно и лукаво.

— Ако се задържиш край мен, може и да ти кажа истината някой ден.

После влезе в стаята и затвори вратата.

Клеър също затвори вратата си, заключи със замах и се облегна на дървената ламперия. В следващите няколко минути се опитваше да проумее защо Джейк толкова твърдо е решил да я държи под око тази вечер. Със сигурност не защото се тревожеше от избора ѝ на хотел. Мотелът не беше петзвезден, но не беше и мърлява дупка, въпреки всеобщото мнение по въпроса.

Реши, че е доловил нейното безпокойство. Ловецът у него несъмнено бе доловил скрития ѝ страх. Не беше настоял за обяснение, което тя не можеше да му даде сега. Вместо това, беше решил да остане наблизо, в случай че тя се нуждае от защита.

Никой мъж никога не беше правил нещо толкова романтично за нея през целия ѝ живот. Да я накара да се почувства в безопасност.

Тя се върна при леглото и известно време лежа мълчаливо, вслушвайки се и в най-тихите звуци, които проникваха през тънката стена, отделяща стаята ѝ от тази на Джейк.

Имаше много въпроси за Джейк Солтър и много малко отговори. Но едно нещо беше сигурно. Щеше да спи много по-спокойно тази вечер, знаейки, че той е в съседната стая.

14.

— Шегуваш се. — Елизабет махна охлаждащата билкова маска за очи и обърна глава, за да погледне Клеър. — Джейк Солтър ти е сготвил вечеря?

— Аха. — Клеър вече беше свалила своята маска за очи. От тежестта на проклетото нещо и принудителната тъмнина се чувстваше клаустрофобично. — Нещо повече — той определено може да готви. Казва, че му действало релаксиращо.

— Кой би предположил! — Елизабет поклати удивено глава и върна маската на очите си. — Джейк е оригинална личност, няма спор.

— Със сигурност е различен от всички мъже, които познавам — съгласи се Клеър. — И не само защото може да готви. Имала съм гадже — готвач в ресторант. Изобщо не беше същото.

Двете с Елизабет лежаха една до друга на шезлонги в спокойната зала за съзерцание на спа комплекса. Мястото служеше като чакалня за клиентите между отделните процедури. Жените, които заемаха доскоро другите четири шезлонга, бяха отведени някъде от тихо шепнещите асистентки.

Таванът на ротондата имаше скрито осветление и беше изрисуван като нощно небе. Миниатюрни „звездички“ мъждукаха над главите им. Музика за медитация се носеше от скритите колони. Мирисът на билков чай витаеше във въздуха.

Бяха им дали плюшени халати и джапанки, които да носят, докато преминават през различните спа процедури. Досега се бяха насладили на парна баня и масаж на цялото тяло. В програмата на Клеър следваше посещение на камерата „Тропическо преживяване“, което тя очакваше с нетърпение. Когато си в пустинята, всичко, свързано с вода, ти звучи съблазнително.

— И какво се случи след вечерята? — попита Елизабет.

— Джейк ме закара до мотела.

— И той ли го определи като дупка?

— Не помня да е използвал думата „дупка“, но не го одобри — каза Клеър. — За съжаление се получи и леко недоразумение с едни други гости на мотела.

Елизабет пак дръпна маската си.

— Какво недоразумение?

— Когато Джейк ме изпрати до стаята ми, наемателите от съседната стая решиха, че съм проститутка, която си води клиент.

Елизабет я погледна, ококорена. После започна да се кикоти.

— Не ти вярвам. Ти? Проститутка? Ти не си ходила на среща от шест месеца.

— На мен го разправяй.

— До снощи де — довърши коментара си Елизабет. — И? Какво всъщност стана? Джейк пусна ли ти се?

— В интерес на истината...

— О, боже! Наистина ти се е пуснал. Леле! Това е още по-удивително от факта, че съседите са те помислили за момиче на повикване.

— Защо?

— Казах ти, той изглежда толкова обикновен — дори скучен, приятен човек несъмнено, но живее почти като монах.

— Не мисля, че от него би излязъл монах — каза Клеър замислено.

Елизабет се изкиска.

— Очевидно благодарение на теб господин Солтър е загубил почва под краката си.

— Нещо ми подсказва, че Джейк не губи почва под краката си, освен ако той не иска.

— Добре, повече не издържам — каза Елизабет. — Трябва да разбера. Заедно ли прекарахте нощта двамата с Джейк?

— Не. Спах сама.

— Това твоя идея ли беше или неговата?

— Всъщност беше идея на служителя от рецепцията. Както ти казах, съседите ми се бяха оплакали. Наложих се Джейк да напусне стаята ми.

Елизабет сложи длан върху устата си, за да потисне смеха си.

— Не мога да повярвам. Ти? И Джейк? О, боже!

— Повярвай.

— Удивително.

Усмивката на Елизабет избледня.

— Имам една не толкова забавна тема. Снощи говорих с мама. След като се е видял с теб, татко ѝ е казал за плановете си да основе фондация и да постави начело точно теб.

— Тя как прие новината?

— Лошо.

— Сигурно се страхува, че ако той прави големи дарения, това ще намали размера на наследството, което ще получите вие с Мат. Права е.

Елизабет пак повдигна едното ъгълче на маската си.

— Не мисля, че това е единственото, което я притеснява.

Клеър въздъхна.

— Тя се притеснява, че аз ще приема работата, която Арчър ми предлага, и че резултатът от това ще бъдат по-честите ми появи в семейния кръг. Сигурно вече има ужасни видения как гостувам за Деня на благодарността или Коледа.

— За съжаление мама не може да отдели твоето съществуване от случилото се в миналото.

— Коя жена би могла? — попита протичко Клеър.

— Все пак не е правилно. Ако тя иска да се сърди на татко заради нещо, което се е случило преди повече от трийсет години, нейна си работа. Но не би трябвало да вини теб. Ти не си виновна, че татко и майка ти са имали връзка.

— Дори не може да се определи като връзка — уточни Клеър. — Доколкото разбрах, преспали са само веднъж, след което и двамата са осъзнали, че са направили ужасна грешка.

— Мъчно ми е за теб, Клеър, знаеш го. Не мога дори да си представя какво ти е било през всичките тези години — да не познаваш баща си, сестра си и брат си. Но напълно искрено се радвам, че ти съществуващ. Понякога се будя посред нощ след някой кошмар, свързан с Брад, и започвам да си мисля какво щеше да стане, ако теб те нямаше и не се беше свързала с мен.

Клеър протегна ръка и стисна рамото на Елизабет.

— Обаче мен ме имаше и ние се запознахме.

— Слава богу! — прошепна Елизабет. — Ако просто успея да накарам мама да ме изслуша... Но тя все повтаря, че е най-добре

всички да забравим случилото се и да продължим живота си. Никога не съм я виждала толкова непреклонна. Тя сякаш напълно отрича това да се е случвало.

— Не го мисли, Лиз. Ако е писано да стане, ще стане.

— Май това, че спаси живота ми, се връзва с правилото, че никое добро не остава ненаказано.

Клеър се усмихна.

— Не съм спасила живота ти. Ти взе решението да ми се довериш. По този начин сама спаси живота си и най-вероятно спаси и живота на Арчър и Майра, ако нашата версия за мотивите на Брад е вярна.

— Версията ни е вярна, сигурна съм — каза Елизабет. — Макар че сега никога няма да успеем да я докажем.

— Както казах, време е да гледаме напред.

Елизабет мълча известно време. После пак свали маската си.

— Какво ще правиш довечера?

Клеър се замисли за разговора на закуска.

— Поканих Джейк на вечеря. Той прие.

— Ти си го поканила? Нещата стават много интересни.

— Всъщност той ме покани отново, но аз отказах.

— Защо, за бога?

— Нещо ми подсказва, че с мъж като него е най-добре да поддържаш резултата равен. Не желая той да смята, че ръководи нещата в тази връзка. Ако изобщо една среща може да се нарече връзка.

— Не искам да обиждам феминистките ти възгледи, Клеър, но според мене, ако го оставиш два пъти да те нахрани за вечеря, няма да му дадеш повод да мисли, че той дърпа конците.

— Май играем някаква игра — каза Клеър. — Трудно е за обяснение.

— Звучи интересно. Къде ще го водиш?

— Не съм решила, но след като изхарчих толкова пари за онази рокля и обувките вчера, няма да бъде някой тежкарски ресторант. Някакви предложения?

— Тук, в Стоун Кениън, има един малък мексикански ресторант, който татко страшно харесва. Сами си правят царевичните питки и според татко — а той разбира от тези неща — правели най-добрите

мексикански специалитети в долината. Двамата с Оуен често ходят там, след като са играли голф.

— Звучи ми точно като мястото, което търся.

— Ще ти дам адреса. Не правят резервации, така че може да се наложи да почакате.

По покрития с плочки под зад шезлонгите прозвучаха тихи стъпки. Две служителки, облечени в бледозелените униформи на центъра, се появиха до Клеър и Елизабет.

— Госпожо Глейзбрук, време е за масажа на лицето — каза едната.

Елизабет стана от шезлонга.

— Ще се видим след час, Клеър. Наслаждавай се на тропическото преживяване.

Втората служителка се усмихна на Клеър.

— Ще ме последвате ли, госпожице Ланкастър?

Клеър последва жената по един приятно затъмнен коридор.

— Какво всъщност е това тропическо преживяване? — попита тя. — В брошурата пишеше нещо за водопади.

— Това е една от най-популярните терапии — увери я младата жена. — Мисля, че ще ви хареса.

Тя отвори вратата и въведе Клеър в малък къс от пищен тропически рай. Палми, папрати и екзотични тропически растения ограждаха огромна вана, маскирана като езерце в скалиста пещера. Малък водопад се изливаше във ваната. Чуваха се звуци на бързо течаща и разплискваща се вода. Таванът бе декориран с изкуствен балдахин от зелени листа. Слабата светлина създаваше илюзията, че човек се намира в джунглата призори.

— Вече ми харесва — каза Клеър и развърза колана си. — Ще бъде много забавно.

— Не бързайте, отпуснете се — каза служителката. — Това е четирийсетминутна процедура. Ще дойда да ви взема, когато времето изтече.

Тя излезе в коридора и затвори вратата.

Клеър метна халата си на една удобно поставена кука, качи се по стъпалата към ваната и предпазливо пристъпи в изкуственото езерце. Водата беше топла и благоуханна.

Отпусна се върху подводната седалка, протегна ръце настрани и се приготви да се наслаждава на хубавия живот.

Хрумна ѝ, че изкуственото езеро е достатъчно голямо, за да побере двама души. Позволи си да се отдаде на приятната фантазия как споделя фантастичната тропическа стая с някой интересен човек — Джейк Солтър например.

Реши, че навярно не е добра идея да си фантазира за Джейк. Но всички знаеха, че фантазиите се контролират трудно. Затова се наричат фантазии, напомни си тя. Няма проблем. Докато Джейк беше в полето на въображението ѝ, тя се намираше в безопасност. Нали?

Нещо ѝ подсказваше, че нищо, свързано с Джейк Солтър, не е безопасно. Миналата нощ си беше играла с огъня. Тази вечер планираше отново да го направи. След като беше проявявала предпазливост по отношение на мъжете цял живот, това нехарактерно за нея безразсъдство я накара да се усмихне.

Водата се плискаше и бълбукаше около нея. Тя отпусна глава на покритата с хавлиена кърпа възглавница върху ръба на ваната и се загледа във водопада. Падащата вода ѝ действаше успокояващо, почти я хипнотизираше.

Нямаше представа колко време е минало, когато чу вратата да се отваря зад гърба ѝ.

— Свърши ли вече времето? — попита тя. Не последва отговор. Клеър чу как твърдата подметка на обувка изтраква върху пода. Обувка?

Нещо не беше наред. Всички в центъра носеха чехли или гуменки.

Обзе я същата паника, каквато беше изпитала предния ден на паркинга. Сякаш някой беше прокарал по гръбнака ѝ купче лед от арктически ледник. Студът я прониза чак до костите.

Усетила инстинктивно, че трябва да се бие или да бяга, тя се дръпна рязко от ръба на ваната към центъра ѝ. Завъртя се във водата и се обърна с лице към вратата.

За частица от секундата в далечния край на ваната зърна странна фигура, облечена в халат на спа центъра и с хавлиен тюрбан на главата. Лицето беше скрито от зеленикава кална маска.

Фигурата стискаше с две ръце някакъв тежък предмет и го запрати надолу с яростна енергичност.

Гира, осъзна Клеър точно преди нещото да се стовари върху възглавницата, точно където допреди секунди се намираше главата ѝ.

Шокирана, тя инстинктивно се хвърли още по-назад и по-надалече от нападателя.

При това движение се озова под водопада. Тежката струя се стовари отгоре ѝ, замъглявайки зрението ѝ.

Тя се отблъсна изпод течащата вода, търсейки сляпо стъпалата и нещо, каквото и да е, което да използва като оръжие. Ръката ѝ стисна хавлия. Безполезно!

Отвори уста да изпищи.

Нападателят се обърна и избяга от стаята, спирайки само за да затръшне вратата.

Клеър се изкачи със залитане по стъпалата, грабна халата си от куката и се втурна към вратата.

Коридорът беше празен.

15.

Помощник-управителката Карън Трент беше много привлекателна блондинка около трийсетте със стегнато тяло. В момента изглеждаше много загрижена и смутена.

— Абсолютно ли сте сигурна, че е станало точно това, госпожице Ланкастър? — попита тя за трети път.

Клеър, облечена отново в черния панталон и кафявата си тениска, с които беше пристигнала в спа центъра, се обърна към нея от другата страна на бюрото. Елизабет, също облечена с дрехите си, стоеше със стиснати устни и много ядосана.

— Нали сама видяхте петкилограмовата гира във ваната? — каза й Клеър. — Как мислите, че се е озовала там?

— Не казвам, че не е била изпусната там — опита да я успокои Карън. — Но съм сигурна, че не е било нарочно.

Сетивата на Клеър се пробудиха. Карън лъжеше, но това едва ли беше изненадващо при тези обстоятелства. Помощник-управителката подозираше, че се е случило нещо неприятно, но щеше да отрича, докато е възможно. Мнозина на нейното място биха направили същото. Никой не желаше такива проблеми, особено в луксозен спа комплекс. Щеше да се отрази зле на бизнеса.

— Вас ви нямаше там — напомни й Клеър. — А аз бях. Знам какво видях.

— Не оспорвам събитията, само вашата интерпретация на случилото се — каза бързо Карън. — Мисля, че е много по-вероятно някоя от клиентките да е отворила вратата по погрешка, да се е объркала, когато е осъзнала, че езерцето вече е заето, и да е изпуснала гирата.

Енергията на лъжата беше оцветена от отчаянието. Клеър се запита дали Карън се тревожи, че може да загуби работата си.

— Нападателят се опита да ми разбие черепа с тази гира — повтори Клеър спокойно. — Повярвайте ми, не беше случайно.

Елизабет изгледа навъсено Карън.

— Защо си мислите, че някоя клиентка, на която тъкмо правят кална маска на лицето, ще изтича до фитнес залата да вземе петкилограмова гира назаем?

— На нашите клиенти им е позволено да използват всички съоръжения, включително и фитнес залата — обясни Карън. — Вие знаете това, госпожо Глейзбрук. Понякога на хората им доскучава да седят с маска на лицето и да я чакат да изсъхне. Стават и отиват до стаята за съзерцание или до стаята на спокойствието, или до фитнеса.

— Няма да се обадите на полицията, нали? — попита Клеър.

— Наистина не виждам причина да го правя — разпери ръце Карън. — Разбира се, вие с госпожа Глейзбрук можете да постъпите както решите. Ако предпочетете да подадете оплакване обаче, моля, не забравяйте, че нямате доказателства, с които да подкрепите версията си, освен гирата. Както казах, нейното присъствие във ваната може да се обясни по друг начин.

Това е загуба на време, реши Клеър. Сега, след като бе имала време да се успокои, започна отново да мисли по-ясно. Просветна ѝ, че повечето хора в Стоун Кениън още се чудят дали тя не е убила Брад Макалистър преди шест месеца. Карън Трент вероятно лъжеше, защото беше изплашена от присъствието на убийца в офиса си.

Още един фактор работеше против тях, помисли си Клеър. Размени погледи с Елизабет и видя, че и тя не е настроена оптимистично. И двете знаеха, че слуховете за нервния срыв на Елизабет така и не са напълно забравени.

Никоя от тях нямаше да бъде възприета като надежден свидетел. Името Глейзбрук щеше да им гарантира любезно отношение от страна на ченгетата, но никой нямаше да проведе истинско разследване. Клеър се изправи на крака и каза на Елизабет:

— Да вървим.

Елизабет стана, напрегната от гняв, и я последва.

Във фойето на комплекса си сложиха слънчевите очила и излязоха на яркото следобедно слънце. Горещината се надигаше на вълни от паважа на паркинга, създавайки илюзията за искрящи частици във въздуха. Броните и решетките на колите блестяха ослепително.

Вътре в мерцедеса беше горещо като в пещ, въпреки сребристия сенник, който Елизабет бе поставила на предното стъкло.

Елизабет сгъна сенника и го пусна зад седалката си. Настани се зад кормилото, запали двигателя и веднага включи климатика. Клеър седна до нея. Закопчалката на предпазния колан беше толкова напечена, че не можеше да се докосне.

— Знаеш кой е бил, нали? — попита Елизабет.

— Мисля, че да — кимна Клеър. — Ти — също.

— Точно затова не настоя Карън Трент да се обади на полицията.

— Затова, а и защото тя има известно право. Не разполагам с никакви доказателства. — Клеър внимателно закопча предпазния си колан. — Да погледнем истината: и двете знаем, че не ми трябва повече неприятности с местните власти.

— Какво ще правим? — попита Елизабет разтревожено и се завъртя на седалката си. — Тя току-що се опита да те убие. Не можем да пренебрегнем този факт.

— Вероятно ще бъде разумно да напусна града възможно най-скоро — каза Клеър. — Моята поява тук я предизвиква да действа.

— Валъри Шипли е точно като сина си. — Елизабет говореше с равен глас, който издаваше огромния ѝ ужас. — Луда е!

— Съгласна съм. Но не можем да докажем, че Брад е бил опасен, и мисля, че няма да успеем да докажем това и за майка му.

16.

Светлозлатист ягуар беше паркиран на алеята пред дома на Шипли. Клеър спря наетата си кола точно зад него и изгаси двигателя.

Погледна двойната входна врата на голямата просторна къща. Твърдата ѝ решимост се бореше с мрачното усещане, че прави нещо безсмислено. Това, което беше намислила, навярно нямаше да се получи, но нямаше избор. Не се сецаше за никакъв друг начин да се отърве от Валъри, която я следваше по петите.

Слезе от колата и метна чантата си на рамо. Стисна дръжката ѝ толкова силно, че навярно бе оставила следи върху кожата ѝ с ноктите си.

Не беше казала на Елизабет за плана си, защото знаеше, че ако не друго, сестра ѝ поне щеше да настоя да я придружи. Но ако стратегията ѝ се провалеше, Валъри можеше да реши да насочи гнева си срещу Елизабет. А това щеше да влоши допълнително ситуацията. В края на краищата Елизабет трябваше да живее в този град.

Спря пред вратата и натисна звънеца. Стомахът ѝ се беше свил на топка, сякаш очакваше удар.

Никакви стъпки не отекнаха в антрето от другата страна на вратата.

Натисна звънеца повторно.

Пак никакъв отговор.

Отстъпи назад, чудейки се дали да се чувства облекчена или разочарована. За съжаление отлагането на конфронтацията с Валъри Шипли нямаше да подобри положението. Само щеше да отложи неизбежното.

Върна се обратно до ягуара и погледна през прозорците му. Нямаше представа какво очаква да види.

Намачкан хавлиен тюрбан лежеше на пода пред пътническата седалка. Изглеждаше, сякаш някой го е захвърлил набързо, може би докато е бягал от мястото на неуспешния опит за убийство.

Стомахът на Клеър се присви неприятно. Не би трябвало да се изненадва. Дълбоко в себе си знаеше, че нападателят в спа центъра беше Валъри. Въпреки това се разстрои, като видя дреболията, потвърждаваща този факт.

Болезнено любопитство я накара да отиде до тройния гараж.

Една от вратите му беше отворена, разкривайки празно място, несъмнено предназначено за ягуара.

Пристъпи в сянката, свали очилата си и огледа вътрешността на гаража.

Второто място вътре също се оказа празно. Но на третото, в далечния край, имаше паркиран голям сребрист джип. Същият като този, който за малко не я бе прегазил на паркинга на търговския център.

Побиха я тръпки. Наложих си да си напомни да диша.

Излезе от гаража, чудейки се какво да прави. Две от трите коли на Шипли бяха тук. Оуен явно го нямаше, но Валъри най-вероятно се намираше в къщата, макар да не отговаряше на позвъняванията ѝ.

Какво би направила една алкохоличка след неуспешен опит за убийство?

Прибрала се е вкъщи и е изпила едно или няколко чисти питиета, реши Клеър. В действителност това изглеждаше разумно действие за всеки човек при дадените обстоятелства.

Тя спря и погледна към далечния край на навеса, свързващ къщата с гаража. Видя портата от ковано желязо във високата каменна ограда, от вътрешната страна, на която бяха басейнът и градината зад къщата.

Точно след терасата и градините се простираше изумруденозеленото игрище за голф. Клеър забеляза само една количка в далечината. Играчите на голф в Аризона бяха корави хора, но безмилостното следобедно слънце днес напичаше твърде силно и за повечето от тях.

Портата от ковано желязо несъмнено бе предназначена за градинарите и хората по поддръжката на басейна, прецени Клеър. Най-вероятно беше свързана към аларма.

Но може би не и по това време на деня, особено ако някой си е вкъщи.

Обмисли възможностите си. Да влезе насила в къщата не бе добър начин да си осигури арестуване, а можеше и да я застрелят, особено тук, в Аризона, където всички приемаха за нещо нормално да притежават оръжие.

Отиде до портата, спря и погледна през декоративните завъртулки и заострените пръчки. От мястото, на което стоеше, виждаше красиво извития басейн.

В ярката, блестяща вода имаше някой.

Валъри Шипли не плуваше. Всъщност изобщо не се движеше. Не носеше и бански. Беше напълно облечена, в бял панталон и блуза без ръкави.

Носеше се по повърхността на водата с лицето надолу.

Портата не беше заключена. Клеър я отвори с неохота. Не искаше да проверява тялото. Предпочиташе всичко друго, но не и това. Но в такива ситуации човек е длъжен да провери, а наоколо нямаше никой друг да направи необходимото.

Пусна чантата си и телефона до басейна и се хвърли във водата. Веднага щом докосна тялото на Валъри, разбра, че е мъртва, но въпреки това провери за пулс. Нямаше.

Това е достатъчно, каза си. Не дължеше на тази жена нищо повече.

Изкачи се по стъпалата на басейна. От тялото ѝ капеше вода, така че влезе в кабината за преобличане. На един рафт имаше купчина чисти кърпи. Взе една. Изсуши ръцете си, излезе от кабинката и набра 911.

— Линейката вече потегли — увери я операторът от централата. Последва отчетлива пауза. — Казахте, че името ви е Клеър Ланкастър, така ли, госпожо?

— Да.

Клеър Ланкастър, обичайната заподозряна в Стоун Кениън.

Затвори телефона, поизсуши се колкото можа и после влезе в къщата, за да отключи вратата на медицинския екип.

На бялата каменна масичка за кафе имаше мобилен телефон и полупразна кана с мартини.

Линейката щеше да пристигне след няколко минути. Клеър взе хартиени салфетки от барчето с напитките и с тях вдигна телефона.

Вероятно не беше законно да преглежда номерата, на които е звъняла жертвата, но Клеър си обеща, че ще внимава да не повреди никакви доказателства.

След малко осъзна, че ѝ трябват химикалка и лист, за да запише номерата. Върна се откън, за да вземе чантата си.

С разочарование откри, че няма нито входящи, нито изходящи обаждания за целия ден. Дотук с детективската работа, помисли си тя.

Чу сирените в далечината. Имаше няколко минути. Като не можа да се сети какво друго да направи, си записа номерата, които Валъри беше запаметила в телефона си.

17.

— Не мърдай от мотела! — нареди Джейк по мобилния си телефон. — Ще ми трябва около половин час да стигна дотам. Стой точно където си.

— Съжалявам — каза Клеър изтощено. — Но ще трябва да отменя уговорката ни за вечеря. Не мисля, че ще съм добра компания.

Джейк вече вървеше към вратата на офиса си.

— Забрави това — прекъсна я той. — Вечерята е най-малката ти грижа в момента.

Клеър замълча.

— Нещата не са толкова зле — увери го тя малко по-бодро. — Не ме арестуваха, нито съм заподозряна. Всъщност в момента има две версии. Според едната Вальри се е напила, паднала е в басейна и се е удавила. Другата е, че се е самоубила. Ще направят аутопсия, за да проверят какво е пила.

— Тръгвам към теб.

— Няма проблем, Джейк, наистина. Елизабет е с мен.

— В такъв случай и двете не мърдайте оттам.

Той затвори телефона и спря пред бюрото на административната секретарка.

Бренда Уилсън го изгледа с обичайната си изключително спокойна физиономия. Тя беше шейсетгодишна, атлетична на вид и неомъжена. Според впечатленията на Джейк бе изцяло посветена на работата си. Скоро след запознанството им го беше информирала гордо, че е работила за компанията повече от трийсет години, започвайки като секретарка на Оуен Шипли.

— Изникна нещо — каза ѝ Джейк. — Няма да се върна в офиса повече днес. Запиши всички обаждания.

— Да, господин Солтър — отвърна Бренда веднага. — Предполагам, че това е свързано със смъртта на госпожа Шипли?

— Винаги успяваш да ме изненадаш, Бренда. Аз научих новината едва преди пет минути. Ти кога я чу?

— Преди четири минути, докато вие говорехте по телефона. Секретарката на господин Глейзбрук ми се обади с трагичната вест.

— Глейзбрук още ли е в офиса си?

— Не, излезе малко преди обяд. Каза, че иска да се прибере вкъщи и да поработи по някакъв специален проект.

— До понеделник, Бренда.

— Приятен уикенд, сър.

— Нещо ми подсказва, че ще бъде дълъг уикенд с много усложнения.

— Нещата винаги са усложнени, когато е замесена Клеър Ланкастър.

Осъдителният, потиснат гняв в тона на Бренда го закова на място. Обърна се и я погледна.

— Има ли нещо, което трябва да знам, Бренда? — попита той тихо.

Жената взе куп разпечатки и почука с листите върху бюрото, за да ги подравни.

— Според слуховете Клеър Ланкастър е открила трупа на госпожа Шипли в басейна.

— Чух това. — Той изчака.

Бренда се прокашля.

— По странно съвпадение точно госпожица Ланкастър откри трупа и на сина ѝ Брад преди шест месеца.

— И това съм чул. Оставам с впечатлението, че не вярваш в съвпадения, Бренда.

— Не, сър, не вярвам. — Тя остави купчината листи на бюрото и сплете пръсти върху тях. — Нито пък някой друг по тези места вярва в съвпадения. Не и когато те засягат Клеър Ланкастър.

Джейк се върна обратно до бюрото.

— Няма да ти казвам какво да мислиш, Бренда. Но искам да сме наясно — ще е добра идея да си запазиш мненията за госпожица Ланкастър и съвпаденията за себе си.

Бренда се напрегна.

— Да, сър.

Той излезе и се отправи към паркинга. Зачуди се какво би казала Бренда, ако знае, че спретнатият ѝ апартамент е едно от множеството жилища, които бе претърсил по време на краткия си престой в Стоун

Кениън. За съжаление нямаше никакви доказателства за нищо, освен че животът на Бренда е посветен на работата и клюките в офиса.

Телефонът на Джейк извънтя точно когато слезе от БМВ-то и тръгна към мотела на Клеър. Позна номера, от който го търсеха.

— Здравей, Арчър.

— Къде си се дянал, по дяволите? Току-що говорих с Бренда. Тя каза, че си тръгнал и че е нещо, свързано с Клеър.

— Както обикновено, Бренда е напълно информирана. — Джейк спря до входа. Не искаше да води този разговор пред служителя на рецепцията. — Пред мотела на Клеър съм.

— Стигнал си до летището? — Арчър прозвуча изненадан. — Добре си се справил, при петъчните задръствания.

— Имах късмет — каза Джейк. — Движението не беше чак толкова натоварено.

— Чу ли какво е станало? — настоя Арчър.

— Да. Къде си?

— Тръгнал съм към дома на Шипли. Ситуацията не е никак добра, Джейк. Не и след онова, което се случи преди шест месеца. Вече започнаха да ми звънят местни репортери.

— Не им казвай нищо — настоя Джейк.

— Да не ме мислиш за глупак? Изобщо не приемам проклетите им обаждания. Тревожа се единствено, че още не съм успял да се свържа с Клеър. Тя не вдига телефона си.

— Ще ѝ кажа, че искаш да говориш с нея — каза Джейк.

— Как се казва мотелът ѝ? Ще опитам да я открия там.

— Нещо ми се губиш, Арчър. Не те чувам. Ще ти звънна по-късно.

— Чакай, по дяволите...

Джейк затвори телефона и влезе във фоайето. Служителят на рецепцията вдигна глава.

— Още една нощ ли ще прекарате тук?

— Не! — сопна му се Джейк. — Госпожица Ланкастър също няма да остане тук довечера. Пригответе сметката ѝ. След малко напуска мотела.

— Да, сър.

Джейк изкачи на бегом стъпалата до втория етаж. Елизабет отвори вратата на стая 210.

— Джейк. — В очите ѝ блесна облекчение. — Слава богу, че си тук. И не ми разправяй, че си имал лош ден.

Плъзгащата се врата в далечния край на стаята беше отворена и последната следобедна горещина нахлуваше в стаята. Прозоречният климатик бръмчеше силно, но губеше битката. В стаята беше горещо и задушно.

Джейк видя, че Клеър стои на тераската, стиснала парапета с две ръце. Изглеждаше погълната от това, което се случва в басейна долу.

— Как е тя?

— Изтощена — отвърна Елизабет.

Клеър рязко се изправи, обърна глава и изгледа Елизабет и Джейк през тъмните стъкла на слънчевите си очила.

— Господи — каза тя остро, — няма нужда да се държите, сякаш сте в интензивното отделение на болницата. Не се налага да обсъждате състоянието ми шепнешком. Добре съм.

— Твърда като желязо, а? — подметна той към Елизабет.

— Такива растат в Сан Франциско.

Клеър издаде груб звук.

— Не позволявай на отношението ѝ да те заблуди — Елизабет затвори вратата. — Добре се преструва, но истината е, че днес премина през доста изпитания.

— Откриването на нечий труп може да има такъв ефект върху човек — съгласи се той.

Елизабет го изгледа продължително и замислено. Стори му се, че тя взе някакво импулсивно решение.

— Особено когато въпросният труп принадлежи на жената, която се е опитала да размаже мозъка ти с петкилограмова гира няколко часа по-рано — каза Елизабет.

— Мисля, че тримата трябва да поговорим — заяви Джейк.

18.

— Няма да те лъжа, Арчър. Толкова отдавна сме приятели. — Оуен се наведе напред в белия си кожен стол и подпря лакти на коленете си. После се загледа през стъклената стена, съзерцавайки отблясъците на слънцето върху басейна. — Ще прозвучи ужасно, но част от мен изпита облекчение, когато ми казаха какво се е случило. Първата ми мисъл беше: поне няма да има повече сцени.

— Доста беше затънала. — Арчър подаде на Оуен чашата с уиски, която беше налял току-що.

Оуен се взря в питието, сякаш се изненада да го види в ръката си.

— Тя ми беше съпруга. А аз я предадох. Трябваше да я настаня в рехабилитационен център.

— Не се кори за това. — Арчър седна срещу него. — Ти направи всичко възможно. Майра казваше, че Валъри не иска и да чуе за лечение.

Оуен глътна малко от уискито и стисна чашата между дланите си.

— Ужасно се ядосваше всеки път, когато опитвах да я убедя да се лекува. Предложих ѝ да посещава терапевт, някой от организацията, който да разбира особеностите на природата ѝ и да ѝ помогне да преодолее мъката си.

Арчър не знаеше какво да каже, просто се опитваше да подкрепи мъжа, който му беше приятел и бизнес партньор в продължение на толкова много години.

Оуен изпи уискито си. След малко остави чашата си.

— Беше самоубийство — каза той. — Не нещастен случай.

Арчър го хвана за ръката.

— Сигурен ли си?

— Да. Тя говори за това предната вечер, когато бутна Клеър в басейна. Не можела да изтърпи присъствието на убийцата на сина си. Знаела, че Клеър има право да бъде в Стоун Кениън, но нямало да понесе да се държи така, сякаш нищо не се е случило.

— Клеър не е убила Брад.

Оуен въздъхна.

— Двамата с теб знаем това, Арчър. Но Валъри се беше вманиачила и изпаднала в дълбоко заблуждение. Честно казано, канех се да те предупредя, че е възможно Клеър да е застрашена от нея.

Арчър се намръщи.

— Мислиш, че бе започнала да става опасна?

— Да, така смятам.

Чу се лек звън. И двамата погледнаха сложния електронен часовник на Оуен. Оуен стана.

— Време ми е за инжекцията. Ей сега се връщам. — Той прекоси голямата стая и изчезна по коридора към кухнята.

Арчър стана и отиде до стената, която гледаше към басейна. Стратегът в него бързо изчисли шанса Клеър да попадне случайно не на един, а на два трупа в рамките на шест месеца.

Резултатът не му хареса. Но когато имаше случайна смърт от удавяне, беше много трудно да се докаже убийство. Защото водата измиваше повечето от доказателствата.

19.

Слязоха долу, при басейна на мотела, и заеха три от четирите пластмасови стола край единствената маса — пластмасова и клатушкаща се. В пет и половина късното следобедно слънце се спускаше и огряваше далечната страна на сградата, оставяйки басейна на сянка. Още не можеше да се определи като прохладно, но имаше лек бриз и на Джейк тук му изглеждаше по-приятно, отколкото между стените на евтината мотелска стая.

Той пхна монети в машината за напитки до стълбището и извади три бутилки студена вода. Занесе ги на масата.

Клеър отвори едната и отпи. Не беше казала нито дума от излизането им от стаята.

— Добре, слушам ви — обърна се към двете жени Джейк. — Искам да чуя цялата история.

Клеър се облегна на стола си и повдигна вежди към Елизабет.

— Ти започна това. Ти му разкажи.

Елизабет постави и двете си ръце върху масата, образувайки триъгълник около основата на бутилката. Погледна Джейк, сериозна и решителна.

— Всички знаем, че Валъри имаше проблем с алкохола — заговори тя. — Носеха се слухове, че е намерила лекар, който ѝ изписвал доста щедри дози успокоителни.

Джейк кимна и също отпи от водата си. Много отдавна беше открил, че хората говорят по-свободно, ако им оставиш повече пространство за запълване с думи. А в този случай Елизабет, изглежда, искаше да говори.

За разлика от Клеър, помисли си той, изучавайки каменното ѝ изражение с ъгълчето на окото си. Остана с впечатлението, че ако трябваше да разчита на нея, за да научи историята, щеше да му се наложи да вади думите с ченгел от устата ѝ.

— На партито на мама и татко онази вечер ти сам видя — Валъри е обсебена от идеята, че Клеър е убила Брад — продължи

Елизабет.

— Да — кимна Джейк.

Елизабет си пое дълбоко дъх.

— Знам, че ще ти е трудно да го повярваш, но днес следобед в спа центъра Валъри се опита да убие Клеър.

Джейк се почувства, сякаш внезапно е стъпил встрани от ръба на скалата и пропада в пропаст посред нощ. Под краката му нямаше нищо, освен пълен мрак.

Бавно остави бутилката с вода и погледна Клеър. Тя се взираше в басейна, стоически и безизразно. Джейк си помисли, че тя очаква да чуе от него, че се е побъркала, да я убеждава, че никой не се е опитал да я убие, че такива неща не се случват в скъпите козметични центрове.

— Обясни ми какво стана — каза той тихо.

Клеър отпусна едната си ръка върху масата и забарабани с пръсти.

— Опита да разбие черепа ми.

Той чакаше.

— Клеър беше в една от стаите за процедури — бързо заобяснява Елизабет. — Сама. Седнала в малък басейн. Жена, облечена с бял халат и бял тюрбан и с кална маска на лицето, влязла в стаята, хвърлила се зад Клеър и опитала да я удари с една гира.

— По дяволите! — Джейк още пропадаше в мрака. Насили се да мисли. — Сигурна ли си, че е била Валъри Шипли?

Клеър сви рамене.

— Доколкото е възможно при тези обстоятелства. Не можах да видя чертите ѝ заради маската на лицето, но беше с ръста на Валъри. Слаба, много крехка.

— Не забравяй тюрбана — обади се Елизабет.

— Жената, която се опита да ме удари, носеше хавлиен тюрбан на главата — поясни Клеър. — Когато отидох в къщата на Шипли днес следобед, открих точно такъв тюрбан върху предната седалка на ягуара на Валъри. Трябва да го е захвърлила там, когато се е прибирала с колата от спа центъра.

— Разкажи ми всичко, едно по едно — настоя Джейк.

Клеър го погледна и той видя трудно прикрита изненада и несигурност в очите ѝ. Май не беше очаквала да ѝ повярва.

— Стана точно както го разказа Елизабет. — Тя стисна бутилката. — Седях сама в една огромна вана. Чух вратата зад мен да се отваря. Помислих, че идват да ми кажат, че времето ми е свършило. Но чух тракането на обувки по плочките.

— Обувки? — повтори Джейк.

— Бяха обикновени обувки, с каквито се ходи по улицата — с твърди подметки. А всички в спа центъра носеха обувки с меки подметки или чехли. Жената, която влезе, носеше обикновени обувки. Първата ми мисъл беше, че някой е влязъл по погрешка, а аз седя чисто гола във ваната. После ме връхлетя някаква паника, сякаш ще се случи нещо ужасно.

— Интуицията ти — отбеляза с разбиране Елизабет.

— Да, и фактът, че обувката изтрака странно — съгласи се Клеър.

— Продължавай — подкани я Джейк.

— Хвърлих се към средата на ваната. Валъри вече беше замахнала с гирата. Стискаше я с две ръце. Тежестта се заби във възглавничката и падна във ваната.

— Клеър за малко се е разминала с размазване на черепа — каза Елизабет, потресена. — Сега щеше да е мъртва или тежко ранена, ако не се е била преместила рязко.

— Ти какво направи след това? — попита Джейк, стараяйки се да говори спокойно.

— Изскочих от ваната, разбира се — обясни Клеър. — Но Валъри беше побягнала, преди аз да успея да взема халата си. Когато стигнах до вратата, тя вече бе изчезнала.

— Предполагам, че сте съобщили за инцидента.

Клеър и Елизабет си размениха погледи.

— Съобщихме на помощник-управителката на центъра — Карън Трент — каза Клеър предпазливо.

— Тя повика ли полиция? — настоя Джейк.

— Не, не повика полиция. Не ни повярва, когато ѝ разказахме какво се е случило. Настояваше, че сме интерпретирали погрешно случилото се.

— А гирата? — попита Джейк замислено.

— Още стоеше във ваната — кимна Клеър. — Но госпожа Трент май мислеше, че е била изпусната случайно от някой, който по

погрешка е отворил вратата на стаята.

— А вие двете обадихте ли се на полицията?

Клеър замълча.

Елизабет стисна устни. Джейк издиша бавно.

— Не сте.

— Не съм любимка на полицията в Стоун Кениън — каза Клеър.

— Заради това, което се случи с Брад — обясни бързо Елизабет.

— А никой нямаше да повярва на мен без никакви твърди доказателства, защото всички са убедени, че съм преживяла нервен срив преди известно време.

Клеър остави бутилката си и погледна Елизабет.

— Плюс малкия факт, че всъщност ти не си видяла нищо. Тогава ти беше в друга стая за процедури. Щеше да бъде моята дума срещу тази на Валъри.

— Вярно е. — Елизабет се обърна към Джейк. — Ченгетата от Стоун Кениън биха направили чудеса заради татко, но нямаше да си мръднат пръста в този случай. По принцип и да е имало никакви отпечатьци, водата ги е отмила от гирата, когато тя е паднала във ваната.

„Може би не всички отпечатьци“, помисли си Джейк. Отпусна се на стола си, протегна крака и пийна още вода.

— Смяташ ли, че онзи джип, който се опита да те прегази вчера — попита той след малко, — е на Валъри?

— В гаража на Шипли днес следобед имаше паркиран джип, който изглеждаше, че е същият — отговори Клеър.

— Да си изясним нещо — каза Джейк внимателно. — Ти си отишла в дома на Шипли днес следобед съвсем сама, за да се разправяш с вманиачена, побъркана жена.

Клеър примигна и се изчерви силно. „Критиките не й понасят“, отбеляза Джейк.

— Надявах се да успея да поговоря с нея — обясни тя спокойно. — Да я накарам да проумее истината.

— Клеър не ми каза какво възнамерява да направи — бързо вметна Елизабет, — иначе щях да отида с нея.

Клеър се снижи на стола си.

— Добре, погледнато сега, да отида сама при Валъри вероятно не беше най-умното нещо, което съм правила някога.

Джейк не направи никакъв коментар. Нямаше полза да ѝ се зъби. Освен това я караше да говори главно за да ѝ помогне да се освободи малко от напрежението, което я разкъсваше отвътре. Нищо, казано от него, не можеше да промени случилото се този следобед, напомни си той. Беше време да се съсредоточат върху плана за действие.

— Каква е позицията на полицаите? — попита Джейк.

— Не съм официално заподозряна, ако това питаш — отговори Клеър. — Но ме помолиха да не напускам района на Финикс за известно време.

— По-точно — докато съдебният патолог не установи дали причината за смъртта е нещастен случай или самоубийство — обясни Елизабет. — Това не би трябвало да отнеме много време. В крайна сметка смъртта на Валъри Шипли е важен случай за полицията на Стоун Кениън. Сигурна съм, че няма да бавят аутопсията.

— Май довечера ще трябва да пера на ръка в мивката на банята си — каза Клеър уморено. — Свършиха чистите ми дрехи.

Елизабет се намръщи.

— Мога да взема част от дрехите ти вкъщи и да ги дам на икономката да ги изпере.

— Няма проблем. Все пак — благодаря. Сигурна съм, че управата на мотела няма да има нищо против да простра прането си на балкона.

Джейк погледна към стаята ѝ.

— Гледката на бельото ти, простряно на парапета, със сигурност ще придаде малко колорит на това място. Но мисля, че има по-добро разрешение на проблема.

— Знам. Да си купя нови дрехи. — Тя направи гримаса. — Може и да се наложи, ако от полицията не ми позволят да си тръгна скоро. Но бих предпочела да избегна допълнителните разходи, ако е възможно. Това пътуване вече ми струва малко повече, отколкото възнамерявах да изхарча.

— Изпрати сметките на татко — настоя Елизабет. — Той е човекът, който те извика тук.

— Знам, но си имам политика по този въпрос — възрази Клеър спокойно.

— „Никога не взимам пари от Арчър Глейзбрук“ — цитира я подразнено Елизабет. — Да, съвсем наясно съм с глупавата ти

политика. Но ако не позволяваш на татко да ти помогне, ще трябва да вземеш пари от мен.

Клеър въздъхна.

— Ще имам предвид това предложение. С малко късмет няма да ми се наложи да го използвам. Все още се надявам до два-три дни да си замина за Сан Франциско.

Джейк остави бутилката с вода настрани, наведе се напред и скръсти ръце върху масата.

— Едно нещо е напълно сигурно: няма да прекараш следващите нощи в този мотел.

Клеър опита да го укроти с поглед. Елизабет се оживи:

— Съгласна съм с теб, Джейк. Това място е ужасно.

— Чисто е — настоя Клеър.

— Вкъщи също е чисто — каза Джейк.

И двете жени го погледнаха, зяпнали от изненада.

— В къщата ми има предостатъчно стаи — добави той. — Чуй сега и най-важното. Имам пералня и сушилня.

Нещо, което най-вероятно беше облекчение, грейна в очите на Елизабет.

— Идеята не е лоша, Клеър.

Клеър се осъзна и рязко се изправи на стола си.

— Определено не мисля, че...

— Решено е — заяви Джейк.

— Това е абсурдно! — възрази Клеър разгорещено.

— Абсурдно е и двамата да спим в този долнопробен мотел, когато имам чудесна къща с басейн и перфектна кухня — каза той.

Клеър се наежи.

— Никой не е казал, че ти трябва да стоиш тук.

— Не е, но ще направя точно това, ако продължиш да се инатиш по този начин — отвърна той кротко. — Хайде да опитаме да проявим малко здрав разум, какво ще кажеш? Имала си ужасен ден. Изтощена си. И двамата с Елизабет сме на мнение, че не трябва да оставаш сама тази нощ. Предлагам ти разумна алтернатива вместо този третокласен мотел.

Елизабет веднага го подкрепи:

— Мисля, че трябва да приемеш предложението му. Аз със сигурност ще се чувствам спокойна за теб, като знам, че си при Джейк.

— Ами... — каза Клеър замислено — добре.

Джейк се отпусна. Чувстваше се победител. Тя беше прекалено изтощена, за да спори. Това стигаше засега. По-късно щеше да получи отговорите на въпросите, които искаше да ѝ зададе. Нали тя щеше да се намира на негова територия.

— Иди си събери багажа — каза той. — Ще те откарам вкъщи. После трябва да свърша една работа.

Нещо в тона му накара Клеър да застане нащрек. Тя се намръщи.

— Каква работа?

— Ще си направя кратка тренировка в спа центъра преди вечеря.

20.

Фитнес залата в спа центъра на Стоун Кениън бе претърпана от модерно облечени хора, дошли да тренират след работа. Всяка бягаща пътечка, велоергометър и машина за гребане бяха заети от някой в последен модел спортен екип.

Облечен в бежови гащета, избеляла тениска и маратонки, с праметната хавлиена кърпа на врата си, Джейк прекоси залата до мястото, където имаше струпани доста блестящи гири.

Той се стегна и избра петкилограмовата.

Когато ръката му я стисна, тъмна психична енергия заля сетивата му. Въпреки че бе подготвен за това, ефектът беше почти като заливане с киселина. Наложил се да впрегне целия си самоконтрол, за да не изпусне уреда на пода.

Стисна лоста му още по-силно и напълно отвори сетивата си.

Гняв, отчаяние, разкъсваща жажда да се отмъсти, да се убие. Горещо задоволство. Толкова близо. Мълчалив мъчителен писък. Провал. Отчаяние. Ярост.

Той си пое дълбоко дъх, за да нормализира дишането си, и внимателно върна гирата обратно. Смущаващите вълни от енергия престанаха да му влияят веднага щом я пусна.

Леденият гняв, който зае мястото им, щеше да трае доста повече.

21.

Клеър отвори ципа на малкия куфар и огледа изключително ограничения си гардероб. Отношенията между Джейк и нея се бяха променили. Категорично не можеше да облече елегантната рокля от предната вечер. Сега беше на гости, не на среща.

Нямаше какво да облече. Черният костюм бе съсипан от падането в басейна. Още един панталон и тениска бяха отпаднали, когато се хвърли в басейна, за да провери пулса на Валъри. Това означаваше, че ѝ остават единствено панталонът и тениската, които носеше сега.

Значи нямаше да се преоблича за вечеря.

Прекоси стаята и отиде до плъзгащата се стъклена врата. През нея се виждаха кухнята и другото крило на къщата от страната на вътрешния двор, в който се намираше басейнът.

Джейк беше отворил широко стъклените врати на кухнята. Правеше нещо на плота в средата. Явно усети, че тя го гледа, защото ѝ махна с ръка.

Вероятно е много трудно да се прокраднеш незабелязано до ловец.

Това трябваше да бъде нейната вечер за забавления, сети се Клеър. От самото начало знаеше, че е лоша идея да позволи на Джейк да взема нещата в свои ръце. Но ето че сега беше в неговата къща, канеше се да пие от неговото вино и да яде вечерята, която той приготвяше.

Пак Джейк командваше.

Клеър реши, че не е в състояние да анализира всички възможни усложнения на тази ситуация. Денят ѝ бе ужасно дълъг. Имаше нужда от душ и после от храна и сън.

Утре сутринта щеше да се тревожи как да се оправя с Джейк Солтър.

След малко, когато отиде в кухнята, се чувстваше по-човешки и дори малко по-енергична. Джейк ѝ подаде голяма чаша вино и малка купичка с печени бадеми.

— Пий — каза той. — Яж. Имаш нужда от енергия.

— Прав си. — Тя седна на масата и грабна шепа ядки. — Е? Какво научи в спа центъра?

— Намерих гирата, която Валъри е искала да стовари върху главата ти.

— Наистина ли? — Тя го изгледа, очарована. — Действително ли успя да усетиш психичния ѝ отпечатък върху нея?

— Адски сигурно усетих нечия енергия. — Джейк спря да готви за момент, за да сдъвче няколко бадема. — Като имам предвид това, което ми каза, и тюрбана в колата, трябва да е била Валъри.

— Какво е усещането от такава енергия?

Той се поколеба, замислен.

— Сурово. Първично. Тъмно. Сякаш си в центъра на торнадо.

— Ти долавяш само енергията, която е оставена непосредствено преди някой акт на насилие ли? Или можеш да уловиш и други интензивни емоции?

Той я погледна.

— Същността на това да си ловец е, че се свързваш единствено с мрачните неща.

— Ясно. — Тя се прокашля. — Звучи неприятно.

— Сигурно не е по-зле от това да те удари някоя от онези ултравиолетови лъжи, за които ми разказа. Между другото, Арчър се обади, докато ти беше под душа. Звъни за втори път през последните няколко часа. Казва, че опитва да се свърже с теб.

— Знам, видях, че ме е търсил на мобилния.

— Ще му се обадиш ли?

— Да. — Тя извади неохотно телефона от джоба си и набра номера на баща си.

Арчър вдигна веднага.

— Къде си, по дяволите?

— С Джейк.

— И какво правите?

— Джейк ми приготвя вечеря.

Последва кратка пауза от другата страна на линията.

— Джейк готви вечеря? Не сте ли на ресторант?

— „Да“ на първия въпрос, „не“ на втория. У тях сме.

Пак няколко секунди мълчание.

— Добре ли си? — попита Арчър след малко.

— Да. Елизабет стоя с мен известно време, после дойде Джейк.

— Как се казва мотелът ти? Изглежда, никой не знае. Дори Бренда беше в неведение.

— Няма смисъл да се тревожиш за това сега — каза тя спокойно.

— Изнесох се оттам преди час. Джейк ми предложи свободната си спалня. Аз приех.

— Какво си мисли, че прави той, по дяволите? Ако трябва да отседнеш някъде, можеш спокойно да дойдеш тук.

Тя се усмихна, въпреки умората си.

— Това е лоша идея, Арчър. И двамата го знаем.

— Дай ми да говоря с Джейк.

Тя подаде телефона на Джейк.

— Искан да говори с теб.

Джейк изтри ръцете си в една кърпа и пое слушалката.

— Лош момент, Арчър. Сега съм малко зает.

Последва кратка пауза.

— Разбира се — каза Джейк. — Проблемът е, че тя не иска да дойде у вас. Заяви го категорично. Ще опиташ ли да я убедиш? — Пак слуша известно време. — Да, забелязах, че е инат. Май е семейна черта. Ще се чуем утре, Арчър. Междувременно знаеш къде можеш да намериш Клеър. Не се тревожи, ще се грижа добре за нея.

Джейк затвори телефона и го подхвърли на Клеър. Той извънхна, преди Клеър да успее да попита какво е казал Арчър. Тя погледна номера и въздъхна.

— Здравсти, мамо.

— Къде си, скъпа? Още ли си в Стоун Кениън? — В гласа на Гуен Ланкастър се долавяше лека надежда. — Всичко добре ли върви?

— Още съм тук — каза Клеър и отпи от виното си. — Нещата малко се усложниха.

Набързо разказа на майка си какво се е случило, пропускайки инцидента на паркинга и епизода с гирата.

Обаче, когато използва думите „труп“ и „полиция“ в едно и също изречение, от другия край на линията се чу ужасен писък:

— Не пак!

Наложи се Клеър да дръпне телефона на няколко сантиметра от ухото си. Джейк, който режеше домати на тънки резени, вдигна глава. И той беше чул изпълнения с болка и отчаяние вик на майка й.

— Хайде, мамо, недей да изкарваш, че постоянно се препъвам в мъртви тела. Само два пъти е ставало.

— Два пъти за шест месеца. Знаеш ли каква е вероятността това да се случи, ако не работиш в полицията или бърза помощ? А двата трупа, за които говорим, случайно са и роднини. Осъзнаваш ли каква е вероятността това да се случи?

— Спокойно, мамо, започна да говориш като счетоводителка. Знаеш, че не съм наследила твоя талант за боравене с цифри.

— Според полицията ти заподозряна ли си? — попита рязко Гуен.

— Не, не съм заподозряна. — Клеър говореше спокойно и успокояващо.

— А какво прави Арчър? Нае ли ти адвокат?

— Нямам нужда от адвокат. — Клеър се поколеба. — Поне не още. Всички мислят, че смъртта на Валъри се дължи на нещастен случай. Лоша смесица от алкохол, транквиланти и басейн наблизо. Моля те, не се тревожи. Веднага щом нещата се изяснят, ще се кача на първия самолет за Сан Франциско.

— Но какво стана, разбра ли причината да отидеш в Аризона? Арчър каза ли ти защо иска да те види?

Клеър прецени, че няма смисъл да отлага неизбежното.

— Каза, че възнамерява да основе благотворителна фондация. Искане да ме направи неин директор.

Гуен замълча.

— Права бях — отрони тя накрая. — Искане по някакъв начин да те компенсира за миналото.

— Явно той смята, че ми е длъжник — каза Клеър. — Тревожи се, че не съм успяла да си намеря нова работа. И се опитва да ми създаде възможност.

— Така ми изглежда. — Гуен пак замълча.

— Мамо? Чува ли ме?

— Да. Чувам те. Но съм ужасно разтревожена. Тази ситуация никак не ми харесва.

— На мен също не ми харесва — съгласи се Клеър. — Но мисля, че ще се оправи след няколко дни, веднага щом мине аутопсията и се потвърди, че смъртта на Валъри Шипли не е в резултат на убийство.

— Още ли си в мотела?

— Не, мамо, не съм.

— При Елизабет ли си? Мислех, че тя е у Арчър и Майра, докато ремонтират апартамента й. Знам, че не обичаш да ходиш в къщата на семейство Глейзбрук, ако можеш да го избегнеш.

— И там не съм. — Клеър се прокашля. — Отседнала съм у един човек, който е консултант на Арчър по един проект. Казва се Джейк Солтър.

— Отседнала си при напълно непознат?

— Той не е непознат, мамо.

— Но ти го познаваш едва от два-три дни. — Гуен звучеше леко слисана. — Женен ли е?

— Не — отвърна Клеър, наблюдавайки Джейк. — Не е женен.

— И ти си сама с него?

— Много е сложно за обясняване, мамо.

— Къде се запозна с него?

— На партито у Глейзбрук. Може да се каже, че Арчър ни запозна.

— Не — обади се Джейк. — Аз сам ти се представих.

— Чух това — каза Гуен. — Това той ли е?

— Да. Готви вечеря.

— Мислиш ли, че е разумно да отсядаш в дома му?

— Честно казано, в момента съм твърде уморена, за да ме е грижа.

— Клеър...

— Имах адски дълъг ден, мамо. Ще пийна чаша вино, ще вечерям и ще си лягам.

Джейк поливаше зеленчуците със зехтин. Тя забеляза, че устните му се извиват в лека усмивка. Клеър осъзна, че последната част от изречението дава простор на въображението му.

— Сама — добави бързо тя.

— Клеър, не съм сигурна...

— Обичам те, мамо, но сега ще затворя. Изтощена съм. Чао.

Затвори телефона и го остави на масата.

— На трийсет и две години съм. Не мога да повярвам, че още водя разговори с майка си за това къде ще спя. Мъжете водят ли такива разговори с майките си?

— Не мога да отговоря от името на всички мъже на планетата. — Джейк схруска парче червена чушка. — Аз със сигурност не водя.

— Късметлия си.

Той посоли салатата.

— Но това не означава, че не ми се оказва известен натиск.

Тя се засмя.

— Много ми е трудно да повярвам, че някой, дори и собствената ти майка, може да ти оказва натиск, Джейк Солтър.

— Никога не подценявай една майка, когато се отнася за такива неща.

— Какъв натиск ти оказва?

— Иска пак да се ожения. Постоянно ме преследва да се регистрирам в сайта за запознанства на „Аркейн“.

— Ще го направиш ли?

— Мислил съм по въпроса — отвърна Джейк. — Май нямам какво да губя, нали?

Сърцето ѝ се сви. Все едно направо ѝ заяви, че не вижда бъдеще за тях двамата.

— Май не.

— Ти някога регистрирала ли си се? — попита той.

— Опитах веднъж. — Тя отпи от виното и остави чашата си.

— Имам лошо предчувствие — каза Джейк. — Предполагам, че сватовниците не са ти намерили подходящ партньор.

Тя сбърчи нос.

— Да ти съобщят, че за теб няма подходящ нито един член на организацията, е малко трудно за преглъщане дори за оптимист със силен дух и позитивно мислене като мен.

— Още ли си регистрирана?

— За бога, не! Беше прекалено депресиращо да получавам съобщенията им. „Добре дошла в нашия сайт, Клеър Ланкастър. Още няма подходящо предложение за теб. Провери отново по-късно“.

— Мислиш ли пак да опиташ някой ден?

— Какъв е смисълът?

— Може да имаш късмет.

— Съмнявам се. А определено в момента не съм в настроение да се чувствам отхвърлена.

22.

Клеър се събуди внезапно от сън, в който Валъри Шипли я преследваше през безкрайна поредица от стаи в някакъв спа комплекс. Във всяка от стаите имаше бездънен басейн. В съня си тя знаеше, че трябва да продължава да тича с надеждата, че ще намери изхода, но Валъри скъсяваше разстоянието помежду им.

Валъри е мъртва. Стига!

Образът на мъртвото тяло на Валъри, носещо се по повърхността на тюркоазния басейн, отказваше да избледнее.

Мисли за нещо друго.

Лежа неподвижно известно време, ориентирайки се в непознатата спалня. Опита да определи какво я бе събудило. После се обърна настрана и погледна часовника.

Показваше малко след полунощ.

Смътно си спомняше, че се сгромоляса върху леглото веднага след вечеря. Заспа бързо и дълбоко, а тялото ѝ беше изключило напълно, за да се възстанови от дългия и труден ден. Но сега ефектът от виното и изтощението бе отминал. Почувства се необичайно напрегната и неспокойна.

Отметна завивките, стана и отиде боса до стъклената врата.

Дръпна завесата. Подводните лампи на басейна бяха изключени. Половината басейн тънеше в гъстата сянка на къщата. Другата половина се осветяваше от великолепната пустинна луна. Когато забеляза тъмната фигура в прозрачната сребриста вода, за няколко мига спря да диша. Само не отново! Наистина не можеше да понесе повече мъртви тела.

Със закъснение осъзна, че човекът в басейна не лежи безжизнено, а плува с равномерни, силни махове към далечния край, където сенките бяха най-дълбоки.

Джейк.

Съвсем импулсивно Клеър отиде в банята, облече халата, който беше взела назаем от Глейзбрук, и се върна при стъклената врата.

Отключи я, отвори и пристъпи навън в нощта.

Сега въздухът имаше приятна температура. Камъните, с които бе облицована площадката около басейна, още излъчваха топлината, погълната през деня. Тя отиде до ръба на водата.

Джейк я видя и промени посоката си. Преплува до страната на басейна и вдигна глава да я погледне. Лунната светлина блестеше върху мократа му коса и гладките силни рамене.

— Добре ли си? — попита той.

— Да. Спах мъртвешки допреди малко.

— Кошмар ли сънува?

Тя се поколеба.

— Какво друго при тези обстоятелства.

— Ако поплуваш, може би ще успееш да се отпуснеш и да заспиш отново.

— Не си нося бански.

— Не ти трябва. Лампите са изгасени. През нощта не се вижда нищо под повърхността.

Тя веднага погледна към водата под гърдите му. Имаше право. Не се виждаше дори тъмното очертание на тялото му.

— Ами... — поколеба се тя.

— Никога ли не си се къпала гола?

— Всъщност не съм.

— Опитай. Ще ти хареса.

Нотката на чувствено забавление в думите му раздвижи нещо дълбоко в нея. Клеър осъзна, че много иска да се намира във водата заедно с Джейк.

— Добре — съгласи се тя. — Но се обърни, докато вляза.

— Не те мислех за срамежлива. Представи си, че си на някой от онези европейски плажове, където всички са голи.

— Не съм сигурна, че имам чак толкова силно развито въображение, но ще опитам.

Тя обиколи по ръба на басейна и отиде към гъстите сенки в далечния му край. Чувствайки се малко безразсъдна и необичайно, вълнуващо дръзка, тя развърза халата си и го хвърли върху шезлонга.

Държеше под око Джейк, който пореше водата в срещуположния край. Той се намираше в осветената от луната половина и тя виждаше, че стои с гръб към нея.

Бързо слезе по стъпалата.

Джейк се обърна точно когато водата стигна до колената ѝ. Тя не знаеше какво вижда той в сенките, но ако вярваше на слуховете, той притежаваше нощно зрение, много по-силно развито от обичайното.

— Не надничай! — скастри го тя. Скръсти ръце пред гърдите си и веднага се потопи до врата в топлата вода. — Обеща ми.

— Не, не съм. — Той бавно се отправи към нея, плувайки грациозно като водна змия. — Бих запомнил такова глупаво обещание, ако съм го дал. Ти ми нареди да не гледам, има голяма разлика.

— Наистина виждаш в тъмното, нали?

— Аз съм ловец, това върви в комплект с останалото. Не се тревожи, изглеждаше прекрасна, когато влизаше във водата. Напомни ми за „Раждането на Венера“ на Ботичели.

Тя се усмихна лукаво.

— Само дето не съм червенокоса.

— Забелязах. Нямам нищо против. — Той доплува още по-близо. — Повече ми харесват тъмните, знойни, мистериозни екзотични жени.

Клеър се зачуди такава ли я вижда наистина. Никога не се бе смятала за такава. Добре де, беше тъмнокоса. Но знойна, мистериозна, екзотична?!

— Оказа се прав — каза тя, размахвайки мързеливо ръце напред-назад във водата. — Много е приятно.

— Особено след залез. — Той спря на малко разстояние и застана прав. Водата стигаше до гърдите му.

— Винаги ли плуваш нощем?

— Това е любимото ми време.

— Не помня някога да съм плувала на лунна светлина — каза тя. Не можеше да откъсне очи от тъмния му силует. — Много необикновено усещане е.

— Така е.

Ръцете му се сключиха около голите ѝ рамене. Той я привлече към гърдите си. Когато устните му докоснаха нейните, в целувката им се долови усещане за неизбежност, което очарова сетивата ѝ.

Клеър знаеше, че това ще се случи, още когато влезе в басейна. Беше сигурна, че и той го е знаел.

Въпреки това пламенната настойчивост, която я блъсна, спря дъха ѝ. Тя искаше Джейк. Нуждаеше се от него. Копнееше да се

предаде на чисто физическото усещане този мъж да я прегръща силно.

Бликащата сила на собственото ѝ желание я изненада. Чувстваше и копнежа на Джейк. Комбинацията бе наелектризираща.

Никой никога не бе влиял на сетивата ѝ така. Или може би не беше позволявала на никого да ѝ влияе по този начин. „Заради страха да се доверя“, помисли си тя. Но естествените ѝ защитни механизми се бяха срутили с гръм и трясък тази вечер. Не се страхуваше да скочи в тъмното.

Издаде тих дрезгав вик, който устните на Джейк заглушиха. Той изстена, сложи дланта си в основата на гръбнака ѝ и притисна бедрата ѝ към своите.

Тя откри, че не е единствената, която плува без бански.

Джейк беше силно възбуден. Клеър се почувства великолепно заради факта, че е причината за тази възбуда. Той се притисна към нея силно, решително, настойчиво. Тя бръкна под водата и го обгърна с пръсти.

Джейк издиша рязко, отдели устните си на сантиметър от нейните и я предупреди:

— Не съм го правил от известно време. Не мисля, че мога да издържа още любовни игри тази вечер.

— Кажи ми кога да спра. — Тя го погали още по-решително.

Той се засмя гърлено и страстно.

— Не задържай дъха си.

Джейк наведе глава и целуна вдлъбнатината на рамото ѝ. Пръстите му изучаваха извивките на тялото ѝ. Откриха горещото местенце между бедрата ѝ и го погалиха. Приятна болка премина през нея. Наведе се към него.

— Джейк...

— Сутринта ще съжаляваш ли? — попита той. — Защото ако ще е така, предпочитам да знам още сега.

— Няма да съжалявам — отвърна тя и целуна гърдите му. — Не и за тази нощ.

Той я вдигна на ръце и я понесе към стъпалата. След топлия басейн хладният нощен въздух я накара да потрепери.

Джейк я сложи да стъпи на крака и я уви в халата ѝ. Когато я остави и прекоси през светлината, за да си вземе хавлия, тя видя за миг

силуета му в пълен профил. Имаше нещо невероятно хипнотизиращо в гледката на възбуденото му тяло.

Джейк уви хавлията около кръста си и се върна при нея. Когато отново я вдигна на ръце, тя понечи да му каже, че може и сама да отиде до спалнята. Но изобщо не отвори уста. Беше много по-приятно да я носят. Като никога нямаше значение, че някой мъж взема всички решения. За пръв път в живота си тя искаше да се предаде изцяло на преживяването.

Джейк я внесе през отворената плъзгаща се врата на спалнята си. На лунната светлина Клеър забеляза, че леглото е ужасно разбъркано. Одеялото беше почти паднало на пода, чаршафът — усукан, а възглавницата — намачкана. Осъзна, че Джейк явно е спал много неспокойно. Сигурно затова беше излязъл навън да поплува.

Тя се запита какви ли мисли биха попречили на мъж като Джейк Солтър да заспи.

Той отвори едно чекмедже на нощното си шкафче и извади малко пакетче. Бързо и умело си сложи кондома и в следващия момент вече беше на леглото, а тя — в прегръдките му.

Халатът ѝ падна. Джейк се надвеси над нея, пленявайки я между ръцете си. Целуна отново устните ѝ, шията, гърдите. Спусна се по цялата дължина на тялото ѝ, повдигна коленете и откри с език възбудената точка между краката ѝ.

Разтърси я паника.

— Чакай! — Клеър се надигна на лакти. — Това не е за мен. Никога не позволявам на никого... — Тя млъкна, оплетена в обясненията си и обзета от внезапна треска.

Той бързо вдигна глава.

— Защо не?

Клеър не можа да повярва, че ѝ задава този въпрос.

— Сега не е подходящ момент за подробна дискусия по въпроса.

— Чудесен момент е, защо?

— Добре — срязва го тя отчаяно. — Прекалено лично е. Прекалено интимно. Това е. Доволен ли си?

— Не. Някога опитвала ли си?

— Не.

— Значи не говориш от личен опит. Не знаеш какво пропускаш.

Той отново наведе глава.

Клеър стисна чаршафа с две ръце, инстинктивно опитвайки се да избяга от интензивното усещане. Откри, че е попаднала в капан, защото главата ѝ се опря в таблата на леглото. Джейк стисна бедрата ѝ, за да я задържи на едно място.

— Толкова си вкусна, че мога да те изям. Повярвай ми.

Изведнъж нямаше нищо друго, което тя да иска повече на света.

— Джейк.

Чу нисък, секси смях.

— Има една стара поговорка, подходяща за случая — каза той, стискайки още по-силно бедрата ѝ. — Нещо от рода: отпусни се и се наслаждавай.

— Как ли не, ти, арогантен...

Тя възмутено размаха юмруци във въздуха, възнамерявайки да го отблъсне. По някакъв начин обаче го придърпа още по-близо до себе си.

— Отвори сетивата си — прошепна той. — Позволи си да се разпалиш.

Това беше риск, който тя не искаше да поема тази вечер. Нямаше да понесе да открие, че Джейк не е толкова очарован от пламналата помежду им страст. Но той я държеше толкова здраво, че тя не можеше да се бори. Направи единственото възможно при тези обстоятелства — предаде се.

Върхът я връхлетя и помете, лишавайки я напълно от контрол. Всичките ѝ сетива изригнаха. Силата танцуваше в сенките наоколо — нейната и на Джейк. Осъзна, че и той е изпаднал в забрава.

Чу висок, възторжен вик. Тя пицеше. Тя никога не пицеше в леглото. Но пък и никога никой мъж не я беше довеждал до оргазъм.

Джейк бързо се премести и потъна дълбоко в нея.

Сега изживяването бе невероятно чувствено и резултатът бе помитаща буря от усещания.

Втора поредица от вълни я заля и закънтя в нея. Тя инстинктивно обви крака около тялото му.

— Да — прошепна Джейк до лицето ѝ. — Точно така.

Мускулите на гърба му бяха напрегнати, кожата — мокра, не от басейна, а от пот. След секунди неговата кулминация го разтърси.

Когато най-после всичко свърши, той се стовари върху нея и я прикова към леглото с тежестта на напълно отпуснатото си тяло.

— Знаех, че ще бъде така — каза той, заровил глава във възглавницата.

Казваше истината.

23.

Джейк най-после се отказа от опитите да пренебрегва бутането и ръчкането. Събуди се с неохота, отвори очи и се подпря на лакти. Гледката на Клеър, изпъната под него, с разрошена коса и пламнало лице, го изпълни с дълбоко задоволство.

— Какво? — попита той и мързеливо целуна носа ѝ. — Опитвам се да поспя малко.

— Забелязах. Но аз искам да стана.

— Е, и? Ставай.

— Не мога. Легнал си върху мен. Той погледна надолу към гърдите ѝ.

— Хм. Права си.

— Дръпни се.

— Добре, добре.

Джейк се претърколи по гръб, пхна едната ръка под главата си и се възхити на сладките извивки на тялото ѝ, докато тя вървеше към банята.

— Знаеш ли, имаш страхотно дупе! — извика след нея.

Последва кратко, слисано мълчание откъм банята.

— О, благодаря — каза Клеър накрая. — И твоето си го бива.

Той се ухили, но не помръдна.

— Не мога да повярвам, че до снощи никога не си плувала гола.

Клеър се появи, облечена в халата му. Вероятно защото нейният още беше мокър, реши той. Усмихна ѝ се. Тя имаше вид, сякаш му принадлежи.

Клеър го гледа внимателно известно време, замислена и поруменяла.

— Не проумявам как те оставих да направиш онова, което направи с мен — каза накрая. — И плуването гола е най-малкото.

Той се надигна от леглото и тръгна към нея.

— Нека си изясним нещо още сега. Ти не си ме оставила да направя каквото и да било. Наложил се да се боря за всеки сантиметър,

забрави ли? Дори в един момент имахме по-продължителен дебат.

— Да, така беше. — Тя наклони леко главата си настрани. — Мисля, че аз загубих спора.

Той спря пред нея и опря дланите си на стената от двете страни на главата ѝ.

— Просто победи моята неоспорима логика.

— Точно така. Сега си спомням. Твоите блестящи аргументи бяха „повярвай ми“ и „отпусни се и се наслаждавай“. Как да не отстъпя пред такава логика?

Той се усмихна.

— Значи ти хареса?

Тя го изучава минута-две с неразгадаемо изражение.

— Ако ти кажа, че за пръв път в живота ми не ми се наложи да симулирам оргазъм, ще станеш ли непоносимо самодоволен?

— Не, честно. — Той свали едната си ръка от стената и се прекръсти. — Ще бъда горд, разбира се, но много, много скромен.

— Хм. Защо ли това изявление не ми прозвуча като истина?

— Може би защото лъжех през зъби. Знаеш ли, направо ме е страх да си помисля, че ако не се бях появил, ти можеше да прекараш остатъка от живота си, без да познаеш радостта от секса с мен.

— Май трябва да падна на колене и да ти благодаря? — попита тя невинно.

— Еха! — възкликна той благоговейно. — Това, което ми хрумва, е достатъчно, за да ми се замае главата.

Тя го сръга леко в ребрата.

— Все забравяш, че говориш с човек, който разбира, когато лъжеш.

Джейк се засмя.

— Знаеш ли кое ме плаши наистина?

— Кое?

— Мисълта, че можех никога да не те срещна.

— Това е начин да ми кажеш, че и на теб ти е харесало ли?

— Повече от харесало — каза той простичко.

Пак казваше истината. Тя се слиса. Напомни си, че в този конкретен момент, все още изпълнен от задоволството, той можеше наистина да вярва в думите си и поради тази причина това да е истина. Но само в момента.

Хората винаги приемаха, че истината никога не е толкова сложна като лъжата. Обаче грешаха.

Джейк се изправи и влезе в банята.

— Сега, като се изяснихме, да се върнем на твоето предложение.

— Кое предложение? — попита тя от прага.

Той завъртя крана.

— Не съм сигурен за всички подробности, но помня, че беше свързано с падане на колене, за да ми благодариш лично за най-хубавия оргазъм в живота си.

— Вече закъсня. Не бих искала да те държа буден, когато ти е време да спиш.

— Няма проблем. Вече съм станал.

Тя погледна възбуденото му тяло.

— Да. Виждам. Е, мама винаги ми казва, че добрите маниери са важни.

— Хубаво е да се знае, че някои стандарти не са отмрели.

24.

Клеър го усети да става от леглото призори. Чу само леко шумолене и тихото плъзване на цип след секунда. Вратата се отвори.

Джейк излезе във вътрешния двор. Клеър се зачуди дали той е оставил нещо там предната нощ: часовника и обувките си може би. Когато той се забави, любопитството ѝ надделя. Тя седна в леглото, за да го види какво прави.

Завесите бяха дръпнати. От леглото се виждаше басейнът и оградата от ковано желязо. Джейк беше отворил портата. Стоеше на края на двора и гледаше пустинния пейзаж. Спокойната, но бдителна поза ѝ подсказа, че той наблюдава нещо много съсредоточено.

Клеър стана и облече халата си. Завърза колана, прекоси стаята и излезе в двора.

Опияняващата свежест на ранния утринен въздух я връхлетя с пълна сила. Сладките ухания, приятната температура, намекваща за предстоящата жега, екзотичната светлина — комбинацията от всичко това разбуди сетивата ѝ.

Когато прекоси двора до средата, видя първия койот. Беше на няколко метра от Джейк и я наблюдаваше втренчено. След секунда видя втори, трети... Животните я гледаха известно време, после очевидно заключиха, че тя не е проблем, и се заеха отново да търсят плячката си в храсталаците.

Клеър застана до Джейк. Той я прегърна през рамото и я придърпа към себе си.

— Какво става тук? — прошепна тя.

— Онези тримата са излезли на лов за закуската си.

Клеър примигна.

— Надявам се да не я намерят, докато стоя тук и ги гледам. Нещо ми подсказва, че не ядат соеви кюфтета.

— В този час вероятно търсят зайци.

— Ами ти? Оглеждаш своята територия? Маркираш границите си?

— В известен смисъл.

— Дано това да не включва препикаване на оградата. Нямам нищо против малко завръщане към природата, но не чак толкова.

— Продължавай, забрани всичко забавно.

Тя се засмя и се обърна към него. Джейк я целуна на светлината от зората и всичките ѝ сетива бяха залети от неговата енергия.

Когато той най-после вдигна глава, Клеър видя възбудата в очите му.

— Снощи не те черпих вечеря — каза тя. — Така че днес ще ти направя някаква закуска.

— Става.

Той се появи в кухнята след известно време, изкъпан и избръснат, изпълнен с нетърпение, което нямаше нищо общо с храната. Клеър стоеше край кухненския плот и чупеше яйца в една купа. Джейк забеляза, че тя също току-що е излязла от душа. Беше вързала косата си на опашка. Носеше черен панталон и тениска с ръждив цвят. Дрехите ѝ стояха добре. Освен това му изглеждаха познати.

Джейк спря на прага, за да се полюбува на това, че я вижда в кухнята си. Тя вдигна глава и се усмихна срамежливо.

— Гладен ли си?

— Определено.

— Имах предвид закуска.

— Също и за закуска, да.

Той обиколи плота, взе чайника и си наля силен зелен чай в тежка порцеланова чаша. Облегна се на плота и продължи да гледа как Клеър приготвя закуската. Забеляза, че тя се чувства съвсем като у дома си. Това му хареса.

Клеър съжали, че трябва да съсипе топлата романтична атмосфера.

— Ще приема предложението ти да използвам пералнята и сушилнята след закуска, ако нямаш нищо против — каза тя.

— Няма проблем.

Тиганът с незалепващо покритие вече се загреваше на котлона. Клеър добави лъжичка дижонска горчица към яйчената смес, после пресен копър и голяма лъжица сирене рикота.

— Трябва да те попитам нещо — каза той.

Тя взе телената бъркалка и се зае да разбърква сместа.

— Да?

— Кой според теб е убил Брад Макалистър?

Клеър рязко спря да разбива яйцата.

— Казах ти. Нямам никаква представа.

— Обаче не вярваш на версията, че той е заварил крадец в къщата?

— Не. Не й повярвах преди шест месеца, не й вярвам и сега. Особено след това, което се случи с Валъри Шипли.

— Имаш ли своя версия?

Клеър се съсредоточи върху това, което правеше — пусна бучка масло в тигана. После прибави яйцата. Джейк усети, че тя внимателно подбира думите си и преценява какво и колко да му каже.

— Истината, Клеър.

Тя издиша бавно.

— Не знам кой е убил Брад, но ще ти кажа едно нещо.

— Какво?

— До вчера бях благодарна на този човек.

— Защото убиецът е осигурил трайно решение на проблемите на Елизабет?

— И заради това — призна тя. — Но има и друга причина.

— Каква?

Клеър вдигна поглед от бърканите яйца.

— Мисля, че този човек вероятно е спасил живота ми.

Побиха го тръпки.

— Какво говориш?

— Сигурна съм, че Брад е възнамерявал да ме убие онази вечер. Но някой е убил него.

25.

Клеър знаеше, че би трябвало да се притеснява да се довери на мъж, още непознат в твърде много отношения. Не беше говорила с никого, дори и с Елизабет, за най-мрачните си страхове, свързани с убийството на Брад.

Имаше смущаващото усещане, че интимността на изминалата нощ е отстранила и последните ѝ внимателно изградени бариери. Беше пазила тайната си прекалено дълго. Чак сега осъзна колко отчаяно е искала да обсъди тази кошмарна версия с някого.

А ако някой можеше да прецени тревогите ѝ хладнокръвно, това беше точно Джейк.

— Будя се понякога посред нощ и се чудя — каза тя. — Но не съм казала на никого.

— Защо Брад Макалистър би искал да те убие?

— Защото аз изтръгнах Елизабет от ноктите му. Разводът още не бе приключил, когато той умря. Навярно е смятал, че ако се отърве от мен, ще си възвърне контрола над Елизабет.

— Според всички Брад Макалистър е бил страхотен човек.

Яйцата бяха готови. Клеър ги сипа в две чинии и добави препечени филийки.

— Брад беше манипулативен социопат. Поправка: манипулативен парасоциопат. И беше толкова красив, чаровен и изобретателен, че всичко му се разминаваше. Елизабет е сигурна, че е имал връзка с друга жена по време на брака им, но така и не можа да го докаже.

— Бил е член на „Аркейн“. Арчър го е проверил.

— Да. Но съм сигурна, че Брад е излъгал — не само за нивото на способностите си, но и за техния характер. Мисля, че е имал много по-силна дарба, но не е позволил никой да научи това. Може би е намерил начин да премине тестовата процедура, като се е преструвал.

— Какъв талант според теб е имал? — попита Джейк.

— Предполагам, че е бил хипнотизатор или нещо подобно. Това със сигурност би обяснило как е успял да заблуди всички, дори и Арчър.

Джейк седна на кухненската маса.

— Но не и теб.

Тя сви рамене.

— Аз съм си аз. Той не успя да заблуждава и Елизабет до безкрайност. Дори и най-добрият хипнотизатор не може да поддържа някого в транс по двайсет и четири часа, седем дни в седмицата, в продължение на месеци.

— Тогава как я е държал под контрол толкова дълго?

— С лекарства. — Клеър също седна на кухненската маса. — Убедил един психиатър, че тя е започнала да се побърква. Не бих се изненадала, ако се окаже, че Брад е използвал таланта си да хипнотизира и лекаря, за да го насърчи да ѝ изпише лекарствата. А може и да не му се е наложило да си дава толкова зор. Както казах, негодникът беше невероятно харизматичен.

Джейк хапна от яйцата, обмисляйки чутото.

— Защо му е трябвало на Макалистър да изкара Елизабет луда? Това ли е била целта му?

— Предполагаме, че го е правил, за да получи контрол върху наследството ѝ. Някой ден Лиз ще наследи половината от „Глейзбрук Инкорпорейтив“.

— Но не и преди смъртта на Арчър. А той изглежда в отлично здраве.

Тя си сипа чай и отново седна. Той я слушаше. Може и да не беше убеден все още, но поне я слушаше внимателно.

— Добре — каза тя. — Ето останалата част от версията, която изградихме двете с Елизабет. И двете сме на мнение, че Арчър нямаше да остане още дълго жив, ако Брад не беше убит.

— Мислите, че е възнамерявал да убие Арчър?

— Да. В някой момент. Но несъмнено е щяло да изглежда като нещастен случай.

— Но така пак би останало едно препятствие за Макалистър — синът на Арчър! — изтъкна Джейк. — Ако нещо се случи с Арчър, Мат ще поеме ръководството на фирмата.

— Не мисля, че и Мат щеше да оцелее дълго. Ако сме прави, контролът над компанията е трябвало да премине в ръцете на Майра и Елизабет. А Майра не би се противила дълго да предостави пълния контрол в ръцете на Брад. Тя го намираще за страхотен. По дяволите, всички мислеха, че Брад е чудесен човек.

— Разбирам защо не си споделила тази теория с ченгетата — каза Джейк.

Тя въздъхна.

— Знам. Много е странна, нали? Полицаяте щяха да ми се изсмеят. Както и останалите членове на организацията „Аркейн“, те са много склонни да вярват, че хора като мен не са стабилни психически. Не исках да добавям каквото и да било в подкрепа на това схващане. Трябва да мисля за бъдещето на фирмата си за психични разследвания.

Джейк кимна и дояде закуската си безмълвно. После, оставяйки вилицата си, каза:

— Страхотни яйца.

— Благодаря. Заради рикотата е.

— Ще го запомня. — Той взе чашата с чая. — Добре, за целите на спора да кажем следното. Всички твърдят, че Брад е бил много състоятелен. Защо да си прави труда и да рискува по този начин, за да докара жена си до лудница и да убие няколко човека, за да пипне компанията на Глейзбрук?

Клеър отпи от чая си. Това определено беше един от най-слабите моменти във версията ѝ.

— Някои хора никога не се насищат — отвърна тя.

— Вярно е. Все пак трябва да признаеш, че сценарият, който ми описа, е доста краен.

— Да.

— Вие двете с Елизабет как установихте контакт?

— Казах ти: изобщо не възнамерявах да се появявам на прага на семейство Глейзбрук и да съсия перфектното им семейство. Но следях в пресата какво става с всички тях, особено с Елизабет. Не можех да се сдържа. Тя бе сестрата, която никога не бях имала. Буквално.

— И?

— Видях снимки от сватбата ѝ с Брад Макалистър в едно от лъскавите списания за обзавеждане, излизащи във Финикс. Елизабет

беше толкова прекрасна — облечена във великолепна рокля, разбира се. Всички изглеждаха щастливи и доволни. Но когато погледнах снимката на Брад, който вдига тост за Елизабет, ме побиха тръпки.

Джейк повдигна вежди.

— Дори на снимка можеш да уловиш, че някой лъже?

— По принцип — не. Но нещо в начина, по който той я гледаше, ме изплаши. Снимките бяха публикувани в списанието няколко месеца след сватбата. Когато ги видях и се свързах с Елизабет по имейла, тя се намираше на границата на нервния срыв. Все пак успя да ми отговори с една-единствена дума.

— Каква?

— „Помощ“.

— Само това?

— Да. Аз веднага ѝ пратих имейл, че още същия ден ще взема самолета от Сан Франциско за Финикс в 15:40 ч. Тя поиска да се срещнем в книжарницата на един търговски център. Оказа се, че това е един от следобедите на Брад за срещи с приятелката му. Той не е разбрал какво се е случило, докато не се е прибрал вкъщи. А по това време ние с Елизабет вече бяхме в самолета за Сан Франциско.

— А ти как се оказа в Стоун Кениън в нощта на убийството на Брад? — попита Джейк.

— По това време Елизабет вече се беше възстановила от лекарствата и пак си беше истинската Елизабет. Живееше при Арчър и Майра и внимаваше никога да не остава насаме с Брад, докато преминават през процедурите по развода. Аз държах нещата под око от Сан Франциско. Всичко изглеждаше нормално.

— Брад не оспори ли развода?

— Направи няколко опита да убеди всички, че обича Елизабет и не иска развод, но явно осъзна, че няма шанс да спаси брака си. — Тя замълча. — Поне не и докато аз бях на линия. Явно е знаел, че ако ситуацията се промени по някакъв начин, аз веднага ще дойда в Аризона.

— Ти изобщо срещала ли си се с Макалистър лично?

— Да. Веднъж. Отидох с Елизабет един път, когато имаше среща с адвокатите и Брад. Тя искаше да съм с нея за всеки случай. Но всички се държаха учтиво и любезно. Обаче се кълна, че у Брад имаше нещо — по-студено и от лед дори.

— Тогава ли видя Арчър за пръв път?

— Не. Той пристигна в Сан Франциско веднага щом откри, че съм убедила Елизабет да се махне от Аризона.

— Опита ли да те убеди да не насърчаваш развода на Елизабет?

Клеър наклони глава настрани и се замисли.

— Не, не опита. Елизабет беше категорична в решението си. А на този етап ние с Арчър бяхме много предпазливи в отношенията помежду си.

— Продължавай.

— Няколко седмици след това Елизабет ме покани за уикенда. Трябваше да пристигна в петък вечер. Но същия следобед Елизабет получила имейл, според който ми се било случило нещо и аз нямало да мога да пристигна в Стоун Кениън по-рано от следващата сутрин. Затова тя отишла с родителите си на приема на Академията по изкуствата.

— Разбирам, че имейлът, променящ часа на пристигането ти, не е бил от теб?

— Така е. Аз пристигнах, както беше уговорено, в петък вечерта, наех си кола и отидох в къщата на Елизабет, където открих трупа на Брад.

— Какво ще кажеш за имейла, който уж бил от теб?

— Изглеждаше нормално. Сякаш е изпратен от моя електронен адрес.

Той я погледна през масата.

— Мислиш, че Брад е изпратил фалшивия имейл, нали?

— Не е толкова трудно да се направи. Спамърите го правят постоянно.

— Мислиш, че е искал да те подмами в къщата онази вечер, за да те убие, защото си проваляла плановете му?

Гласът на Джейк беше смущаващо спокоен и хладнокръвен.

Тя стисна силно чашата си. Може би все пак нямаше да й повярва. Е, не можеше да го вине.

— Да.

— Но някой го е убил междувременно?

— Да.

— Странно съвпадение, нали? — попита Джейк.

— Не, ако приемеш възможността убийството на Брад да е било извършено нарочно точно по време, когато аз съм била в града.

— Мислиш, че някой е искал да насочи подозренията към теб?

— Може би. Или може би убиецът е нагласил нещата така, в случай че полицаите не приемат версията за изненадания крадец. Може би аз просто съм била резервният вариант.

— Ако си права, това означава, че и Брад Макалистър, и убиецът му са знаели часа на пристигането ти.

— Със сигурност хората в офиса на Елизабет са знаели, че ще ѝ идвам на гости в петък вечер.

— Това означава и още нещо — някой е знаел, че Брад възнамерява да те убие.

— Някой, на когото е имал доверие — съгласи се Клеър. — Съучастник в престъпленията може би, който го е предал онази нощ.

— Много време си обмисляла тази версия, нали?

— Имах шест месеца да мисля, но досега не разполагах с нищо конкретно.

— Под „сега“ имаш предвид смъртта на Вальри ли?

Тя кимна.

— Независимо какво ще установи аутопсията, много трудно ще повярвам, че е било нещастен случай или самоубийство.

— По принцип трудно се доказва убийство с удавяне. Питай всяка застрахователна компания.

— Знам.

— Добре. Но какъв е мотивът? Измисли ли някакъв?

— За смъртта на Вальри — не — призна Клеър.

— Добре, да вървим напред. Признавам, че е теоретически възможно Брад и неговият съучастник — убиец да са знаели кога ще пристигнеш в онази петъчна вечер. Но как би могъл някой да знае, че се каниш да посетиш Вальри вчера следобед?

Клеър се почувства неспокойна, стана и отиде до прозореца, гледайки към басейна.

— Според мен това, че аз открих тялото този път, вероятно е било истинско съвпадение. Убиецът не си е правил труда да насочи подозренията към някого. Всички знаеха, че Вальри пие и взема транквиланти.

— С други думи откриването на трупа ѝ е било просто лош късмет?

— Да.

— Добре, мога да приема тази логика. Но все пак, ако Валъри е била убита, адски интересно е, че убиецът е решил да го направи точно когато ти си в града.

— Знам. Мислих за това много. Защо е трябвало да я убива точно сега?

— Защо изобщо е трябвало да я убива?

Тя рязко се обърна с лице към него.

— Джейк, ти беше прав онази вечер, когато каза, че някой е трябвало да потърси отговорите преди шест месеца. Малко е късно, но аз ще го направя сега.

Той леко присви очи.

— Страхувах се, че ще кажеш точно това.

— Проблемът е, че не знам как да подходя. Нямам пари, за да наема частен детектив, а дори и да имах, съмнявам се, че той би напреднал особено в Стоун Кениън.

— Това е сигурно — кимна Джейк. — Не мога да си представя как чудесните господа в кънтри клуба на Стоун Кениън си говорят с някой частен детектив, особено ако им хрумне, че това ще ги замеси в разследване на убийство.

— В този град има много пари и това означава, че има много мръсно бельо. Никой няма да иска то да бъде извадено на показ.

Джейк изглеждаше замислен.

— Може би трябва да поговоря с Арчър, преди да направиш нещо прибързано.

Тя поклати глава.

— Той съвсем ясно заяви още преди шест месеца, че иска цялата тази история да бъде забравена. Не мога да го виня.

— Сериозно си решила да търсиш отговори, нали?

— Да.

— Тогава ще ти помогна.

— Защо?

— Защото сега си с мен и не мога да те убедя да се откажеш от намерението си. Не ми остава избор.

— Не се налага да го правиш.

— Напротив, налага се.

— Не знам какво да кажа. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. —
Благодаря ти.

— Недей да ми благодариш отсега. Имам чувството, че ще отворим буркан, пълен със скорпиони. Сигурно и двамата ще съжаляваме за това решение.

Клеър изчака. Но Джейк не каза нищо повече. Вместо това, взе сутрешния вестник, който лежеше на масата. Разгърна го и прочете заглавията.

Клеър се прокашля.

— Хм, имаш ли представа откъде трябва да започнем?

— Разбира се. — Той обърна на страницата с бизнес новините.
— Първо трябва да открием с кого е спял Брад миналата година, когато е бил убит.

26.

Звънецът на вратата звънна точно когато Клеър вадеше бельото и тениската си от сушилнята. Стъпките на Джейк отекнаха в антрето. Клеър отиде до вратата на пералното помещение и се послуша.

— Къде е Клеър? — изръмжа Арчър и гласът му прогърмя в коридора.

— Пере дрехите си — обясни Джейк. — Ела в кухнята, ще направя кафе.

Клеър даде на мъжете минута-две, после се появи в кухнята. Арчър седеше на масата, Джейк отброяваше лъжичките кафе, които слагаше в кафе машината.

— Добро утро, Арчър — поздрави го Клеър. Арчър се намръщи при вида на халата ѝ.

— Добре ли си? — попита настойчиво той.

— Да — отвърна тя. — С Джейк ли искаше да говориш, или си дошъл да обсъждаме плановете ти за фондацията?

— Дошъл съм да говоря с теб. Защо, по дяволите, се мотаеш по халат в този час?

— Пера си дрехите. — Тя размаха тениската. — Не си нося багаж за продължителен престой в Стоун Кениън. Вчера ми свършиха чистите дрехи. Извини ме, ще отида да се облека. — Тя се завъртя на пети и се отправи към вратата. — Може би ще си в по-добро настроение, като се върна.

— Не разчитай на това — измърмори Джейк, когато тя минаваше край него.

Клеър се намръщи.

— Това пък какво трябва да означава?

Джейк се престори, че не я е чул.

Тя бързо се извърна и погледна Арчър.

— Да не съм пропуснала нещо?

Арчър се намръщи.

— Ще говорим, когато си в приличен вид.

— Аз съм в приличен вид.

— Най-добре се облечи, Клеър — обади се Джейк.

Не ѝ харесваха подводните течения, които се носеха между Арчър и Джейк, но беше ясно, че няма да ѝ обяснят нищо в момента. Мъжка им работа, реши тя.

Потисна въздишката от отчаяние и се отправи към спалнята си.

Отне ѝ няколко минути да облече чисти бикини, сутиен, тениска и един от двата чифта черни панталони. Удивително колко просто бе да се облече човек, когато гардеробът му е толкова ограничен. След като беше решила да остане известно време в Стоун Кениън, определено се налагаше да отиде по магазините и да си накупи малко дрехи.

Удължаването на престоя ѝ повдигаше и други проблеми, напомни си тя. Не беше готова да обсъжда теориите си с някого друг, освен с Елизабет, и Джейк. Трябваше ѝ добро извинение за това, че оставаше в града, извинение, задоволяващо Арчър и всички други, които биха се запитали защо тя не си тръгва.

За неин късмет, Арчър ѝ беше дал идеална причина да прекара още известно време в Стоун Кениън.

Когато се върна в кухнята, напрегнатата атмосфера не се беше променила. Какво ставаше тук?

— Нещо ново за смъртта на Валъри Шипли? — попита тя, не успявайки да измисли нищо по-добро за разчупване на ледовете.

Изражението на Арчър стана още по-мрачно.

— Оуен каза, че очакват резултатите от аутопсията във вторник. Но е убеден, че е било нещастен случай или самоубийство.

— Когато ме видя онази вечер, тя много се разстрои — каза тихо Клеър.

— Ти нямаше вина за случилото се — натърти Арчър. — Валъри беше в ужасно състояние. Просто е жалко, че Оуен не успя да я настави в клиника. Каза ми, че тя отказвала да отиде и той не искал да я принуждава.

Клеър кимна.

— Джейк ме информира, че ще останеш в града за известно време — продължи Арчър.

Тя седна на масата срещу него.

— Точно така.

— Защо? — Гъстите вежди на Арчър се събраха, истински гъсталак над носа му. — Миналия път, когато говорихме, ти подчерта, че нямаш търпение да се прибереш в Сан Франциско.

— Един детектив от полицията на Стоун Кениън настоя за обратното — обясни Клеър спокойно.

— Аз ще се оправя с полицаите.

— Освен това реших, че трябва да обмисля по-сериозно плановете ти за фондацията — продължи тя. — Нищо не ми пречи да го направя тук. Не е като да имам спешна работа, която да ме чака в Сан Франциско.

— Хм. — Арчър би трябвало да ликува от тази новина, но той не изглеждаше доволен. — Къде възнамеряваш да отседнеш, докато обмисляш предложението ми?

Въпросът я свари неподготвена. Трябваше да го предвидя, помисли си тя. В интерес на истината изобщо не беше мислила по въпроса. Впрегна цялата си воля, за да не погледне към Джейк.

— Ще си намеря хотел... — започна тя.

Джейк погледна Арчър.

— Може да остане тук — при мен.

Това беше заявление, не предложение или покана.

Арчър и Клеър го погледнаха едновременно. Клеър не можеше да се сети какво да каже. Очевидно Арчър също беше останал без думи.

Джейк натисна бутона на кафе машината.

Арчър си тръгна малко по-късно. Джейк го придружи до вратата и после се върна в кухнята.

— Определено беше в лошо настроение — отбеляза Клеър. — Често ли е такъв?

— Арчър има особен темперамент — каза Джейк невъзмутимо.

Тя се отпусна на стола и пхна ръце в джобовете на панталона си.

— Надявах се да се зарадва, че съм решила да обмисля предложението му. Може би е променил плановете си, след като пак бях разпитвана от полицията във връзка с втора мистериозна смърт. Подобно нещо не се отразява добре на имиджа на Глейзбрук.

— Не за това е ядосан.

— Каква друга причина би могъл да има?

— Подразнен е, защото си тук.

— Тук?

— При мен.

— Какво? — Тя рязко затвори устата си. — Защо ще му пука, че съм отседнала при теб?

— Ти си му дъщеря — обясни Джейк търпеливо. — Бащите винаги имат проблем с мъжете, с които дъщерите им спят, когато въпросните дъщери не са омъжени за въпросните мъже.

— Шегуваш се.

Джейк поклати глава.

— Не го вини. Това е някакъв примитивен инстинкт. Дълбоко в себе си той се страхува, че аз ще се възползвам от теб. Аз бих се чувствал по същия начин, ако имах дъщеря.

— Аз съм на трийсет и две години — възмути се Клеър.

— Но въпреки това трябваше да се обясняваш с майка си, когато ти се обади снощи, доколкото си спомням.

— Да, но тя ми е майка.

— Е? Арчър ти е баща.

— За бога, допреди няколко месеца той дори не подозираше, че съществувам!

— Това не прави нещата по-лесни за него.

Убедеността на Джейк я накара да се замисли.

— Изглежда, разгадал си всичко.

— Знаех, че ще се появи този проблем.

Обзе я чувство за вина.

— Може би не трябва да оставам тук. Не искам да ти създавам проблеми. В края на краищата ти работиш за Арчър.

— Оставаш. — Той седна на масата и извади един бележник. — Няма смисъл да спорим. Арчър ще направи каквото смята, че трябва да направи. Ще се оправя с това, когато се наложи.

Тя погледна бележника.

— За какво ти е? Ще си водиш бележки за моята версия ли?

— По-скоро смятах да си направя списък за пазаруване. Сега, когато имам гост в къщата, ще трябва да осигуря повече храна.

27.

— Искаш да знаеш с кого е спял Брад? — Елизабет се облегна на красивия си стол, тапициран с червена кожа. Изглеждаше видимо слисана от въпроса. — Защо?

Бяха се уговорили да се срещнат в офиса на Елизабет, макар че в събота следобед фирмата на практика не работеше. Имаше две причини за това решение. Клеър знаеше, че Елизабет няма да се чувства удобно да обсъжда връзката си с Брад пред Джейк, което изключваше дома на Джейк като място за срещата им. От друга страна, Клеър не изпитваше желание да ходи отново в дома на Глейзбрук.

Еlegantният офис на Елизабет беше разположен в модерен и скъп търговски център с магазини за изтънчени сувенири, екстравагантни мебели и множество бутици, предлагащи уникални аксесоари за дома.

— Защото реших, че трябва да науча повече за това какво всъщност се е случило, когато Брад беше убит — обясни Клеър.

На лицето на Елизабет се изписа тревога.

— Мислех, че сме се разбрали — най-добре е и двете да не разгласяваме теориите си. Никой не иска да ги изслуша, Клеър. Нито мама и татко, нито ченгетата, никой!

— Да — съгласи се Клеър. — Но нещата се промениха. Опитите да се преструваме, че Брад е бил убит от случайно заварен от него крадец, ме побъркват от месеци. Сега, след смъртта на Валъри Шипли, повече не издържам. Трябва да разбера какво точно е станало в онази нощ, когато Брад умря.

— Започвам да си мисля, че мама е права. Май е най-добре да не разбутваме гнездото на осите.

— Ние ще бъдем дискретни — каза Клеър.

Последва кратка пауза.

— Ние? — попита Елизабет предпазливо.

Клеър вдигна крака върху малката червена кожена табуретка пред черния кожен стол, на който седеше.

— Дватамата с Джейк ще бъдем дискретни — поясни тя.

Елизабет ококори очи.

— Джейк одобрява тази идея?

— Не, според него тази идея е напълно откачена. Но си дава сметка, че не може да ме откаже от нея, затова прави единственото, което според него може да направи при тези обстоятелства — помага ми.

— Защо?

— Твърди, че го прави заради себе си. Според мен казва истината.

Елизабет забарабани с пръсти по лъскавата повърхност на бюрото.

— Той се страхува, че ще предизвикаш проблеми. По този начин поне ще може да упражнява някакъв контрол. Въпросът е защо се чувства длъжен да те покровителства!

Клеър се засмя.

— Явно такава е природата на звяра.

Елизабет примигна.

— Моля?

— Да кажем, че Джейк е от мъжете, които искат винаги да дърпат конците. Но в този случай той е мой партньор, независимо дали го знае или не. Определено не дърпа конците.

— Той къде е между другото?

— Пазарува хранителни продукти.

— Хм! Странно занимание за типичния мъж, който винаги иска да командва, нали?

— Джейк не е типичният мъж — в каквото и да било отношение.

Елизабет въздъхна.

— Клеър, ако вие с Джейк започнете да задавате въпроси, всички отново ще се разстроят от тази история.

— Ще внимавам.

— При сегашните обстоятелства това ще бъде доста трудно, не мислиш ли?

— Хей, последните няколко години аз съм работила в благотворителна фондация. Мислиш ли, че не знам как да действам дискретно? Половината ми работа беше финес и дипломатия.

Елизабет повдигна вежди.

— А другата половина?

— Откриване на измамници.

— Знам, че си много добра, когато трябва да се разобличи някой мошеник, но тук говорим за убийство.

— Може би две убийства, ако не греша за Валъри Шипли.

— Това прави положението двойно по-опасно — каза Елизабет.

— Полицията на Стоун Кениън не е открила никакви улики, свързани със смъртта на Брад. Какво те кара да мислиш, че можеш да научиш нещо ново след толкова време?

— Трябва да опитам, Лиз. Повече не понасям да не знам. Искam да науча истината.

Елизабет рязко се наведе напред.

— Татко знае ли какво възнамеряваш да правиш?

— Джейк ще му го поднесе внимателно, докато играят голф утре сутринта.

— Това не може да се поднесе внимателно. Татко ще побеснее. Казах ти: той не желае никой в семейството дори да споменава за смъртта на Брад.

— Знам.

— Защо си толкова твърдо решена да откриеш какво се е случило преди шест месеца? Всичко свърши. Брад е мъртъв и лично аз не роня никакви сълзи по този повод.

— Нито пък аз. Но ти казах: имам чувството, че смъртта на Валъри е свързана с убийството на Брад.

— И какво? Остави полицията да се занимава с това.

— Те ще заключат, че е било нещастен случай и се е удавила. Знаеш, че ще стане така.

— Мразя да звуча коравосърдечно, но на нас пука ли ни? — попита Елизабет. — Тази жена се опита да те убие. Два пъти! Ако сме прави, точно тя е провалила твоя годеж и работата ти. Честно казано, облекчена съм, че нея вече я няма.

— Не разбираш ли? Ако сме прави, това означава, че Брад не е бил случайна жертва, и Валъри също.

— Не ми казвай, че се чувстваш длъжна да отмъстиш за Брад и Валъри.

— Не. Но не ми харесва, че убиецът на два пъти се възползва от моето присъствие в града, за да извърши убийствата. Който и да е той

или тя, трябва да е знаел, че ако ще заподозрат някого, това ще съм аз. Мисля, че аз съм била резервният му план, в случай че някой задълбае и започне да задава въпроси.

Елизабет примигна.

— Но и в двата случая нещата се развиха добре. Ти не си заподозряна.

— Вероятно благодарение на името Глейзбрук. Повярвай ми, не желая нищо повече от това да открия, че съм грешала и че няма никакъв сложен план. Тогава ще спя много по-спокойно нощем.

— Имам чувството, че това е много, много лоша идея.

Клеър се усмихна тъжно.

— Няма да е първата ми лоша идея.

Елизабет се замисли.

— Какво става с теб и Джейк?

— Моля?

— Не се преструвай на невинна. Между вас двамата става нещо, нали? Усещам го.

— Само гадаеш.

— Не — настоя Елизабет. — Не гадая.

Клеър кимна.

— Е, ти си с пета степен, това означава доста силна интуиция.

— Спиш с него, нали?

— Да кажем, че съм открила ново хоби.

— Какво хоби?

— Плуване гола. А сега ще отговориш ли на въпроса ми?

— За приятелката на Брад? — Елизабет се завъртя на стола си. — Не знам коя е била. Със сигурност не мога да ти дам име. Честно казано, през повечето време бях толкова упоена и толкова изплашена, че наистина преживявам нервна криза, та не ми пукаше коя е жената. Просто усещах, че се среща с някоя.

— Помниш ли как откри, че има любовница?

Елизабет разтри слепоочията си с палци.

— Престанахме да правим секс около месец и половина след сватбата. Вече ти казах, че преди сватбата и известно време след това той беше свършеният любовник. Използваше сексуалните си умения така, както използваше външността и чара си.

— За да манипулира хората.

Елизабет кимна.

— Да. Но и харесваше секса. Много. Тази част от живота ни рязко се преустанови, макар Брад да се преструваше, че имаме нормална връзка. Твърдеше, че на следващата сутрин аз просто не помня, че сме се любили, че един вид психологически блокирам станалото.

— Като онази история с импулсивното скитничество.

— Да. Точно тогава започна да настоява да посещавам доктор Моубрей. — Елизабет потрепери. — Беше ужасно. Брад ме будеше сутрин с кафе в леглото и ми казваше колко страстна съм била през нощта. После се преструваше на обиден и загрижен, защото не помня, че сме правили секс.

— Но ти си знаела, че той не живее във въздържание.

— Определено. Както ти казах, за Брад сексът беше много важен. Не би издържал дълго време без него. Поне не доброволно. Но открих убедителни доказателства за това чак след смъртта му. А тогава не ми пукаше.

— Какви доказателства? Не си ми споменала нищо.

— Нали си чувала старата поговорка: „Проследи парите“.

Клеър кимна.

— Разбира се.

— След убийството на Брад трябваше да прегледам много от неговите документи и файлове. Въпреки че се беше изнесъл и аз бях подала молба за развод, в момента на смъртта му ние все пак още бяхме женени.

— Помня, че имаше много работа около имуществото му.

— Прехвърлих на адвокат всичко, което можах. Валъри получи парите на Брад. Бог ми е свидетел — не ги исках. Както и да е, месеци след това продължаваха да идват сметки и извлечения от кредитни карти.

— Май започвам да си представям картинката. — Клеър внезапно усети пулса си. — Трудно е да имаш любовница, без да харчиш пари.

— Оказа се, че Брад е използвал кредитна карта, за която не съм подозирала. Разбрах за нея, когато започнаха да пристигат извлеченията по нея след смъртта му. В тях имаше един повтарящ се разход, който привлече вниманието ми.

— Какъв?

— Веднъж, понякога два пъти седмично, в продължение на почти целия ни брак, той беше прекарвал следобеда си в един спа център във Финикс. Интуицията ми подсказа, че е ходел там, за да се чука с любовницата си.

28.

— Какво, по дяволите, става между теб и Клеър? — попита Арчър.

Джейк върна стика в чантата и седна зад кормилото на количката за голф.

Очакваше този въпрос, откакто направиха първите си удари. Единствената изненада беше, че Арчър бе изчакал чак до третата дупка, за да го зададе. Арчър можеше да действа удивително нюансирано и подмолно в бизнеса, но в отношенията си с хората обикновено не проявяваше никакъв такт.

В неделната сутрин, малко след шест часа, температурата още беше приятна, но слънцето бързо се издигаше в небето. Лъчите му ставаха все по-силни. Двамата с Арчър вече бяха сложили слънчевите си очила.

От пристигането си в Стоун Кениън Джейк очакваше с нетърпение голфа с Арчър. Не само защото на голф игрището можеха да говорят, без да се боят от подслушване, а защото и самият спорт беше интересно предизвикателство. От самото начало се бяха разбрали, че когато са само двамата, ще дават воля на всичките си сетива. Когато и двамата се разгорещяваха, игрите се превръщаха в интересно състезание между таланта на Джейк на ловец и уникалните стратегически способности на Арчър.

Изходът винаги беше непредсказуем. Според Джейк и двамата си имаха своите силни страни. Несъмнено уменията му на ловец му помагаша по отношение на координацията и усета за време. Но вродената способност на Арчър да крои стратегии често му се отплащаше. Като днес. И двамата имаха равни шансове. Сега всичко се свеждаше до леките удари на топката, а леките удари бяха наполовина стратегия, наполовина координация и точност. Всеки от двамата можеше да надделее.

— Не очакваш подробен отговор на този въпрос, нали? — попита Джейк, насочвайки количката по тясната пътека към мястото за

спиране в близост до дупката.

— Напротив, очаквам. Не си проявявал никакъв интерес към жените, откакто си тук. Започвах да се чудя да не си от мъжете, които не си падат по жени.

— Това щеше ли да е проблем за теб?

— Да си изясним едно нещо. Изобщо не ми пука с кого спиш, стига това да не създава проблеми за мен или за някого от семейството ми.

— Тревожиш се, че връзката между Клеър и мен може да създаде проблеми?

— Да. Точно това ме тревожи. Това между вас се разрази като гръм от ясно небе. Преди няколко дни тя не те познаваше, а сега живее с теб.

— Понякога се случва.

— Да не мислиш, че не знам. Клеър е резултат от моя собствен гръм от ясно небе. Не искам тя да изпадне в положението, в което майка ѝ е била през всичките тези години. Това ясно ли ти е, Солтър?

— Отбелязах си тревогите ти.

— Не ми пробутвай такива глупости. Говорим за дъщеря ми.

— Арчър, оценявам загрижеността ти. Но личният ми живот си е мой личен живот. Не го обсъждам с никого.

— О, ще го обсъдиш с мен и още как, щом личният ти живот засяга Клеър.

Джейк спря количката. Постоя мълчаливо известно време, оглеждайки положението на топките спрямо дупката.

— Ще ти кажа нещо, Арчър. Няма да ти хареса, но може би ще разбереш защо искам тя да живее при мен.

— Слушам те.

— Клеър е убедена, че Брад Макалистър не е убит от случаен крадец. Смята, че убиецът му е планирал много внимателно убийството, така че да хвърли подозрението върху нея.

Арчър се вкамени.

— Това е лудост.

— Нещо повече — тя мисли, че Валъри е била убита от същия човек, който е убил Макалистър. Някой, който е знаел, че ако полицията започне да задава въпроси за смъртта, първият заподозрян ще е Клеър, която случайно пак се намира в града.

— По дяволите!

— Причината тя да реши да остане още известно време в Стоун Кениън не е, защото иска да обмисли предложението ти за работа. Остава, защото смята да проучи фактите около смъртта на Макалистър. Трябва да докаже на самата себе си дали версията ѝ е вярна или грешна.

Арчър имаше вид, сякаш някой го е ударил.

— Клеър ли каза това? Тя иска да открие убиеца?

— Да. А аз ѝ казах, че ще ѝ помогна.

— Затова е при теб.

— Точно така. — *И защото я искам в леглото си*, помисли си Джейк. Но реши да не споменава това.

— Мили боже! — прошепна Арчър, сякаш някой бе улучил слабото му място. — И това ако не е голяма издънка.

— Тя вече е решила. Не мога да я спра, Арчър. Нито пък ти. Но поне по този начин мога да я държа под око.

— Изобщо не се бях сетил за тази възможност — каза Арчър. Говореше толкова тихо, сякаш мърмореше на себе си. — Никога не ми е хрумвало, че може да е бил някой друг. Мислех, че съм си изяснил ситуацията.

— Какво говориш? — Постепенно Джейк осъзна какво казва Арчър. — По дяволите! Трябваше да се сетя по-рано. Затова си отклонил анализаторите на „Джоунс и Джоунс“ от проблема с Макалистър. И те са приели твоята версия за убийството, защото са знаели какъв великолепен стратег си. Щом ти не си виждал връзка между Макалистър и другия проблем, всички са предположили, че такава няма.

— Е, дори и най-добрият стратег може да допусне грешка, когато е засегнат лично. Просто бях приел, че е станало така. Всичко си пасваше. Когато стане нещо такова... — Арчър млъкна и сви рамене. — Знаеш как е.

— Когато всичко си пасва, преставаш да търсиш другите отговори.

— Точно така. Когато Елизабет се върна от Сан Франциско и подаде молба за развод, беше променена жена. Пак си беше нормална. Човек не може да се възстанови толкова бързо от нервен срив. Осъзнах, че Макалистър ѝ е причинил нещо ужасно.

— Клеър мисли, че той вероятно е бил много способен хипнотизатор. И че е успял да убеди един лекар да изписва на Елизабет силни лекарства.

Арчър кимна мрачно.

— Не съм се сещал за възможността Макалистър да е бил хипнотизатор, но това би обяснило доста неща.

— Включително защо никой не е прозрял истинската му същност.

— Освен Клеър — промълви Арчър.

— Освен Клеър.

Джейк се завъртя леко на седалката си, за да погледне Арчър.

— Виждам накъде води това. Ти си стигнал до заключението, че Елизабет няма да бъде в безопасност, докато Брад Макалистър е жив.

— Негодникът беше прекалено находчив. И поради някаква откачена причина си беше набелязал семейството ми. Щом превръзката падна от очите ми, осъзнах, че трябва да се отърва от него.

— Но когато той неочаквано се е оказал мъртъв, ти си предположил, че Клеър го е пипнала първа, така ли? — попита небрежно Джейк.

— Знаех, че иска да защити Елизабет. Знаех, че изобщо не вярваше на Макалистър.

Джейк подсвирна леко.

— През всичките тези месеци си използвал влиянието си, за да потушиш разследването на полицията в Стоун Кениън, а в известен смисъл си изолирал и „Джоунс и Джоунс“.

Арчър се взираше в тревата.

— Да ти кажа истината — не виждах друг вариант.

— Мислел си, че наистина Клеър е убила Макалистър. Опитвал си се да я защитиш.

— Признавам, направих прибързания извод, че тя е убила Макалистър, защото аз самият вече обмислях същата стратегия. Щом осъзнах на какво е способен той, прецених, че това е единственият начин да се гарантира, че той няма да причинява повече неприятности на семейството ми. Но аз си мислех повече в посока на инсцениране на нещастен случай.

Джейк се усмихна.

— Да, бих очаквал такъв план от теб. Никога не ми е харесвал вариантът, в който ти сам го убиваш.

Арчър повдигна вежди.

— Мислел си, че може аз да съм убиецът?

— Мина ми няколко пъти през главата.

Арчър издиша тежко.

— Май съм ти причинил някои излишни проблеми, Джейк. Не исках да преча на мисията ти.

— Имал си своите причини. Но това все пак ни поставя в интересна ситуация.

— Какво имаш предвид под интересна? — попита Арчър предпазливо.

— Инстинктът ми подсказва, че убийството на Макалистър е свързано с моята работа в Стоун Кениън.

— Откъде го измисли?

— От самото начало ме тормози, защото то е единственото нещо, което изпъква като аномалия в тази ситуация. Но „Джоунс и Джоунс“ бяха толкова сигурни, че няма връзка, затова се заех да ровя за други варианти. — Джейк поклати глава, отвратен. — Каква загуба на време.

Арчър се намръщи.

— Никакъв късмет с късните нощни претърсвания, които правиш, а?

— Никакъв. Но в момента, в който Клеър пристигна онази вечер, сетивата ми пощуряха. През половината време съм като пренавит. Знаеш ли какво означава това?

— Разбира се — изсумтя Арчър. — Но по наше време го наричахме по друг начин.

— Колкото и да не ти се вярва, това не е свързано само с факта, че съм привлечен от дъщеря ти, Глейзбрук. Не ми харесва нейната връзка с убийството на Макалистър.

— На мен също не ми харесва. Какво общо има с това?

— Всичко се свежда до едно. Предвид нищожната престъпност в този окръг, какви са шансовете тя да намери тялото на негодника, ако не го е пречукала самата тя.

— Не са големи — призна Арчър. — Затова се опитах да те насоча в друга посока. Но не виждам как може да има връзка между заговора, който се вихри в този град, и семейството ми.

— Още нямам всички отговори, но Макалистър е бил замесен в тази история по някакъв начин. Чувствам го.

Арчър мълча замислено няколко секунди.

— Инстинкт? — попита той накрая.

Сред членовете на организацията „Аркейн“ инстинктът имаше голяма тежест.

— Инстинктът на ловеца — отбеляза Джейк.

29.

Клеър беше в кухнята, когато чу шум от кола на алеята отпред. Надявайки се Джейк да се връща от играта на голф с Арчър в ранната неделна сутрин, тя прекоси коридора до входната врата и надникна през шпионката.

Майра слезе от лъскавия си мерцедес и тръгна решително към вратата.

Клеър се зачуди дали може да се спаси, ако се престори, че я няма в къщата. Но още докато тази идея ѝ хрумна, тя видя как Майра хвърля поглед към малката кола под наем на Клеър.

Примирена, Клеър отвори вратата точно когато Майра натисна звънеца.

— Добро утро — поздрави Клеър, като се насили да се усмихне учтиво. — Ако си дошла да видиш Джейк, той не си е вкъщи. Играе голф с Арчър.

— Знам — заяви Майра спокойно. — Дойдох да говоря с теб.

— Не съм сигурна, че е добра идея — каза Клеър. — Двете с теб не се погаждаме особено добре, забрави ли?

— Трябва да обсъдя нещо с теб — настоя Майра през зъби.

Клеър се предаде.

— Добре.

Майра мина покрай нея, влезе в антрето и се огледа с разсеяно любопитство.

— За пръв път ли идваш тук? — попита Клеър, докато затваряше вратата.

— В интерес на истината, да. Джейк и Арчър са се срещали тук да говорят по работа няколко пъти, но аз никога не съм идвала. Останах с впечатлението, че Джейк доста държи на уединението си.

— Така е. Хайде да отидем в хола. Можем да говорим там.

Клеър поведе гостенката по коридора и я покани да се настани на един от тъмните кожени фотьойли.

Майра седна сковано и пусна чантичката си в скута. Сигурно се страхува, че ще ѝ я открадна, помисли си Клеър и седна срещу нея.

— Искаш да говорим за плана на Арчър да основе благотворителна фондация ли?

— Това твоя идея ли беше? — попита Майра с остър, обвинителен тон.

— Не. Дойде ми като гръм от ясно небе. И имах чувството, че ти няма да се зарадваш.

— Той иска ти да ръководиш фондацията.

— Знам.

— Ще приемеш ли работата?

— Казах му, че не я искам. Но обмислям дали да не предлага услугите си като външен консултант. — Клеър отправи на Майра ослепителна усмивка с надеждата малко хумор да разсее напрежението. — За солидно възнаграждение, разбира се. Предполагам, че семейство Глейзбрук могат да си позволят тарифата ми.

— Ясно. — Майра не изглеждаше развеселена. Дотук с хумора.

— За теб това ще бъде проблем, нали? — попита Клеър.

— От моя гледна точка ти причиняваш само неприятности още от деня, в който се появи в Стоун Кениън.

— Не може да се каже, че нещата са вървели по мед и масло, преди аз да пристигна — възрази тихо Клеър. — Поне не за Елизабет.

Майра се изчерви.

— Елизабет имаше много тежка депресия известно време. Тя повлия на брака ѝ, а ти се възползва от това, за да се намъкнеш в живота ни.

— Грещиш, Майра. Брад тровеше Елизабет. Този човек беше абсолютен социопат. Той се беше оженил за нея, за да получи пълен контрол над „Глейзбрук Инкорпорейтид“.

— Познавахме се с Брад няколко месеца преди той да се ожени за Елизабет. Щяхме да разберем, ако наистина беше зъл човек.

— Никой, освен евентуално Валъри, не е знаел на какво е способен той в действителност, а тя като негова майка най-вероятно също е отказвала да види истината.

Майра стисна чантичката си.

— За твое сведение Арчър не само накара отдела по сигурността на „Глейзбрук Инкорпорейтид“ да направи пълна проверка на Брад преди сватбата, но освен това поръча проучване в генеалогичните архиви на „Аркейн“. Нямаше никакви индикации Брад Макалистър да е нещо различно от това, което изглеждаше.

— Тогава някой е пропуснал нещо.

— Мислиш се за много умна, нали? Убеди Елизабет, че си най-добрата ѝ приятелка. Арчър планира да те направи директор на фондацията си. Започна връзка с Джейк Солтър, един от малцината, на които организацията „Аркейн“ има пълно доверие.

— Майра, моля те...

— Не знам какво целиш — прошепна Майра. — Не е само парите, нали? Знаеш, че Арчър със сигурност ще се погрижи да получиш пари. Той се чувства отговорен за теб. Така че — защо си тук? По дяволите, какво искаш от семейството ми?

Очите на Майра се напълниха със сълзи. Тя затършува сляпо в чантата си, намери кърпичка и избърса очите си. Чувство на вина заля Клеър. Тя се изправи.

— Ей сега се връщам.

Отиде в кухнята, отвори хладилника и извади бутилка от любимата минерална вода на Джейк. Отвори я, изсипа я в една чаша, пълна с лед, и я занесе на Майра.

— Извинявай — каза Клеър. — Не исках да те разстройвам.

Майра спря да подсмърча в кърпичката си. Пое чашата мълчаливо и отпи.

— Обещах си да не плача — прошепна тя.

— Няма нищо — успокои я Клеър и седна на мястото си. — Ние сме жени. Позволено ни е. Давам си сметка, че всеки път, когато ме погледнеш, миналото те шамаросва в лицето.

— А аз знам, че нямам право да те виня за това, което Арчър и майка ти са направили преди толкова много години — промълви Майра.

Учудена, Клеър ѝ се усмихна предпазливо.

— Благодаря ти за това. Аз наистина си обещах, че няма да се натрапвам в живота ви. Ако не бях толкова сигурна, че Елизабет се нуждае от помощ, нямаше да съм тук.

— Никога няма да разбера защо тя е смятала, че не може да се довери на собственото си семейство, на собствената си майка. Предполагам, нежеланието да ни се довери е било един от симптомите на депресията ѝ.

— Основно е било, защото никой от вас не ѝ е повярвал, когато тя се е опитала да ви каже, че Брад е много зловеща личност.

— Не е вярно, по дяволите! Аз лично говорих с лекаря ѝ. Доктор Моубрей потвърди, че Елизабет страда от тежка депресия, усложнена от необичайна невроза, причинена от чувствителната ѝ натура.

— Доктор Моубрей член ли е на „Аркейн“?

— Да. Обучавал се е в организацията. Той ми обясни всичко. Освен това ми каза, че Брад прави всичко възможно да ѝ помогне. Но Елизабет беше изпаднала в пълно заблуждение. Бях ужасена, че може да се самоубие.

Очите на Майра отново се напълниха със сълзи. Няма смисъл да продължаваме спора, помисли си Клеър. Елизабет беше права. Майра отказваше да повярва.

Не искаше да приеме, че е насърчила дъщеря си да встъпи в толкова ужасен брак. И това ако не е чувството за вина на майката...

— Госпожо Глейзбрук, ако това ще ви донесе някаква утеха, аз добре осъзнавам, че когато се появя в Стоун Кениън, обикновено не донасям радост и щастие в живота ви — каза Клеър. — Но се кълна, че нямам намерение да наранявам никого.

— Тогава защо не си отидеш? — попита Майра направо.

— Възнамерявам да си тръгна — обеща Клеър.

— Кога?

— Скоро.

Майра нацупи недоволно устни. После огледа добре обзаведената стая.

— Защо се забърка с Джейк?

— Просто се случи.

— Такова нещо не може просто да се случи. Мъжете може и да вярват на това, когато им отърва, но жените знаят истината.

Клеър обмисли това. Майра имаше известно основание.

— Добре, признавам, че си права.

Майра стисна кърпичката си в юмрук.

— Опитваш се да съблазниш Джейк, както съблазни Брад ли?

Клеър побесня.

— Казвам го за пореден път. Никога, никога не съм спала с Брад Макалистър. Той беше опасен, зъл, лъжец и вероятно много силен хипнотизатор с паранормални способности.

Майра се ококори възмутено.

— Не беше хипнотизатор. Казах ти, че Арчър го провери много подробно. Брад Макалистър беше стратег, четвърта степен. Ако се преструваше или мамеше по някакъв начин, Арчър незабавно щеше да го разобличи. Арчър е осма степен, за бога!

— А аз съм детектор на лъжата, десета степен. Повярвай ми, когато срещна някой лъжец, съм сигурна в това.

Майра неочаквано стана.

— В организацията има една стара поговорка: „Никой не може да лъже така добре, както детекторите на лъжата“.

Клеър се изправи.

— Не съм тук, за да вредя на семейството ти.

— Искаш отмъщение, нали? Заради всички неща, които си пропуснала, като не си израснала като дъщеря на Арчър Глейзбрук.

— Не е вярно.

Майра се направи, че не я чува.

— Какво друго целиш, Клеър? Защо си си набелязала Джейк Солтър? Мислиш, че можеш да го използваш, за да ти помогне да постигнеш целите си?

Клеър стисна ръцете си в юмруци.

— Стига толкова, Майра!

— Предупреждавам те, Клеър. Ще направя всичко, за да спася семейството си.

Майра се обърна, прекоси бързо хола и се отправи към антрето. Клеър забърза след нея.

— Изслушай ме. Моля те.

Майра отвори със замах входната врата. Спря и прониза Клеър с поглед — като лъвица, която защитава новородените си.

— Искам да си изясним много добре едно нещо — каза тя. — Обещавам ти, че няма да стоя безучастно и да гледам как изливаш отмъщението си върху моето семейство.

Излезе и затръшна вратата след себе си.

30.

Джейк спря на алеята, слезе от БМВ-то и се отправи към входната врата.

Вратата се отвори точно когато той посегна за ключа си. Клеър стоеше на прага. Държеше чаша зелен чай с лед в ръката си. Черният ѝ панталон му изглеждаше познат, но блузата определено не беше виждал.

Джейк спря на няколко крачки от вратата, наслаждаваше се, гледайки Клеър, която стоеше на вратата, за да го посрещне. Осъзна, че е очаквал този момент още от тръгването си от голф клуба.

— Чух колата ти — обясни тя и вдигна чашата. — Помислих си, че ще имаш нужда от нещо освежаващо, след като си прекарал цяла сутрин с Арчър.

— Да не си ясновидка? — Той влезе в антрето и пое чая от ръката ѝ.

Клеър затвори вратата и се обърна към него.

— Как мина? Той започна ли да те напада?

— Разбира се. Но аз го очаквах. — Целуна я по устата и после отпи от студения чай.

— Е? — подкани го тя. — Какво му каза?

— Потвърдих най-лошите му страхове. Казах му, че си тук с мен. Тя смръщи вежди.

— Само това ли?

— Не, после наистина развалих деня му.

— Би го на голф?

Джейк кимна.

— И това.

Погледът ѝ стана разтревожен.

— А какво друго?

— Казах му, че искаш да разбереш какво се е случило с Брад Макалистър и че смяташ да останеш в Стоун Кениън, докато не научиш някои отговори.

— Не съм сигурна, че това е била добра идея.

— Е, той не беше особено въодушевен, повярвай ми. Но си имаше основание. Знаеш ли, той е смятал, че ти си убила Брад Макалистър?

— Какво?

— Правел е всичко възможно да отклони разследванията на полицията през изминалите шест месеца.

— Господи! — Тя изглеждаше поразена. — Опитвал се е да ме защити?

— Той ти е баща. Може да е закъснял с грижите, но това не променя чувството му за дълг. Освен това също е бил стигнал до извода, че Брад си проси смъртта.

— Но чак сега е осъзнал, че аз не съм имала нищо общо с убийството на Брад. Определено нямаше да ровя в тази история, ако го бях убила.

— Този малък факт наистина промени възгледите му по въпроса — съгласи се Джейк. — В резултат сега той възприема по-философски факта, че живеем заедно.

Клеър въздъхна.

— С други думи решил е, че ако ще отворям пълна с червеи кутия, най-добре е ти да ме държиш под око.

Той отпи продължително от чая си.

— Това, общо взето, обобщава мнението му по въпроса.

— По дяволите! Хората все използват такива фрази.

— Какви фрази?

— Ами... „поне Джейк ще може да те държи под око“. Чух същото и от Елизабет. — Тя мина покрай него и се отправи към кухнята. — Много се дразня. Единствено Майра не възприема нещата по този начин.

Той я последва в кухнята и седна на масата да допие чая си.

— Видяла си Майра днес?

— Преди около час. — Клеър отвори хладилника, извади кана със студен чай и си наля. — Слушай какво ще ти кажа: ако си мислиш, че моите теории са преувеличени и безпочвени, чакай само да чуеш нейните. Тя мисли, че с лукавство съм те спечелила на своя страна, за да те държа в подчинение.

Той се усмихна.

— Това звучи интересно.

Клеър седна срещу него.

— Убедена е, че съм твърдо решена да си отмъстя на семейство Глейзбрук, първо, като съм съсипала брака на Елизабет, а сега — като те съблазня, за да ми помагаш в някакъв сатанински план.

Той обмисли чутото.

— Тя намекна ли по някакъв начин каква според нея е целта на този сатанински план?

— Не. Още работи по тази част от теорията си. — Клеър се облегна назад, отпи от чая си и остави чашата на масата. — Но е убедена, че какъвто и да е планът, той ще причини вреда на семейство Глейзбрук.

— Не се тревожи за Майра. Ще се осъзнае рано или късно.

— Може би — да, а може би — не. Все пак свърших нещо днес. Записах си час за следобед в онзи спа център във Финикс, където според Елизабет Брад се е срещал с любовницата си.

Ледена ръка сграбчи вътрешностите на Джейк. Студът нямаше нищо общо с чая с лед.

— Какво си направила?

31.

Джейк всъщност не беше повишил глас, но Клеър примигна.

— Мислех, че така ще направя дискретна проверка на място — обясни тя, объркана от реакцията му.

— Ти не си ченге под прикритие, Клеър. Не можеш да влезеш там и да започнеш да задаваш въпроси за това сензационно убийство.

Клеър започваше да губи търпение. Дразнеше се, че той не оцени веднага колко находчив е планът ѝ.

— Не си мисли, че съм вчерашна! Доскоро си изкарвах хляба, като изобличавах измамници и мошеници. Не съм пълен аматьор в тези неща.

— Дори да умееш да откриваш веднага измамниците, пълен аматьор си в разследването на убийства. Не искам да отиваш в онзи спа център сама.

— Не се тревожи, ще внимавам — каза тя, като се насили да говори спокойно. — Какво би могло да стане?

— Чакай да помисля. А, сецям се. Предния път, когато отиде в подобен център, за малко не ти разбиха черепа.

Клеър потрепери.

— Добре, приемам довода ти. Но човекът, който ме замери с гирата, вече не е жив, така че няма проблем. Освен това никой в този център във Финикс не ме познава. Никога преди не съм ходила там.

— Откъде си сигурна, че някой няма да те разпознае?

— Записах си час под фалшиво име — каза тя, горда с досетливостта си. — Ще платя в брой. Никой няма да види кредитната ми карта.

— Въпреки това идеята не ми харесва.

— Оценявам загрижеността ти.

— Не е загриженост, а паника.

— Сигурна съм, че скъпо платените бизнес консултанти не се поддават на паника. Виж, просто исках да ти съобщя къде ще се намирам днес следобед, в случай че закъснея с връщането си. Записала

съм се за четири часа. Избрах си петдесет минутен масаж, което заедно с преобличането и плащането не би трябвало да отнеме повече от час и нещо. Но пътят дотам е доста, така че може да се върна чак към шест.

— Запиши час и на мен! — заяви Джейк. — Ще дойда с теб.

— Не е необходимо.

— Запиши ми час! — повтори Джейк. — Или ще се обадя сам.

— Добре, добре — съгласи се тя. — Каква процедура искаш? Масаж? Парна баня?

— Изобщо не ми пука, стига да не е кола маска.

Джейк още беше в мрачно настроение, когато паркира БМВ-то пред спа центъра „Тайни извори“.

— Знаеш ли — каза Клеър, — ако ще ставаш такъв всеки път, когато аз взема решение, което не одобряваш, ще имаме проблем с партньорството ни.

— С връзката ни. — Той разкопча предпазния си колан, слезе и затвори вратата малко по-силно, отколкото се очакваше.

Клеър също слезе и го погледна над покрива на колата.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти нарече това помежду ни партньорство. — Искрящите лъчи се отразяваха в черните стъкла на слънчевите му очила. — А то е връзка!

— О! — Тя не знаеше как да реагира. — Е, знаеш какво имам предвид.

— Не — натърти той. — Невинаги знам какво имаш предвид, особено когато използваш дума като „партньорство“. В моя свят партньорството има значение на сериозен бизнес. Избери друг термин. — Спря за миг. — Освен ако, разбира се, не искаш да подпишеш договор с мен.

Тя примигна, напълно озадачена. После най-неочаквано избухна в смях.

— Нещо ми подсказва, че трябва да съм глупачка, за да подпиша договор с теб, Джейк. Ти си бизнес консултант. Сигурна съм, че когато се отнася до сделки, изобщо не съм в твоята категория.

Челюстта му се напрегна. Лицето му приличаше на каменна маска. Явно не бе успяла с опитите да прогони с шегата лошото му

настроение. Не беше успяла и при Майра с тази тактика. Очевидно днес не ѝ бе добър ден за комични изпълнения.

После, за нейна изненада, ъгълчето на устата на Джейк се повдигна в лека усмивка.

— Бъди сигурна, че ще подсиля всяка една клауза. — Той изрече предупреждението с мек, ледено — горещ тон, от който косъмчетата по тила ѝ настръхнаха. Не успя да измисли подходящ отговор, така че реши да замълчи.

Джейк отвори една от тежките стъклени врати, задържа я, за да влезе тя, и после я последва в охладената от климатик и артистично осветена зона на рецепцията.

Клеър свали слънчевите си очила и огледа полираните каменни подове, дългата рецепция от блестящ гранит и двамата изключително красиви служители зад нея — един мъж и една жена.

Мъжът ѝ се усмихна, показвайки перфектни бели зъби.

— Мога ли да ви помогна?

— Ние сме семейство Смит — каза Клеър спокойно и се приближи до рецепцията. — Имаме уговорени процедури.

— Смит? — измърмори Джейк, така че да го чуе само Клеър. — Това ли беше най-доброто, което може да измислиш?

Тя не му обърна внимание и рязко спря пред рецепцията. Нещо в изключително топлата усмивка, която жената отправи към Джейк, я подразни силно. Върху малката бронзово черна табелка, закачена на впечатляващо едрите гърди на жената, се виждаше името Тифани.

— Открих ви, госпожо Смит — каза мъжът. На неговата табелка пишеше „Харис“. — Вие сте си записали процедурата „Ритуалът на обновлението“, а господин Смит има масаж „Ритуалът на релаксацията“. — Харис спря за момент, проверявайки нещо на компютърния екран. — Тук е записано, че искате жена терапевт, госпожо Смит.

— Точно така.

Тифани пак отправи усмивката си към Джейк.

— Вие имате ли предпочитания, господин Смит?

— Ами... — започна той.

— Господин Смит иска масажист — бързо се намеси Клеър. Тя се намръщи на Тифани. — Съобщих ви това изискване, когато записвах часовете днес. Казаха ми, че ще има масажист мъж.

С ъгълчето на окото си забеляза, че Джейк се подсмихва. Това го забавлява, осъзна тя. Той погледна Тифани:

— Както каже госпожа Смит.

Тифани подбели очи, изразявайки съчувствието си заради властната му съпруга. Клеър сериозно се замисли дали да не се прехвърли през рецепцията и да прегризе гърлото ѝ.

— Ще извикам някой да ви заведе до съблекалните — каза Харис. — Преди процедурите трябва да се преоблечете с халати и чехли.

Той натисна някакъв бутон под плота. След секунди се появи униформен служител.

— Моля, последвайте ме, госпожо и господин Смит.

32.

Козметичката се казваше Аня. Имаше телосложение на викингска богиня. Говореше английски с акцент, в който се усещаха следи от език на страна, някога намирала се под контрола на Москва. Изглеждаше много силна.

— Леко — изохка Клеър, когато жената се наведе и се зае с тялото ѝ. — Не толкова силно, моля.

— Може би мадам не е свикнала с ексфолиращи процедури. — Аня тежко поглади с ръка дясното ѝ бедро. — Трябва да се използва сила, ако човек иска да постигне най-добър резултат.

— Май сваляш един пласт от кожата ми.

— Това е целта, мадам.

— Имам чувството, че ме лъскаш с шкурка.

— Когато свърша, ще се чувствате нова жена — обеща Аня. — Кожата ви ще свети.

— На тъмно?

— Ха-ха. Мадам има чувство за хумор.

Аня се зае с другия крак на Клеър, разпени сместа и започна силно да разтърква с нея кожата. Клеър изскърца със зъби и опита да се съсредоточи върху причината, заради която се подлагаше на това мъчение.

— Отдавна ли работиш тук, Аня?

— Пет години, мадам. — В гласа на Аня прозвуча гордост. Тя изстърга сместа от задната част на прасеца на Клеър. — Бях от първите наети козметички.

— Наистина ли? Много впечатляващо. Винаги съм чувала, че във вашата професия има голямо текучество.

— Това е вярно, но аз съм щастлива тук. Този спа център има отлична репутация.

— Знам всичко за репутацията му. Всъщност от месеци очаквах с нетърпение да го посетя, още откакто планирах да дойда във Финикс.

— Мадам не е от този град?

— Не, на гости съм, живея в Сан Франциско.

— Избрали сте лошо време през годината. Сега е много горещо.

— Забелязах.

Усети, че Аня отново хваща десния ѝ крак. Изкриви се от болка.

— Трябва да дойдете пак през зимата или пролетта — каза Аня, като месеше ходилото на Клеър с кокалчетата на ръката си. — Тогава климатът е много по-добър. Всъщност е идеален.

Клеър вдиша рязко, чудейки се дали Аня не е счупила нещо по крака ѝ. Когато болката я отпусна, се опита да се върне към целта си.

— Но през туристическия сезон сигурно е много трудно човек да се запише за процедури тук, камо ли да се възползва от услугите на такъв експерт като теб.

— Вярно е — съгласи се Аня и дръпна силно единия от пръстите ѝ. — Краката на мадам изискват много грижи. Препоръчвам ви да си купите от нашия специален възстановяващ крем за крака, преди да си тръгнете от центъра.

— Благодаря. — Клеър се вкопчи в ръба на леглото, сякаш от това зависеше животът ѝ, а масажистката се зае с другия ѝ крак. — Научих името на този спа център от мъж, когото срещнах на една бизнес конференция преди няколко месеца. Той каза, че идва тук често. Всъщност каза, че идвал всяка седмица.

— Наистина имаме много редовни клиенти от района на Финикс. Казах ви: много реномиран център сме.

— Може би познаваш мъжа, за когото говоря. Казваше се Макалистър.

Ръцете на Аня застинаха върху крака на Клеър.

— Господин Макалистър? Не ми звучи познато.

— Имам снимка. — Клеър беше оставила халата си наблизо. Извади снимката на Брад от единия джоб. — Ето го.

Жената погледна снимката.

— А, това е господин Стоу.

В гласа ѝ се долови неодобрение.

— Твой клиент ли е бил? — попита Клеър.

— Не. Той винаги искаше една друга масажистка. — Аня отново започна да мачка крака на Клеър. — Все едно, не ме интересуваше. Ужасен женкар.

— Пусна ли ти се?

— Не, изобщо. — Лицето на Аня пламна от възмущение. — Не позволявам на клиентите да ме пипат.

— Имах предвид дали си е позволил някакви волности с теб. Обиждал ли те е със сексуални намеци?

— А, ясно, сега разбрах — кимна Аня. — Както ви казах, никога не е бил мой клиент, така че не е имал тази възможност. Но ви гарантирам, че ако беше направил нещо такова, щях да отида право при управителя. Аз съм професионалистка. Не толерирам подобни обиди.

Клеър не се съмняваше ни най-малко.

— Ако той е бил от този тип мъже, цяло чудо е, че са го допускали да идва редовно. Или от управата са внимавали винаги да го обслужват мъже?

— Казах ви: господин Стоу винаги искаше една конкретна масажистка. Приемаше процедури само при нея и при никого друг. И ако питате мен, това, което ставаше тогава, изобщо не беше професионално.

— Кой сте вие всъщност? — Родни гледаше снимката, която Джейк му беше подал. — Частен детектив ли?

Джейк заключи, че Родни е професионалист. Масажистът приближаваше четирийсетте. Оредяващата му коса беше избръсната много късо на черепа му и ръцете, които се подаваха от ръкавите на тениската, имаха такива мускули, които се получават само след безкрайни тренировки по бодибилдинг. Когато Джейк му изясни, че го очаква сериозен бакшиш, той веднага бе готов да се разприказва.

— Не точно — отвърна Джейк, стана от масажната ма са и облече халата си. — Аз търся хора, които са получили наследство.

— Как така?

— Юридическите фирми, които представляват богати хора, ме наемат да откривам загубени наследници. Ако този мъж е човекът, когото търся, той ще получи пари от един наскоро починал роднина, макар че вероятно изобщо не го е познавал.

Родни изсумтя.

— Ако питате мен, последното нещо, от което Стоу се нуждае, са още пари. Трябваше да видите дрехите му — саката му бяха италиански, ризите и обувките — също. Караше порше.

— Така става. Богатите стават по-богати обикновено заради наследствата. Казваш, че името на мъжа е Стоу?

— Да. — Родни го изглежда странно. — Защо?

— Май има някакво объркване — обясни Джейк. — Името в документите, които ми дадох, е Макалистър.

— Е, сигурен съм, че мъжът на снимката е Стоу. Не бих сбъркал самото му. Направо въздишах по него.

— Може да е сменил името си поради някаква причина — каза Джейк нехайно. — Случва се понякога. Стоу редовен клиент ли е?

— Беше. Но спря да идва преди около шест месеца. — Родни се засмя. — И не е никак случайно.

— Защо казваш това?

— Стоу винаги искаше да го обслужва Кимбърли Тод. Двамата се чукаха като зайци отзад, в Океанската стая. Всички от персонала знаеха какво става. След като тя си замина, той не се появи повече.

— Често ли се случва някой клиент да се чука с масажистка?

— Риск на занаята — каза философски Родни. — Но положението не е толкова зле тук, в този център. В един спа център във Вегас, където работех преди, беше много по-зле. Някои неща направо не бяха за вярване.

— Вегас си е Вегас. Някои хора мислят, че там всичко е позволено.

— На мен ли го казвате! — отбеляза Родни с изражение на препатил човек. — Тук, в Аризона, хората се държат по-добре. Поне през повечето време.

— Казваш, че Стоу спрял да идва преди около шест месеца?

Родни кимна.

— Не съм го виждал, след като Кимбърли напусна. Предполагам, че я е последвал там, където е отишла.

— А тя се е преместила в друг такъв център ли?

— Всички предположихме, че затова напуска. Това е обичайната причина. Масажистите много често сменят работата си. Тук, в долината, винаги има някой новооткрит спа център, често като част от цял хотелски комплекс. Първото нещо, което се прави в такива случаи, е да се подмамят кадри от другите спа центрове.

— Предлагат повече пари ли?

— Колкото по-тежкарски е центърът, толкова по-големи са бакшишите. В този бизнес това е най-важното.

Родни изпрати с поглед семейство Смит, които потеглиха от паркинга. След няколко минути се върна в празната стая за масажи, извади личния си телефон и набра номера, който му бяха дали.

— Офертата валидна ли е още? — попита той.

— Някой е питал за Кимбърли Тод?

— Преди двацет минути. Двама души. Мъж и жена.

— Можеш ли да ги опишеш? — Резкият въпрос бе изпълнен с напрежение.

— Разбира се — каза Родни. — Запомних и номера на колата им.

— Парите ще те чакат в плик, оставен за теб, утре сутринта.

— Петстотин?

— Както се разбрахме.

Родни описа двамата посетители, издиктува номера на колата им и затвори. В този бизнес бакшишите бяха най-важното.

33.

Клеър взе бележника и химикалката и се настани още по-удобно на шезлонга край басейна. Огнената пещ, която местните умилително наричаха слънце, най-последно беше започнала да гасне. Съблазнителната пустинна нощ се спускаше. Клеър си помисли, че може да свикне да носи тениски и сандали след залез-слънце.

— Добре, да видим с какво разполагаме. — Тя почука по бележника с химикалката си. — За начало имаме името на жената, с която Брад се е срещал редовно, докато е бил женен за Елизабет — Кимбърли Тод.

— Която случайно е напуснала работата си в спа центъра точно по времето, когато Брад е бил убит — вметна Джейк.

— Удобно.

Тя го наблюдаваше как слага един поднос на масата в двора. Върху подноса имаше наредени бутилка изстудено шардоне, две чаши и няколко малки чинийки с интересни неща за хапване: три вида маслини, солени бисквити, Маринован артишок, остатък от соса с пармезан, който Джейк беше приготвил предния ден, парче хубав ронлив английски чедър, репички и хляб с хрупкава коричка.

Единственото общо между всички храни беше, че не изискваха готвене. Нито на нея, нито на Джейк им се занимаваше с приготвяне на вечеря след завръщането им от Финикс, така че заедно бяха преровили хладилника и фризера.

— Не знам. — Джейк наля вино в чашите. — Някой би възприел напускането на работа от страна на Кимбърли като разумна реакция при дадените обстоятелства.

— Нещастната любовница се потапя в скръб, когато научава за смъртта на приятеля си, напуска работа и се връща в родното си място? Може би. Но инстинктът ми подсказва, че тази история не е толкова проста.

— И моят също. — Джейк ѝ подаде едната чаша с вино.

— Определено трябва да намерим Кимбърли Тод — каза Клеър.

— Не би трябвало да е трудно.

— Освен ако тя не се опитва да се скрие, защото е потенциален свидетел или дори заподозряна за неразкрито убийство.

— Това може да усложни нещата — съгласи се Джейк. — Но познавам човек, който е много добър в откриването на хора през интернет. Довечера ще му се обадя.

— Някой в офиса ти ли?

— Нещо такова.

Той не обясни нищо повече и Клеър реши да премине към друга тема:

— Двете с Елизабет утре ще говорим с доктор Моубрей, който я е лекувал през така наречения ѝ депресивен период.

— Уговорихте ли си среща?

— Не. Помислих си, че може да имаме по-голям късмет, ако го изненадаме. Не искам да му дадем възможност да се подготви за срещата. Ако види името на Елизабет в графика си, може да се притесни, че тя възнамерява да предприеме юридически действия спрямо него заради погрешно поставената ѝ диагноза, и да извика адвоката си.

Джейк се облегна на шезлонга.

— Харесва ми начинът ти на мислене.

— Благодаря. — Стана ѝ странно приятно от този комплимент.

Той пийна малко вино и сдъвка една солена бисквита с парченце чедър отгоре.

— Трябва да кажа, че наистина имаш усет за този тип работа.

— Казах ти, че имам опит с измамници. А като се замислиш, Брад Макалистър е бил точно такъв.

— Така изглежда. Но продължава да ме тормози въпросът защо му е трябвало да измисля толкова сложна схема, за да получи контрол на „Глейзбрук Инкорпорейтид“. В най-добрия случай е било въпрос на огромен шанс, изобщо не е можел да е сигурен в крайния резултат. А е било огромен риск да се опита да убеди Елизабет, че е луда, а после да планира убийствата на двама-трима много влиятелни хора.

— Брад не е бил типичният измамник, това е сигурно — каза тя бавно. — Те обикновено се задържат само колкото да приберат парите и после изчезват. — Клеър остави бележника и химикалката. — Може би просто му е харесала идеята да бъде голям играч в света на бизнеса.

Ако беше оглавил „Глейзбрук Инкорпорейтид“, щеше да се сдобие с много влияние и уважение в цяла Аризона.

— Или пък е имал други цели — каза тихо Джейк. — За които още не сме се досетили.

Клеър го чакаше в една ивица лунна светлина. Джейк изгаси лампата в банята и тръгна към нея, увил хавлия около кръста си.

Когато стигна до леглото, спря, наслаждавайки се на удоволствието да я гледа. Косата ѝ беше като тъмна вълна върху бялата възглавница. В сенките очите ѝ изглеждаха още по-дълбоки и помистериозни, отколкото на дневна светлина.

Тя му се усмихна.

Той не опита да анализира прекалено непознатия глад и копнеж, които го изпълваха. Приемаше тези усещания така, както приемаше предсказуемостта на изгрева.

Свали хавлията си, дръпна завивката и се възхити на вида на тялото ѝ. Нощницата едва покриваше бедрата ѝ. Той се отпусна бавно върху нея, отваряйки изцяло сетивата си, за да се наслади напълно на този момент. Светът наоколо придоби друго измерение. Забеляза цветове, които нямаха имена и звуци, които обикновено бяха приглушени. Усещанията бяха по-силни. Топлината на тялото на Клеър го омайваше. Уханието ѝ му действаше като силен афродизиак. Но мисълта, че тя го желае не по-малко, имаше най-опияняващ ефект върху него.

Енергията пулсираше в атмосферата около тях.

34.

— Значи Брад се е чукал с масажистката си? — попита Елизабет.

— Съдейки по всичко — да — каза Клеър.

Двете седяха в мерцедеса на Елизабет, който се намираше на паркинга пред една лъскава офис сграда от стомана и стъкло. Девететажната кула, в която се помещаваше кабинетът на д-р Роналд Моубрей, блестеше като броня под горещото слънце.

— И тя просто се е вдигнала и е изчезнала по времето, когато Брад е бил убит — продължи Елизабет и почука с пръст по кормилото. — Така, така. Интересно.

— Може да няма нищо злокобно в този факт — обади се Клеър. — Просто все още не знаем много за Кимбърли Тод.

— Грещиш. — Елизабет стисна силно кормилото и кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. — Знаем със сигурност едно нещо за нея.

— Какво?

— Каквато и да е тя, трябва да е много, много добра масажистка.

— Брад винаги избира най-доброто.

— Най-доброто. — Елизабет отвори вратата на колата и слезе.

Клеър също пристъпи в силния припек навън и огледа сградата през слънчевите си очила. Още беше сутрин, дори нямаше единайсет часа. Паважът вече излъчваше силни, осезаеми топлинни вълни. Искрящите фонтани и невъзможно зелените ливади край сградата приличаха на изкуствен оазис.

Клеър погледна Елизабет над покрива на мерцедеса.

— Хубава сграда.

Елизабет се усмихна горчиво.

— Най-добрият психиатър в града за бедната душевноболна жена на Брад Макалистър.

— Ще се справиш ли с това?

— Честно казано, ужасявам се от срещата с него още откакто ти я предложи — каза Елизабет. — Когато се събудих тази сутрин, последното, което исках, беше да дойда тук. Но сега, щом вече сме

дошли, очаквам с нетърпение да обясня на доктор Моубрей колко е некадърен.

Двете тръгнаха към тонираните стъклени врати на фоайето.

— Навярно не мога да го виня изцяло, че е повярвал на Брад. Всички други също му вярваха.

— Чела съм, че социопатите могат да заблудят дори детекторите на лъжата.

— И аз съм чувала това.

Елизабет се усмихна.

— Но теб не те заблуди.

— Не.

Клеър се подготви за хладината, която ги очакваше в климатизираната сграда.

Фоайето имаше лъскавия, елегантен вид, типичен за модерните офис сгради. Черните стъклени стени намаляваха интензивността на слънчевата светлина до поносимо ниво, а бляскавите каменни подове създаваха впечатлението, че тук работят само важни и влиятелни фирми.

Елизабет не спря пред указателя за офисите. Отиде направо при асансьорите и натисна бутона.

— Доктор Моубрей е на четвъртия етаж — обясни тя. — Надали някога ще го забравя.

Клеър забеляза колко силно стиска Елизабет чантата си. Не каза нищо, само протегна ръка и докосна рамото на сестра си.

Елизабет й се усмихна неуверено.

— Добре съм. Наистина.

— Знам.

Вратата се отвори на четвъртия етаж. Минаха по коридора, покрай две малки счетоводни фирми и една юридическа кантора.

— Не виждам други лекари на този етаж — отбеляза Клеър. — Те нямат ли навика да се събират на едно място?

— Зависи от специалността им — обясни Елизабет. — Доста често психиатрите и психолозите си правят кабинети в офис сгради като тази. Така осигуряват на пациентите си спокойствие и уединение при пристигането им.

— Звучи разумно. Човек, който влиза в сградата, спокойно може да се е отправил към някой адвокат или счетоводител. Няма нужда да

афишира, че ходи на психиатър.

— Не че Брад направи никакви усилия да прикрие факта, че аз се лекувам при психиатър — добави Елизабет с горчивина.

Тя зави зад ъгъла на коридора и спря пред номер 410. Изпъна рамене и посегна към дръжката на вратата.

Клеър погледна табелката на вратата — „Дж. К. Конърс — адвокат“ — и я спря:

— Чакай. Сбъркала си вратата.

Ръката на Елизабет замръзна върху дръжката. Тя също впери поглед в табелката и прошепна:

— Това е мястото. Сигурна съм.

Отвори вратата. Клеър я последва в скромно обзаведената приемна. Жена на средна възраст седеше зад бюрото и пилеше ноктите си. Бързо вдигна глава.

— Мога ли да ви помогна?

— Търсим кабинета на доктор Моубрей — обясни Клеър.

— Не е тук — отвърна жената. — Проверихте ли в указателя долу?

Елизабет пристъпи към бюрото. Изглеждаше много напрегната и това разтревожи Клеър.

— Сигурна съм, че точно това беше неговият кабинет — настоя тя. — Помня, че идвах тук. Познавам мястото.

Жената зад бюрото придоби притеснен вид и протегна ръка към телефона.

— Ще се обадя на управителя на сградата. Той със сигурност ще ви каже къде се намира доктор Моубрей.

— Това е неговият кабинет — настоя Елизабет.

— Съжалявам. — Жената отправи към Клеър умоляващ поглед.

— От колко време се помещавате тук? — попита Клеър, като застана до Елизабет.

Жената се поколеба. В очите ѝ проблесна видимо облекчение.

— Госпожица Конърс откри офиса си преди около три месеца. Аз започнах работа при нея приблизително по това време. Може би доктор Моубрей е бил предишният наемател.

— Това обяснява всичко — усмихна се Клеър. — Сестра ми е идвала тук преди повече от шест месеца. Очевидно доктор Моубрей е преместил кабинета си.

— Очевидно — повтори жената и погледна предпазливо Елизабет. — Това обяснява объркването.

Елизабет видимо се отпусна.

— Да, така е. Извинете, че ви обезпокоих. Имате ли представа къде се е преместил доктор Моубрей?

— Не, нямам.

— Благодаря — кимна Клеър, хвана Елизабет за ръка и я дръпна към вратата. — Ще говорим с управителя на сградата.

— Офисът му е на първия етаж — поясни жената, видимо нетърпелива да се отърве от посетителите си.

— Благодаря — усмихна се Клеър. Отвън Елизабет си пое дълбоко дъх.

— Извинявай. Почти превъртах. Когато жената каза, че не е чувала за доктор Моубрей, ужасните месеци с Брад отново преминаха пред очите ми.

— Имах предчувствие, че точно това е причината.

— Известно време не можех да мисля за нищо друго, освен за това как Брад убеждаваше всички, че страдам от импулсивно скитничество и че после не помня нищо, което съм казала или направила.

— Е, ти знаеш, че не си забравила нищо — каза Клеър. — Помниш точното местоположение на кабинета на Моубрей. Хайде да намерим управителя.

— Той просто изчезна — каза Раул Естрада. Управителят беше към трийсет и пет годишен, облечен в снежнобяла риза и тъмен панталон. Бюрото му беше покрито с купчини листи, тетрадки и дневници. Имаше и компютър, а до него — снимка в рамка. На снимката Раул се усмихваше гордо, редом с красива тъмнокоса жена и две засмени деца.

Клеър потисна прерязването, което усещаше винаги когато видеше снимка на щастливо семейство. „Сигурно не са идеално семейство — помисли си тя. — Никое семейство не е съвършено“. Но нещо в тази снимка ѝ подсказваше, че каквото и лошо да се случи на това семейство, те ще бъдат единни и ще се справят.

— Не е ли оставил адрес, на който да препращате пощата му? — попита Клеър.

Раул поклати глава.

— Замина, без да плати доста голяма сума за наема. Опитяхме да го открием, но без резултат.

— Случайно да знаете датата, на която е изчезнал? — попита Елизабет настойчиво.

Известно време Раул я гледа замислено.

— Това е важно, нали?

— Изключително важно — кимна Елизабет. — Аз бях от пациентите на доктор Моубрей.

— По-скоро единствената му пациентка — каза Раул.

Клеър се напрегна. До нея Елизабет реагира по същия начин.

— Сигурен ли сте? — попита Клеър внимателно.

Раул кимна.

— След като той изчезна, аз говорих с някои от другите наематели на неговия етаж. Всички казваха, че бил много затворен. Прекарвал съвсем малко време в кабинета си. Спомняха си само за един мъж и една жена, които идвали редовно. Мислеха, че жената е била пациентката, а мъжът — нейният съпруг.

— И не е имал никакви други пациенти? — попита Елизабет, потресена.

— Не мога да се закълна — отвърна Раул. — Но съм сигурен, че Моубрей не е имал много пациенти. Преди днешното ви идване никой не беше идвал да пита за него.

— А някакви писма или пратки? — попита Клеър.

— Не — отвърна Раул. — Сякаш изобщо не е съществувал.

Елизабет се облегна на стола си, напълно слисана.

— Бил е измамник!

Клеър погледна Раул:

— Много ще ни помогнете, ако ни кажете на коя дата е изчезнал.

Той се завъртя на стола си и издърпа един дневник от рафта до себе си. После се обърна отново към бюрото и прелисти няколко страници, преди да се спре на една, която започна да изучава внимателно.

— Ето. Седемнайсети януари, събота. Пазачът е отбелязал, че Моубрей се появил много рано сутринта, взел някакви папки и си тръгнал. Повече никой не го е виждал.

— Ами мебелите му? — попита Клеър.

— Мебелите бяха под наем. — Раул затвори дневника. — Изостави ги. Фирмата, от която ги беше наел, също не беше особено щастлива. И на тях не им беше платил няколко хиляди долара. Обадох се в счетоводството им преди няколко месеца, за да проверя дали случайно не са го открили. Но и те бяха стигнали до задънена улица.

Клеър не се сещаше какво друго да попита и стана от стола. Елизабет — също.

— Много ви благодаря — каза Клеър на Раул. — Много ни помогнахте.

— Обадете ми се, ако го откриете. — Той се изправи и заобиколи бюрото. — Още ми дължи пари заради нарушаването на договора за наем.

— Ще ви се обадим веднага щом научим нещо — увери го Елизабет.

Клеър погледна снимката на бюрото.

— Сладки деца.

Раул грейна.

— Благодаря. Синът ми има рожден ден другата седмица. Ще ходим на плаж в Сан Диего за уикенда. Така ще си отдъхнем за малко от жегата. Имам нов фотоапарат и нямам търпение да го изпробвам.

Клеър се замисли за снимките, които щяха да бъдат направени през уикенда на плажа. Несъмнено щеше да има много образи на две усмихнати хлапета, които си играят във водата с мама и татко.

„Идеалното семейство не съществува“. Но семейство Естрада изглеждаше чудесно.

— Приятно прекарване — пожела му тя.

Вътрешността на мерцедеса приличаше на сауна, когато Клеър и Елизабет се върнаха в колата. Елизабет отвори всички прозорци, свали сенника, запали двигателя и наду климатика. Извади две бутилки вода от малката хладилна чанта зад седалката си и подаде едната на Клеър. После отвори бутилката си и огледа офис сградата с особено изражение.

— Нещата наистина стават странни — каза тя.

— Не съм толкова сигурна. — Клеър опита да закопчае предпазния си колан, но металната му част беше толкова нагорещена, че изгори пръстите ѝ. — Ох! — Тя стисна студената бутилка, за да ги

охлади. — Ако питаш мен, нещата започват да идват по местата си. Искаш ли да се обзаложим, че доктор Моубрей не е бил истински психиатър, а измамник, когото Брад е познавал и е наел да се представя за психиатър?

Елизабет се усмихна тъжно.

— Звучиш много въодушевена от тази идея.

— Да. Защото тя обяснява толкова много неща. — Клеър най-после закопча колана си.

Елизабет издиша бавно.

— Като например защо Моубрей толкова бързо ме обяви за ненормална. — Тя замълча. — Но как е успял да се сдобие с лекарствата?

— Хайде, Лиз. И четиринайсетгодишно хлапе може да купи от улицата лекарства, ако знае какво търси. Колко трудно ще е някой професионален измамник да се сдобие с няколко шишенца психоактивни лекарства?

— Така е. — Елизабет закопча колана си, включи на скорост и изкара мерцедеса от паркинга. — Чудя се къде ли е доктор Моубрей сега!

— Не знам, но със сигурност искам да го намеря.

— Аз — също — каза Елизабет много убедено. — Имам да казвам доста неща на това копеле.

35.

„Джоунс и Джоунс“ се издъниха, мислеше си Джейк. Усещаше го дълбоко в себе си. Не само анализаторите носеха вината. Те бяха разчитали на чужда информация. Разузнаването се бе провалило от самото начало, а усилията на Арчър Глейзбрук да защити Клеър бяха изпратили всички да търсят в погрешна посока.

Но най-големият проблем беше, че никой не знаеше каква е истинската цел на врага тук, в Стоун Кениън. Докато не откриеше тази информация, той щеше да продължи да преследва фантоми в тъмното.

Спря БМВ-то и се загледа в старото изоставено ранчо. В шест вечерта слънцето бързо се спускаше, обливайки планината в десетки нюанси на пурпурното.

Слезе и тръгна към старата къща, от която стоеше само скелетът. Подметките на обувките му оставяха леки отпечатыци върху твърдата суха земя.

Беше попаднал на тази порутена къща малко след пристигането си в Стоун Кениън. Паянтовата постройка се намираше на един склон с изглед към града и долината. Дивата пустиня действаше като енергизиращ балсам за сетивата му, помагаше му да мисли по-ясно.

Чу тихо шумолене вляво. Ято пъдпъдъци се изстреля от прикритието на един храст наблизо и се отправи с бясна скорост към сенките под верандата.

Той отвори сетивата си, попивайки невидимата енергия на пустинята. В тази среда животът бе сведен до най-основните си елементи. Малки животинки се стрелкаха, търчаха, пълзяха, устремени към храната си, внимаваха да не се превърнат в нечия храна или се чифтосваха. Нищо друго нямаше значение. Оцеляването и възпроизвеждането бяха единствените цели.

Джейк мина между изтърбушените стени на старата къща и излезе на останките от верандата. Когато пъдпъдъците чуха стъпките му над себе си, бързо изскочиха изпод скърцащите провиснали дъски и си потърсиха друго скривалище.

Той спря, загледан в пейзажа. Намираше се тук, защото имаше нужда да помисли, без да се разсейва. Трябваше да промени стратегията си за лова.

Проблемът беше Клеър. Инстинктите му подсказваха да я изолира от цялата история, за да я запази в безопасност. Но нямаше как. Вече я познаваше достатъчно добре, за да е наясно, че нищо, което ѝ каже, няма да я отклони от това, което си е наумила. А и Джейк наистина се нуждаеше от помощта ѝ. Без нея той още щеше да е на грешния път.

Време беше да ѝ каже истината. Прецени, че това няма да се хареса на Фалън. Но знаеше, че когато изпълнява задача, има право да взема решения от такъв характер. Реално погледнато, благодарение на Клеър се разкриваше цяла нова насока за разследването.

Определено бе време да включи Клеър.

Някаква светлинка примигна сред купчината камъни на склона вляво от него. Инстинктът му на ловец, вече напълно пробуден, реагира за по-малко от секунда.

Единствено светкавичните му рефлексии го спасиха. Дори и така, не успя да се премести достатъчно бързо, за да избегне опасността напълно.

Изстрелът от пушката прониза лявото му рамо, вместо да се заби в гърдите му. От сблъсъка с куршума Джейк се завъртя и падна.

Чу се осезаемо изхрущяване, когато куршумът се заби в стената зад него.

Първоначалното му усещане за леден удар в рамото бе изместено от изгаряща болка. Поглеждайки надолу, видя, че ръкавът му вече е подгизнал от кръв.

36.

— Къде е той? Знам, че е някъде тук. Искам да го видя. Настоявам да ми кажете как е.

Гласът на Клеър отекваше през дебелиите стъклени врати, които разделяха приемната на спешното отделение от залите за лечение. Джейк я чуваше съвсем ясно. Усмихна се.

— Май вече има кой да ме откара вкъщи — каза той на младия доктор от спешното и на униформения полицаи от Стоун Кениън, които стояха при него.

— За дамата в чакалнята ли говорите? — попита д-р Бентън, наблюдавайки Клеър през стъклените врати.

— Да — кимна Джейк.

— Не ми приказвайте глупости за роднини. — Клеър се наведе към нещастната жена на регистратурата. — Аз съм най-близкото до роднина, което той има в този град.

— Съпругата ви ли е? — попита учтиво полицаи Томпсън.

— Не — отвърна Джейк.

— Значи трябва да ви е добра приятелка — заключи полицаят.

— Определено — съгласи се Джейк.

— Звучи искрено загрижена за вас — отбеляза Томпсън.

— Нали? — кимна Джейк доволно.

Бентън набра кода, с който се отключваха вратите. Джейк и двамата му спътници излязоха навън в умерено претъпканата приемна зала.

Клеър стоеше с гръб към него и още продължаваше ядосания разговор с жената на регистратурата.

— Не, не съм му съпруга. Аз съм му приятелка, тази, на която съобщихте преди няколко минути, че е ранен.

— Съжалявам, госпожо — каза обсадената служителка. — Не мога да пусна никой, който не е член на семейството... — Тя млъкна, защото забеляза Джейк. Лицето ѝ светна от облекчение. — Ето го и господин Солтър.

Клеър бързо се извърна.

— Джейк?

— Извинявай, че закъснях за вечеря, скъпа — каза Джейк. — Задържаха ме по работа.

Тя се втурна към него. Беше сигурен, че ще се метне на врата му. Но за негово голямо разочарование, Клеър спря рязко, ужасена от голямата бяла превръзка, която скриваше горната част на лявата му ръка.

Той осъзна, че вероятно има доста страховит вид. В спешното бяха разрязали ризата му. Сега напускаше болницата, гол до кръста. Никой не си бе направил труда да го почисти от кръвта. По панталоните и ботушите му имаше много засъхнали петна от кръв.

— Много ли е сериозно? — прошепна Клеър.

— Сигурно няма да играя голф известно време — каза Джейк, развеселен. — Изглеждаш прекрасно. Това нова тениска ли е?

Клеър се намръщи разтревожено и се обърна към лекаря.

— Звучи ми малко странно.

— Възможно е — каза Бентън и леко се намръщи. — Дадох му лекарство за болката. Някои хора реагират по странен начин на болкоуспокояващите. Което ме подсети за нещо. — Той извади един кочан с бланки. — Ето рецепта за антибиотик и болкоуспокояващи. Той ще започне да усеща ръката си, когато местната упойка престане да действа.

— Сигурен ли сте, че е готов да се прибере вкъщи? — попита Клеър.

— Да — потвърди Джейк, като леко се олюля на петите си. — Готов съм.

— Ще се оправи — успокои я Бентън. — Ако имах никакви притеснения, щях да го приема за двайсет и четири часа. Но при положение че няма да е сам, не виждам проблем да се прибере. Накарайте господин Солтър да почива два-три дни и следете да не развие треска или други признаци на инфекция. Може да се получи известно изтичане от раната, но ако започне да кърви обилно, доведете го веднага.

— Тежко ли е ранен? — попита Клеър.

— Куршумът е пробил само плътта ми — увери я Джейк. — Нали се сещаш, като в онези стари уестърни, където героя го

прострелват в гръб. Само дето мен ме простреляха отпред. По-скоро — от ъгъл. Стрелецът се криеше на хълма зад едни едри камъни.

Той се зачуди дали не е станал невидим. Никой не му обръщаше внимание.

— Има засегната мека тъкан — обясни Бентън на Клеър, — но костта е невредима. А и той се е справил отлично, като веднага е овладял кръвотечението.

— Слава богу! — Раменете на Клеър леко се отпуснаха. — Има шевове, предполагам?

— Естествено — кимна Бентън. — Много. Ще трябва да дойде да махнем конците след няколко дни. Вие ли ще сменяте превръзката му междувременно?

Джейк си представи образно зловещата гледка на лявата си ръка.

— По дяволите, не! — възрази той високо. — В момента приличам на нещо, съшито от доктор Франкенщайн. Сам ще се грижа за ръката си.

Нито Клеър, нито Бентън го погледнаха.

— Да, аз ще правя превръзките — каза Клеър.

— В такъв случай ето инструкциите ни какво да се прави с раната. — Бентън ѝ подаде лист хартия със записаните препоръки.

Клеър огледа списъка с инструкции.

— Предполагам, мога да открия тези неща във всяка добре заредена аптека?

— Не би трябвало да имате проблем. А може да ги купите и от аптеката на болницата, преди да си тръгнете. Там ще ви изпълнят и рецептата.

— Ще го направя. — Клеър сгъна листите и ги пхна в чантата, която висеше на рамото ѝ. — Благодаря, докторе.

— Е, това ми е работата — усмихна се широко Бентън. — Трябва да ви кажа, че господин Солтър определено беше един от най-интересните случаи, които съм имал от доста време насам. Тук, в Стоун Кениън, рядко виждаме огнестрелни рани. За разлика от големите болници във Финикс и Тъксън, разбира се. Но в този град животът е доста спокоен. — Той погледна Томпсън. — Нали така?

— Харесва ни, че си имаме хубава и безопасна малка общност. — Томпсън изучаваше изражението на Клеър. — Не сме имали огнестрелни рани от шест месеца.

— Да, от убийството на Макалистър — кимна бодро д-р Бентън.
— Аз започнах работа тук няколко месеца по-късно, но хората още говорят за него. Смъртта на Макалистър явно е била голяма сензация. Така и не заловиха убиеца, нали?

Джейк започваше да се дразни от начина, по който Томпсън гледа Клеър.

— Разследването продължава — обясни полицаят.

Бентън кимна замислено.

— Официално го определиха като дело на крадец, влязъл да обира апартамента и заварен там от Макалистър. Но доколкото си спомням, имаше доста слухове. Според всички Макалистър бил убит от любовницата си, която била природена сестра на съпругата му. Един от онези объркани любовни триъгълници.

— Нещо такова — съгласи се Томпсън.

— Предполагам, това просто показва, че дори едно семейство да е богато и влиятелно, не означава, че в него не може да има проблеми и черни овце като във всяко друго семейство — продължи Бентън. Той отново набра кода, за да отключи вратата. — Е, приятели, ще трябва да ме извините. Чака ме дълга нощ. Трябва да спасявам хора, да пия кафе — такива работи. Надявам се да не ви виждам тук скоро, господин Солтър.

Вратите се затвориха зад него. Джейк погледна Клеър. Ъгълчетата на устните му бяха много напрегнати. Томпсън беше извадил бележник от джоба си.

— Не чух името ви, госпожо?

По дяволите, помисли си Джейк. Това не беше добре. Почти виждаше как започва да загарява мозъкът на полицая. Опита да се отърси от замаяното, дезориентирано усещане, което го обгръщаше.

— Клеър Ланкастър — отговори Клеър учтиво.

— Така си и мислех — каза Томпсън и си записа нещо.

— Хей! — изръмжа Джейк. — Спрете!

Нито Томпсън, нито Клеър го погледнаха.

— Имате ли представа кой е стрелял по Джейк? — попита Клеър агресивно.

— Още не.

Клеър присви очи.

— Не трябва ли да се опитате да го откриете?

— Работим по случая. Току-що записах показанията на господин Солтър. Имате ли нещо против да ми кажете къде се намирахте около шест часа тази вечер, госпожице Ланкастър?

— В дома на господин Солтър. Готвех вечеря.

Джейк праметна здравата си ръка около раменете ѝ.

— Няма нищо, което един мъж да очаква с по-голямо нетърпение след тежък работен ден и прострелване в рамото, от това да се завърне вкъщи и да има домашно приготвена храна. Какво ще вечеряме, скъпа?

— Съомга на скара със сос песто — отговори тя.

— Отлично! — каза Джейк и намигна на Томпсън. — Чувал съм, че рибата е полезна.

Томпсън си записа нещо и Джейк предположи, че не е свързано с ползата от рибата като храна. Полицаят пак гледаше изпитателно Клеър.

— Имаше ли някой в къщата с вас?

— Не — отвърна Клеър.

— Да сте се обаждали на някого по това време?

— Не.

Разговорът не отива на добре, помисли си Джейк. Вероятно той трябваше да направи нещо. Но му беше трудно да мисли, защото главата му бе замаяна от болкоуспокояващите.

Томпсън пак си записа нещо.

— Някой да ви се е обаждал, госпожице Ланкастър?

— Единственото обаждане беше от болницата, за да ми съобщят, че Джейк е ранен — каза Клеър спокойно.

Джейк опита да пробуди сетивата си, за да прогони мъглата от главата си. Когато психичната енергия запулсира в тялото му, успя за малко да проясни съзнанието си.

— Я се осъзнай, Томпсън! — каза той. — Бях прострелян с пушка с оптичен мерник. Дадох ти куршума, който издълбах от стената. Знаеш не по-зле от мен, че търсите човек, който си пада по лова.

Томпсън кимна.

— Да, сър.

— Ами това е доказателството — продължи Джейк.

Томпсън смръщи вежди.

— Доказателство за какво?

— Че Клеър няма нищо общо със стрелбата по мен, разбира се.
— Джейк я погали любвеобилно по главата. — Съмнявам се дали моята малка Клеър е ходила на лов дори веднъж в живота си. Нали, скъпа?

Клеър се напрегна.

— Ловът определено не е сред нещата, които одобрявам.

— Видя ли, Томпсън? — каза Джейк. — Какво ти казах?

Томпсън изсумтя презрително — като всеки ловец, чул нечий коментар, че убиването на животни не е най-прекрасното хоби на света. После попита Клеър:

— Жал ви е за животните ли?

— Знам, че за ловуването има някакви законни основания — каза Клеър през зъби. — Разреждане на стадата и премахване на болните животни са най-често цитираните ползи. Но защо някой ще иска да яде болно животно ми е напълно непонятно!

Томпсън се намръщи.

— Това не е единствената причина.

— Е, предполагам, че има и спортен елемент — съгласи се тя учтиво. — Но според мен да се стреля по невъоръжени същества не е нещо, което един цивилизован човек би направил за забавление.

— Тя не е оттук — довери Джейк на Томпсън.

— Да, и аз останах с това впечатление — съгласи се той.

— От Сан Франциско е. — Джейк пак погали Клеър по главата.
— Земята на либералите. Така че, сър — обърна се той към Томпсън,
— моята Клеър има членска карта за организацията на противниците на оръжия и е готова да защитава възгледите си до кръв.

— Като говорим за кръв — намеси се Клеър и го изгледа с хладна усмивка, — трябва бързо да те закарам вкъщи. Чу какво каза докторът, трябва да почиваш.

— Добре. — Джейк се огледа, опитвайки да помогне. — Накъде трябва да тръгнем за вкъщи?

— Насам. — Клеър го хвана за здравата ръка и погледна Томпсън. — Може ли да тръгваме? Джейк има вид, сякаш всеки момент ще колабира.

— Не — възрази Джейк. — Непоклатим съм като скала. Такъв съм си аз.

Стаята се наклони пред погледа му. Клеър го задържа да не залитне.

— Лекарят беше прав — каза Томпсън. — Не знам какво са му дали за болката, но го е ударило здраво.

— Да. — Клеър поведе Джейк към вратата. — Знаете къде да ни откриете, ако имате още въпроси.

— Да ви помогна ли да го заведете до колата? — попита Томпсън.

— Не, благодаря. Ще се справя.

Джейк се усмихна благо.

— Тя е по-силна, отколкото изглежда.

Той позволи да го преведат през още една стъклена врата и после през фоайето. Смътно усети, че Клеър го побутна да седне в някаква количка, докато тя купи разни неща от болничната аптека.

След малко внимателно го настани на предната седалка на малката си кола.

Джейк затвори очи и облегна глава назад. Чу как вратата на Клеър се отваря и затваря. После усети, че тя закопчава колана му.

— Нали знаеш какво си мислеше Томпсън? — каза той, без да отваря очи.

— Не беше трудно да се досетя. — Клеър запали двигателя. — Още едно мистериозно престъпление в спокойния град Стоун Кениън, Аризона, и познайте какво? Клеър Ланкастър случайно пак се намира наблизо.

— Наистина изглеждаш абонирана за лошия късмет, когато си в този град — каза Джейк.

— Ти си човекът с лошия късмет днес. Мили боже, Джейк! Някой е искал да те убие!

Той опита да се съсредоточи върху тази тема.

— Може да е бил заблуден куршум на някой ловец.

— Не вярвам на това дори и за секунда, и ти също не го вярваш. Свързано е с факта, че ми помагаш да разбера какво се е случвало в живота на Брад Макалистър по времето, когато е бил убит. Трябва да е свързано.

Той отвори очи.

— Ще призная, че когато стрелях по мен днес, наистина ми се стори странно съвпадение.

— Каза ли на полицаия, че разследваме убийството на Брад?
— По дяволите, не!
— Защо не?
— Малко е сложно — отвърна Джейк.
— Това започва да не ми харесва. Какво значи „сложно“?
„Време е да й кажа истината“, помисли си той.
— Свързано е с „Джоунс и Джоунс“.
— По дяволите! — прошепна Клеър. — Знаех си, че ме лъжеш от самото начало.

Джейк почувства, че навярно трябва да опита да отговори на обвинението, но сякаш не можеше да мисли. Вместо това — заспа.

37.

Клеър спря на алеята, изгаси двигателя и погледна Джейк. Той продължаваше да спи. Единствено предпазният колан му бе помогнал да не се стовари върху таблото.

— Джейк? — Тя се наведе към него и разтърси много внимателно дясното му рамо. — Събуди се. Вкъщи сме.

Той вдигна леко клепачите си и я погледна замаяно.

— Вкъщи?

— Да. — Клеър разкопча предпазния му колан. — Ще можеш ли да влезеш?

Той вдиша дълбоко.

— Миришеш хубаво.

— Внимавай, Джейк. Ще трябва да ми помогнеш. Не мога да те пренеса на ръце.

— Жалко. Звучи забавно. Досега не са ме пренасяли през праг.

Тя слезе и отиде до неговата страна на колата. Когато отвори вратата, той едва не се строполи навън. Успя да го улови в последния момент.

— Чакай. Хайде да опитаме така. — Клеър пхна ръката си между седалката и гърба му и му помогна да слезе от колата.

Джейк се изправи и стисна ръба на вратата, за да запази равновесие. Погледна към входната врата.

— Няма проблем — каза той. — Лесна работа.

— Добре. — Тя праметна здравата му ръка през рамото си. — Да тръгваме.

Когато влязоха вътре, Клеър дишаше тежко. А когато най-после стигнаха до неговата спалня, Джейк така се бе отпуснал на рамото ѝ, че тя се страхуваше да не се строполи под тежестта му. Ако това се случеше, щеше да се наложи да го остави на пода тази нощ.

Свали обувките му и ги остави до леглото. След като малко се поколеба какво да прави с изцапаните му с кръв панталони, реши да не ги сваля. Той пак беше заспал и Клеър не искаше да го буди. Дори и

агентът от легендарните „Джоунс и Джоунс“ се нуждаеше от малко почивка, след като е бил ранен.

Провери за последен път превръзката. Нямаше признаци за силно кървене.

Доволна, изгаси лампата и тръгна към вратата.

— Клеър?

Тя спря и го погледна.

— Да?

— Нали ще си тук утре сутринта?

— Да.

— Добре.

Стоя така дълго време и го гледа как спи. Още не можеше да се отърси от ледения шок, който я беше пронизал след обаждането от спешното отделение.

Отиде в кухнята и направи огромна кана чай, наля си догоре в голяма чаша и се върна в стаята на Джейк.

Той спеше дълбоко. Клеър постави длан на челото му, после докосна голата кожа около превръзката. Доволна, че той не развива треска, седна на креслото край прозореца, вдигна крака на табуретката и отпи от чая.

Медитирайки на лунна светлина, се подготви за койтоите призори.

38.

Клеър разбиваше яйца в кухнята, когато чу шум от кола на алеята. Още нямаше осем часа, така че пристигането на посетител не вещаеше нищо добро.

Новината за инцидента бе отразена в сутрешното издание на „Стоун Кениън Херълд“, който лежеше на масата. Вероятно повечето местни жители вече я бяха прочели.

Клеър остави купата с разбитите яйца в хладилника и отиде да отвори вратата.

На прага стоеше Елизабет. За нещастие не беше сама — Арчър и Майра я придружаваха.

— Какво, по дяволите, става тук? — настоя да знае Арчър. — Във вестника пише, че снощи са стреляли по Джейк.

— Добре ли е? — попита Елизабет разтревожено. — Обадох се в болницата, но ми казаха, че не е бил приет за лечение.

— Тук е. — Клеър се отдръпна назад и задържа вратата отворена. — Още спи. Моля ви, говорете тихо.

Майра влезе първа в антрето. Гледаше мрачно и обвинително.

— Във вестника пише, че според полицията Джейк е пострадал при инцидент, свързан с ловуване извън позволения сезон. Така ли е?

— Вероятно не — отвърна Клеър.

Майра се намръщи.

— Какво означава това?

— Дълга история — отвърна Клеър.

— Ами ти? — попита Елизабет. — Добре ли си? Изглеждаш ужасно.

— Благодаря — усмихна се измъчено Клеър. — Това е едно от предимствата да имаш сестра. Винаги е напълно откровена с теб.

Майра й хвърли втори бегъл поглед.

— Наистина изглеждаш малко бледа. Какво ти е?

— Нищо особено. — Клеър затвори вратата. — Просто тази нощ почти не съм спала. Защо не дойдете в кухнята? Ще направя кафе.

Тя настани Елизабет, Майра и Арчър на кухненската маса и се зае с кафе машината.

— Слушаме те — подкани я Арчър.

— Мисля, че някой се е опитал да убие Джейк вчера. — Клеър съсредоточено броеше лъжиците кафе, които слагаше във филтъра. — Вероятно същият човек, който е убил Валъри Шипли и Брад Макалистър.

Арчър издиша продължително.

— Страхувах се, че ще кажеш нещо такова.

— Невъзможно! — настоя Майра, почти отчаяна. — Брад беше убит от крадец. Валъри се удави при нещастен случай. Няма никаква връзка.

Елизабет не каза нищо. Клеър включи кафе машината.

— Мисля, че има връзка, Майра — обади се Джейк от прага на кухнята.

Клеър го огледа бързо от главата до петите. Беше сресан и облечен в чисти панталон и риза. Ризата беше разкопчана и левият ръкав висеше празен, скривайки превръзката на ръката му.

Чистите дрехи обаче не успяваха да смекчат впечатлението, което създаваше той. Резките черти на лицето му изглеждаха по-заплашителни от обикновено заради тъмната набола брада.

Арчър подсвирна тихо.

— Солтър, по дяволите! Изглеждаш, сякаш току-що си се измъкнал от престрелка.

— Така се и чувствам — обясни Джейк.

Елизабет ококори очи.

— Много ли те боли?

Той потърка брадата си.

— Да кажем просто, че действието на онова, което лекарят ми инжектира снощи, вече е отминало.

— Ще донеса болкоуспокояващите хапчета — бързо предложи Клеър.

— Не, благодаря. — Той поклати глава. — Трябва да обмисля нещата. А от хапчетата главата ми ще се замае.

Клеър се поколеба, но видя упоритото му изражение и реши да не спори.

— Сигурен ли си, че изобщо трябва да ставаш от леглото, Джейк? — попита разтревожена, Майра.

— Добре съм, Майра. Просто имам нужда от малко чай и някаква храна.

— И от почивка — напомни му Клеър. Тя наля вода в електрическата кана. — Докторът каза да не се напругаш два-три дни.

— Знам. — Джейк седна на масата.

Небрежното му съгласие ѝ подсказа, че той не възнамерява да се излежава в следващите четирийсет и осем часа. Искаше ѝ се да му изнесе лекция по въпроса, но сега моментът не изглеждаше подходящ за това, така че само му се намръщи строго. Той се подсмихна, а погледът му се стопли.

Арчър изглежда свъсено Джейк.

— Мислиш, че това е свързано с другата работа, нали?

— Да — отвърна Джейк спокойно.

Клеър бързо погледна Майра и Елизабет. Те също като нея видимо недоумяваха какво става. Не само тя не разбираше за какво говорят Арчър и Джейк.

— Добре, господин агент на „Джоунс и Джоунс“ — намеси се Клеър. — Мисля, че е време да ни кажеш каква е другата работа.

— „Джоунс и Джоунс“? — Елизабет изглеждаше искрено шокирана.

А Майра — отвратена.

— В Стоун Кениън не може да става каквото и да било, което да привлече вниманието на „Джоунс и Джоунс“.

— Явно може — обади се Джейк. — Бях изпратен тук, за да го разследвам. Но нещата малко се прецакаха.

— По моя вина — намеси се Арчър и разтри тила си със странно уморено изражение. — Аз съзнателно те насочих настрани от убийството на Макалистър.

— Не само ти — увери го Джейк. Той погледна Клеър. — Разузнаването на „Джоунс и Джоунс“ също сочеше в друга посока.

Клеър изстена.

— „Джоунс и Джоунс“ са смятали, че аз съм убила Брад?

— Твоето име стоеше на първо място в списъка на възможните убийци, съставен от нашите анализатори на вероятностите — обясни Джейк.

Тя се намръщи.

— А кой беше на второ място?

— Неизвестен крадец.

— Супер! — измърмори Клеър. — Направо супер. Нищо чудно, че не ме искаха на работа в „Джоунс и Джоунс“.

— Същественото беше, че „Джоунс и Джоунс“ не се интересуваха от смъртта на Макалистър, тъй като тя изглеждаше свързана с любовен триъгълник — поясни Джейк.

— Но предвид последните събития, мислиш, че може да е нещо повече. — Арчър повдигна вежди.

Джейк кимна.

— Мисля, че има пряка връзка с моето разследване.

„О, вече не си господин консултантът“, помисли си Клеър. Ловецът се бе появил на повърхността — в пълния си блясък. Човекът от „Джоунс и Джоунс“ вземаше нещата в свои ръце. Майра се обърна към Арчър:

— За какво се отнася?

Арчър отново издиша продължително и се отпусна на стола си. Размени един последен поглед с Джейк и повдигна рамене.

— Това няма да ти хареса — каза той, като гледаше Майра в лицето. — Надявах се изобщо да не се наложи да го узнаеш.

— Просто ми кажи — настоя Майра. — Мога да приема всичко, стига да знам какво е. Познаваш ме. Това, което не мога да понеса, е несигурността.

Арчър се усмихна тъжно.

— Знам. Но в този случай се надявах всичко да отmine, преди да се наложи да ти кажа.

Елизабет се намръщи.

— Какво става, татко?

Клеър скръсти ръце на гърдите си. После погледна и двамата мъже строго.

— Е, господа?

— Не съм наел Джейк да ме консултира за пенсионния фонд на Глейзбрук — обясни Арчър. — „Джоунс и Джоунс“ поискаха да осигуря прикритие за престоя му в Стоун Кениън, за да може да проведе секретното си разследване.

Майра огледа Джейк.

— Ти си екстрасенс, нали? В „Джоунс и Джоунс“ е пълно с такива според слуховете.

— Да — призна Джейк.

Майра въздъхна:

— А изглеждаше толкова приятен човек...

39.

— Не съм щатен агент на „Джоунс и Джоунс“ — каза Джейк. — Фирмата не поддържа голям постоянен щат от агенти. Повечето сме на свободна практика. Аз имам собствена агенция за разследвания. Но работя на повикване за Съвета, когато се налага да се действа по така наречените „извънредни ситуации“. Кое то обикновено означава „оплескани“.

— А „Солтър Бизнес Кънсалтинг“? — попита Клеър. — Тя само прикритие ли е?

Той сви рамене.

— Дипломата ми по бизнес администрация е истинска, но я използвам основно като прикритие, когато се налага да правя разследвания, свързани с корпоративна сигурност. Това е основният ми бизнес.

Майра стисна ръба на масата с две ръце и изгледа навъсено Арчър.

— Защо не си ми казал какво става?

— „Джоунс и Джоунс“ ме помолиха да пазя в тайна истинската роля на Джейк тук.

— О, майната им на „Джоунс и Джоунс“! — избухна Майра. Тя скочи на крака. — Аз съм ти жена. Трябваше да ми кажеш какво става.

Последва кратка недоумяваща пауза. Джейк и всички останали се взряха в Майра, слисани от нехарактерния за нея изблик.

Елизабет се усмихна леко.

— За бога, мамо? Защо не ни кажеш какво те притеснява всъщност?

Арчър се усмихна.

— Майка ти рядко избухва, Лизи, но когато го направи, винаги е много стряскащо.

Майра не обърна внимание на шегата му. Тя се обърна към Джейк.

— Не мога да повярвам, че те представих на всичките си приятели и познати като високоуважаван бизнес консултант.

— Съжалявам, Майра — каза той. — Трябваше да бъда приет в твоя социален кръг.

— Защо, за бога? — размахва ръце Майра. — Какво е това толкова важно разследване, та „Джоунс и Джоунс“ смятат, че имат право да се възползват от връзките ми?

— Чакай, скъпа, не е точно така — опита да я успокои Арчър. — Не сме те използвали.

— Напротив, използвали сте ме! — настоя Майра.

Клеър повдигна вежди по начин, който не подсказа на Джейк нищо добро.

— На мен определено ми звучи, че вие двамата и „Джоунс и Джоунс“ сте се възползвали от Майра — каза тя.

Майра погледна, изненадана, Клеър.

— Така е — обади се и Елизабет. — Няма съмнение. Вие определено сте използвали мама.

Джейк погледна Арчър, инстинктивно търсейки помощ от по-възрастния и — както се надяваше — по-опитен мъж, който имаше преимуществото на няколко години повече общуване с противоположния пол.

Арчър въздъхна тежко и се снижи на стола си, поглеждайки извинително Джейк.

Значи помощ отникъде, помисли си Джейк. Трябваше да се оправя сам. Клеър, Майра и Елизабет го гледаха с изражение, което би прилягало повече на съдийки, канещи се да произнесат присъдата на някой джебчия. А още дори не бяха чули лошите новини. Беше им ги запазил за края.

— Издирвам член на организацията, който е в основата на нов заговор.

Клеър рязко си пое дъх и седна на ръба на един стол. Елизабет и Майра изглеждаха не по-малко слисани.

— Но заговорът е легенда — успя да промълви Майра.

— Не точно — възрази Джейк.

Клеър вече се отърсваше от изненадата и гледаше заинтригувано. Това не го впечатли. Тя си падаше по теории за конспирации. За

членовете на „Аркейн“ заговорът беше върховната теория за конспирацията.

Клеър погледна Елизабет и Майра и после отново се обърна към Джейк:

— Никой от нас не се съмнява, че в миналото е имало заговор и той е представлявал голяма опасност. Случило се е в края на деветнайсети век, когато Иполит Джоунс е бил Магистър на организацията „Аркейн“.

— Точно така — кимна Елизабет. — Помня това от уроците по история в „Аркейн“. Водачът на Първия заговор е бил заловен от член на семейство Джоунс.

— Кейлъб Джоунс — уточни услужливо Арчър.

Майра го прониза с поглед и той млъкна.

— Помагала му една жена, която по-късно станала негова съпруга — добави Клеър с грейнали от възмущение очи.

— Конспирацията била разбита. Според документите всички останали членове на Първия заговор били изритани от организацията.

— Основната организация на Първия заговор приличала много на това, което днес определяме като култ — търпеливо обясни Джейк. — Вертикална структура с различни степени на секретност за различните нива и водач на върха със силни паранормални способности и мания за власт. Повечето редови членове имали слаба воля и лесно се манипулирали. Когато първоначалната конспирация била разкрита, повечето от тях се разбягали като пилци и изчезнали.

— Точно така — заяви Майра. — А сега Първият заговор е просто една от старите легенди в организацията. Като толкова много други интересни истории, тя е свързана с един от рода Джоунс. Аз лично смятам, че този факт сам по себе си я прави крайно съмнителна.

Джейк я погледна.

— Има причина това събитие да е наречено Първият заговор, Майра.

Майра напрегна устни.

— През годините са се носели слухове за опити за нови заговори. Но всички знаем, че не са постигнали нищо.

— Само защото „Джоунс и Джоунс“ са успявали да ги разкрият и осуетят навреме — обади се Арчър.

— „Джоунс и Джоунс“ — натърти студено Майра — е фирма, създадена от Кейлъб Джоунс и жена му. Не е тайна, че всичките клонове винаги са се оглавявали от членове на семейството им. В това семейство се раждат доста големи особняци.

Елизабет примигна.

— Мамо, моля те.

Майра прояви благоприличието да се изчерви.

— Съжалявам, ако съм те засегнала, Джейк, но всички знаем фактите.

— Не се тревожи за това, Майра. — Джейк видя, че Клеър сипва врялата вода в порцелановата кана. Определено се нуждаеше от един чай. — Права си. В момента имам по-сериозни проблеми.

— Продължавай, Джейк — подкани го Елизабет.

— Независимо дали ви харесва или не — каза той, — но много често някой член на „Аркейн“ с по-особен психичен профил и обикновено с много високо ниво на чувствителност се вдъхновява от историята за Първия заговор и решава да направи негова нова версия. „Джоунс и Джоунс“ имат основание да смятат, че това се е случило отново.

Още известно време Майра продължи да държи на своето. После на лицето ѝ се изписа, че се предава.

— Говориш сериозно, нали?

Джейк кимна.

— Не съм единственият, който работи по проблема. В момента това е основният приоритет на калифорнийския клон на „Джоунс и Джоунс“. Проверяваме няколко различни следи. Но на този етап „Джоунс и Джоунс“ разполага единствено с неясно очертание на група, която е привлякла членове на „Аркейн“ в своите редици.

— Това ли е? — попита Клеър разочаровано. — Само някаква смътна идея за конспирация?

— Това и няколко изчезнали човека, които се занимават с лабораторни изследвания, един мъртъв техник и един мъртъв информатор — добави той. — Ако не греша, можем да добавим смъртта на Брад и Валъри към списъка.

Клеър преглътна трудно.

— Ясно.

— Това е много опасно нещо, Клеър.

— Да, разбрах го — каза тя. — Може ли да се приеме, че този нов заговор цели същото като всички предишни? Да се сдобие с формулата на основателя?

— Възможно е вече да разполагат с нея — отвърна Джейк.

— О, така ли?

Майра отново изстена:

— Само не още една стара легенда!

— Опасявам се, че е истина — каза Джейк. — Ще ви обясня положението. Сред членовете на Организацията не е широко известно, но „Аркейн“ има своя собствена изследователска програма за психотропни вещества. Основната цел е да се модифицират вече съществуващите психоактивни медикаменти, за да са по-ефективни върху хора с паранормални способности. Всички знаем, че много от съвременните антидепресанти, транквиланти и дори някои болкоуспокояващи имат непредсказуеми ефекти сред хората с повишена чувствителност.

— Вярно е — съгласи се Елизабет.

— „Аркейн“ поддържа своя собствена изследователска база, но работата там се представя като дейност на държавна агенция и, разбира се, името на тази база е секретно и не ми е известно.

Клеър се усмихна.

— Държавата просто не може да се сдържи да не се намеси и тук, а?

Джейк разпери ръце.

— Както всички знаем, правителството отдавна се занимава със секретно проучване на паранормалните способности.

— Кое то е съвсем разумно — изтъкна Арчър, — при положение че статистически погледнато, през годините известен процент от хората на държавна работа вероятно имат степен на паранормален талант. Някои от тях несъмнено са насърчили психичните проучвания.

— Обаче от самото начало на изследователската програма Съветът винаги е издавал строги разпоредби да не се работи по формулата на основателя или нейни вариации — обясни Джейк.

— Чакай да отгатна — каза Клеър сухо. — Рано или късно някой с паранормални способности се възприема като съвременен алхимик и не може да устои на изкушението да се заеме с формулата.

— Според Фалън точно това е станало този път — обясни Джейк. — И май този маниак е привлякъл на своя страна няколко от изследователите на организацията да му помагат.

Клеър наля три чаши с кафе и ги занесе до масата.

— Защо „Джоунс и Джоунс“ мислят, че Стоун Кениън има връзка със заговора? — попита тя.

— Малко преди да бъде намерен мъртъв, един информатор е предал съобщение на наш агент, че новият заговор е задействал някаква операция точно тук — обясни Джейк. — Информаторът не знаел кой е замесен, но посочил, че съответният човек се движи в средите на най-заможните.

— А защо моето семейство е било въввлечено в това? — попита Майра.

— Мога да се досетя как е станало — обади се Клеър. Тя се върна при плота и извади още две чаши от шкафа. — Когато „Джоунс и Джоунс“ са осъзнали, че в този град живее семейство, което е сред най-уважаваните в „Аркейн“ и същевременно с огромни връзки в местното общество, са се обърнали към Арчър с молба за помощ. Нали?

Елизабет, Майра и Клеър погледнаха Арчър.

— Общо взето, така стана — призна Арчър. — Увериха ме, че никой от моето семейство няма да бъде намесен в разследването или застрашен по някакъв начин. Просто трябваше да осигуря прикритие за Джейк.

— Защо точно ти? — обърна се Клеър към Джейк.

— Понеже едно от обичайните ми прикрития е консултантската фирма, бях съвсем логичният избор за тази задача. — Той замълча за миг. — Плюс факта, че съм ловец.

Елизабет примигна.

— Наистина ли? Досега не бях срещала ловец.

Майра въздъхна.

— И като се замисля, че те представих на всички в кънтри клуба като уважаван консултант.

— Но по какъв начин разследването ти е свързано с Брад? — попита Елизабет.

— Не беше — обясни Джейк. — Поне първоначално. „Джоунс и Джоунс“ наистина хвърлиха един поглед на убийството, защото

жертвата беше член на организацията, женен също за член на организацията. Но както казах, стигна се до заключението, че Макалистър не е бил свързан с конспирацията. Оставиха полицията да се занимава със смъртта му.

— Трябва да призная, че аз насърчих това мнение — добави Арчър.

— Защото си мислел, че съм убила Брад — каза Клеър. Тя изпита прилив на топлина и почуда. — Опитвал си се да ме предпазиш. Предотвратил си цяло полицейско разследване, както и разследването на „Джоунс и Джоунс“, само за да не се превърна в основната заподозряна за убийството.

Арчър разпери ръце.

— Нали затова са бащите.

Джейк забеляза, че Майра седи като вкаменена на стола си. На лицето ѝ се изписа странно изражение.

— Освен това бях убеден, че не е работа, засягаща „Джоунс и Джоунс“ — обясни Арчър на Клеър. — Ако ти беше убила Макалистър, направила си го, защото си се страхувала, че той представлява заплаха за Елизабет, а не защото е част от някакъв заговор. По това време най-последно бях започнал да осъзнавам, че Макалистър не е това, което изглежда, и че е опасен. Предположих, че си е получил заслуженото заради онова, което е причинил на Елизабет.

Клеър го погледна с грейнало лице.

— Благодаря, татко.

Тя се извърна, взе една салфетка и избърса очите си. Арчър се ухили, доволен. Елизабет се взираше в него с невярващо изражение.

— Никога не си казвал, че Брад е опасен, татко.

— Просто исках всичко да се забрави — обясни Арчър. — Ченгетата приеха версията за случайния крадец. Но ако се беше разчуло, че е имало по-сериозен мотив някой да желае смъртта на Макалистър, нещата можеха да се развият доста неприятно за теб и Клеър. Не исках полицаите да проверяват по-задълбочено нито теб, нито нея.

— О, боже! — промълви Майра и притисна длан към гърдите си. — Бях толкова сигурна... — Тя млъкна рязко.

Всички я погледнаха.

— В какво си била сигурна, мамо? — подкани я Елизабет.

Тя се обърна към Арчър.

— Мислех, че ти си убил Брад. Бог е свидетел, той си го заслужаваше заради това, което беше причинил на нашата Елизабет. Трябва да призная, и аз обмислях как да го убия.

Джейк забеляза шокираните изражения върху лицата на всички, освен Арчър. Той се ухили още по-широко и се обърна към Елизабет:

— Виждаш ли, ето защо обичам майка ти. Под повърхността ѝ на дама се крие тигър.

— Значи затова не искаше да говоря за брака си с никого извън семейството — каза Елизабет на Майра. На лицето ѝ се изписаха изненада и възхищение. — Страхувала си се, че татко е убиецът. Опитвала си се да го защитиш.

Майра въздъхна.

— Също като Арчър, аз се опитвах да елиминирам всичко, което полицаите биха възприели като мотив за убийството. Но имаше и друга причина да не искам да говорим за това, което Брад ти беше сторил.

— Ще отгатна причината — обади се Клеър. — Валъри Шипли.

— Да — кимна Майра.

— Какво? — зяпна Елизабет. — Никога не си ми казвала нищо за Валъри, мамо.

— След убийството на Брад тя очевидно се беше вманиачила напълно. — Майра погледна Клеър. — Мислех, че ти ще си в безопасност само ако си стоиш в Сан Франциско.

— Тоест далеч от очите ѝ — каза Клеър.

— Точно така — кимна Майра. — Валъри не показва никакви признаци, че възнамерява да те преследва и да ти вреди. Оуен обеща да ме извести незабавно, ако открие, че тя смята да направи нещо подобно. Но ме увери, че тя се намира в толкова дезориентирано състояние заради пиенето и хапчетата, та не може да състави смислен план, включващ качване на самолет и организиране на убийство.

Клеър примигна.

— И това е някаква утеха.

— Но Елизабет живееше тук, в Стоун Кениън — продължи Майра. — Тя изглеждаше много по-уязвима.

Клеър погледна Елизабет.

— Защото е била точно под носа на Валъри. Ясно.

Майра поклати глава.

— Страхувах се, че ако тя започне да говори прекалено много за това колко зле са били нещата между нея и Брад, Валъри ще чуе клюките и ще се запита дали самата Елизабет не го е убила.

Елизабет се усмихна леко.

— Опитвала си се да защитиш и трима ни, нали, мамо?

— Единственото, за което се сетих, бе да насърча Оуен да настави Валъри в клиника. Той се съгласи, че тя има нужда от лечение. Тъкмо работехме по въпроса, когато Клеър се появи онази вечер.

Арчър направи гримаса.

— По дяволите, затова двамата с Оуен изглеждахте толкова близки напоследък.

Майра се намръщи.

— Какво, за бога, говориш?

— Забрави! — каза Арчър навъсено. — Просто леко недоразумение от моя страна.

Майра поклати глава, на свой ред озадачена от чутото.

— Ти си мислел, че ние с Оуен...? О, за бога, Арчър!

Елизабет се засмя.

— Ревнувал си, а?

Арчър се изчерви.

— Майка ти е красива жена, а имаше време, когато и двамата с Оуен я преследвахме като полудели. — Той погледна Майра. — Като ви виждах двамата заедно толкова често през последните няколко седмици, се чудех дали не смяташ, че си направила погрешен избор преди толкова много години.

Майра се изчерви. Опита да гледа строго, но Джейк забеляза топлината в очите ѝ, когато тя се обърна към Арчър.

Джейк взе чашата чай, която Клеър му подаде.

— Благодаря — каза той и отпи предпазливо. Чаят беше горещ и силен. — Добре, вече знаем, че помежду си господин и госпожа Глейзбрук са успели поединично да отклонят свръхсекретното разследване на „Джоунс и Джоунс“. Аз лично не възнамерявам да споменавам тази дребна подробност пред никого, понеже ще изглеждам като пълен идиот.

— Не е вярно — обади се Арчър.

— Напротив, вярно е — настоя Джейк. — Сега да вървим напред и да видим дали ще подредим пъзела. В светлината на последните събития — докато не се докаже противното, — предполагам, че Брад Макалистър е убит заради връзката му с новия заговор.

— Ами смъртта на Вальри? — попита Клеър.

— Поне според мен това си остава въпрос без отговор — отвърна той. — Признавам, не ми харесва съвпадението и Брад, и майка му да намерят смъртта си толкова скоро един след друг. От друга страна, Вальри несъмнено превърташе все повече и повече и всички знаят, че смесваше алкохол с транквиланти. Но истинското доказателство за предполагаема връзка със заговора е, че двата опита за покушение срещу теб бяха доста непохватни.

— Ей, ти си имаш собствена дефиниция за непохватни — прекъсна го Клеър, — но нека ти кажа моята.

Арчър я погледна.

— Джейк има предвид, че никой от двата опита не носи отпечатъка на изтънчена операция на хората от заговора.

Клеър погледна Джейк за потвърждение.

— Той е прав — каза Джейк. — Знам, че инцидентите са били плашещи, но и двата бяха типичните неща, които човек може да очаква от превъртяла и побъркана жена, която действа импулсивно, а не като пресметлив убиец.

— Добре, приемам довода ти. — Клеър погледна ръката му. — Но какво ще кажеш за случилото се с теб снощи? И това ли ще определиш като импулсивно действие?

— Още не съм сигурен — отвърна Джейк.

— Какво имаш предвид? — попита Клеър. — Някой стреля по теб с мощна пушка, за бога! Не говорим за небрежно шофиране или за гири.

— Стрелецът определено знаеше какво прави — каза Джейк. — Беше много добър и беше предвидил да използва пушка за лов на елени, не оръжие, което да накара местните полицаи да се усъмнят, че в района се подвизава професионален убиец. Не беше импулсивна проява, но мисля, че е било по-скоро използване на случайно появила се възможност.

— Има ли разлика?

— Да. Човек, който е оформил дългосрочен план в движение и смята, че някой може да постави в опасност осъществяването на стратегията му, ще опита да премахне проблема по най-бързия и ефективен начин.

— Няма нищо по-ефективно от една пушка — кимна Арчър. — Проблемът е, че в Аризона това оставя много заподозрени.

— Знам — каза Джейк. Той усети някакъв приятен гъдел с всичките си сетива. — Но ще подхожда оптимистично. Това, че стрелях по мен снощи, беше един от малкото добри пробиви в разследването ми, откакто пристигнах в Стоун Кениън.

Клеър потрепери.

— Ако това, че замалко да те убият е твоята идея за пробив, не бих искала да видя какво определяш като лоша новина.

— Какво следва оттук нататък? — попита Елизабет.

— Много неща — обясни Джейк. — Първо ще се свържа с „Джоунс и Джоунс“ и ще накарам анализаторите да се заемат с убийството на Брад Макалистър. Мисля, че са пропуснали нещо първия път. Също така навярно се подразбира от само себе си, но все пак ще го кажа. Никой в тази стая не трябва да споменава и дума за разговора ни пред когото и да било извън присъстващите тук. Ясно ли е това?

Всички кимнаха мълчаливо.

Джейк чу тихия звън на мобилния си телефон. Извади го от джоба си и погледна номера, от който го търсеха.

— „Джоунс и Джоунс“ — обясни на останалите. — Помолих Фалън Джоунс да провери дали може да открие Кимбърли Тод и доктор Роналд Моубрей. Може би все пак ще имаме късмет. — Той прие обаждането. — Какво ще ми кажеш, Фалън?

— Още почти нищо за Кимбърли Тод — заговори Фалън. — На този етап мога само да кажа, че не е регистриран член на организацията. Но не беше никак трудно да се открие Моубрей. Той е с пета степен, изкарва си прехраната, като обира чрез измами възрастни хора в различни старчески домове. Изглежда, работил е в Тъксън през последната година. Преди това е бил във Флорида. Рядко се задържа някъде повече от година. Горедолу толкова време му трябва да организира измамата, да привлече жертви и да ги убеди да му прехвърлят всичките си спестявания.

Джейк извади химикалка и взе бележника си от плота.

— Какво име използва в Тъксън?

— Нелсън Ингъл. „Ингъл Инвестмънтс“.

Фалън бързо му продиктува адреса.

— Благодаря — каза Джейк. — Продължавай да търсиш Кимбърли Тод. Тя е много важна.

— Ще продължа, но в момента сякаш е изчезнала от лицето на земята. Нещо друго?

— Не, но някой стреля по мен снощи, затова мисля, че най-последно бележим някакъв напредък.

Последва кратка пауза.

— Добре ли си? — попита Фалън.

— Няколко шева, нищо сериозно.

— Да ти пратя ли подкрепление?

— Ако го направиш, нашият човек ще забележи. Това е малък град. Слушай, нека първо говоря с Ингъл. Може би след това ще имам по-ясна представа от какво имам нужда.

— Добре. Обаждай се.

— Непременно. — Джейк осъзна, че Клеър гледа навъсено телефона.

— Чакай малко — каза Фалън. — Още нещо. Какво става с Клеър Ланкастър? Някакви проблеми?

— По отношение на мен — не! — каза Джейк. — Но ти може и да имаш проблем в крайна сметка.

— Какво означава това, по дяволите?

Джейк се усмихна на Клеър.

— Мисля, че тя е взела твърдо решение, че повече няма да кандидатства за работа в „Джоунс и Джоунс“. Ще си открие своя собствена агенция за психични разследвания.

— Какво ще направи?

— Спомена нещо, че в крайна сметка не желае да работи за теб.

— Мен конкретно ли спомена? — попита Фалън предпазливо.

— Да кажем просто, че фразата „надут глупак“ и твоето име се появили в едно и също изречение и това се случи повече от веднъж.

— Нарекла ме е надут глупак? — Фалън бе искрено учуден. — Тя никога не се е срещала с мен.

— Ти също не си се срещал с нея — изтъкна Джейк, — което не ти е попречило да отхвърлиш всичките ѝ молби за работа. Това е засега, Фалън. Ще ти се обадя по-късно и ще ти кажа как вървят нещата.

— Чакай малко. За тази Ланкастър...

— Бързам.

— Не ми затваряй. По дяволите, Джейк...

Джейк затвори телефона и погледна останалите.

— Открили са доктор Роналд Моубрей. Намира се в Тъксън и е организиран схема за измами под името Ингъл. Ще го открия още днес следобед.

— И аз ще дойда — съобщи Елизабет.

Арчър стана.

— Аз ще си взема пушката.

Майра се намръщи.

— И аз ще дойда с вас. Държа да му кажа някои неща.

Джейк огледа решителните лица около себе си.

— Обикновено работя сам.

— Хайде познай! — обади се Клеър. — Този път ще си имаш цял екип.

Джейк реши, че е безсмислено да спори. Нямаше изгледи за успех срещу обединения фронт на Глейзбрук. Единственото нещо, което можеше да направи, бе да опита да запази контрола над ситуацията.

— Добре — каза той. — Но ще го направим по моя начин.

Клеър се усмихна.

— Всъщност може да се получи по-добре, ако го направим по моя начин. Аз съм експертът, когато става дума за измамници, забрави ли?

40.

Офисът на „Ингъл Инвестмънтс“ се намираше в дълга редица от магазини в източната част на Тъксън. С типичната си семпла архитектура — покрив с червени керемиди, сенчести тротоари и огромни паркинги, мястото приличаше на всички останали търговски улици, които Клеър беше видяла в Аризона.

— Не е особено престижен офис за инвестиционна компания — отбеляза тя, оглеждайки магазините през прозореца на колата. Видя два-три магазина за дрехи, една пекарна, магазин за сладолед и няколко малки закусвални.

— Но не е и евтино място — каза Джейк. Той огледа вратата на „Ингъл Инвестмънтс“. — Май предпочита да не се набива много на очи.

Пътуването от Финикс им беше отнело два часа. Джейк със сигурност щеше да пристигне по-бързо, но шофираше Клеър — заради неговата ранена ръка. Тя ясно долавяше овладяното напрежение, което кипеше в него с всеки изминат километър от пътя. Нещо подобно бе разпалило и нейните сетива.

И двамата бяха облечени непретенциозно. Тя носеше вече превърналите се в нейна униформа черен панталон и тениска, а Джейк — дънкова риза, която скриваше превръзката му, и бежов панталон. Ако се изключеше фактът, че държеше ръката си плътно притисната към тялото, по нищо не личеше, че е бил ранен.

— Явно се опитва да поддържа имидж на достъпност и надеждност — каза Клеър. — Клиентелата му се състои от възрастни хора, които живеят с фиксирани доходи и кърят спестяванията си за децата. Идеалният клиент за него е старица, която наскоро е овдовяла или се е развела. Тя си има социалната осигуровка, може би малка пенсия от времето, когато е работила като учителка, известни доходи от инвестициите, които са правили заедно със съпруга ѝ през годините, и парите от продажбата на семейния дом. Точно такъв тип жертви търси той.

— Парите, които е получила от имота си?

Клеър кимна.

— Те сигурно са внесени някъде в банка, в напълно сигурен депозит. Тя не иска да ги рискува, защото е твърдо решена да остави наследство на децата си. Основната цел на Нелсън Ингъл ще е да я убеди, че парите ѝ са на също толкова сигурно място в някоя от инвестиционните му схеми. Той ще гарантира три или четири пъти по-голяма лихвена доходност.

Джейк завъртя глава и я погледна през слънчевите си очила.

— Наясно си с този тип хора.

Тя сви рамене.

— Ти разбираш от хищници. Аз — от лъжци. Каквото и да е Нелсън Ингъл, знаем със сигурност, че е лъжец.

Джейк отново погледна вратата на офиса.

— Аз те излъгах.

— Знам. — Тя се усмихна леко. — Ти също си добър лъжец. Трябва да имаш страхотен талант, за да ме накараш да се чудя и гадая.

— Е, сега мразиш ли ме до дъното на душата си, след като знаеш истината? — попита той, без да отмества поглед от вратата.

Изненадана, Клеър се завъртя леко на седалката си. Профилът на Джейк изглеждаше като изсечен от гранит.

— Говориш за факта, че не спомена, че работиш за „Джоунс и Джоунс“, нали?

— Да.

— Мили боже! Защо да те мразя? Това ти е работата.

Той се обърна и я погледна изпитателно.

— Ти изобщо не трябваше да си свързана с тази работа.

— Но станах част от нея. Не по твоя вина. Няма нищо, Джейк, разбирам те.

— Ти наистина имаш малко нестандартна философия по въпроса с лъжите, а?

— Както казах, умението да лъжеш е инструмент, поне доколкото това засяга мен. Важен е контекстът.

Той се усмихна.

— Обаче това не означава, че съм променила мнението си за Фалън Джоунс — добави бързо тя.

Той се усмихна още по-широко и показа два реда зъби.

— Изобщо не ми пука какво си мислиш за Фалън Джоунс, ако не си загубила желанието си да спиш с мен.

— Радвам се, че ми изясни приоритетите си. Мисля обаче, че трябва да отложим останалата част от разговора за някой по-удобен момент. Сега е време да приклепим един от лошите и да го изплашим до смърт, така че да ни каже всичките си тъмни тайни, нали не си забравил?

— Да — кимна Джейк. — Следва забавната част.

— Знаеш ли, напомняш ми онези койоти, които излизат на лов рано сутрин.

— Добре. — Той разкопча предпазния си колан, отвори вратата и слезе. — Да действаме.

Тя се подготви мислено за горещата вълна, която щеше да я блъсне навън, и отвори вратата си.

Двамата тръгнаха по тротоара и стигнаха до входа на „Ингъл Инвестмънтс“. Джейк отвори вратата със здравата си ръка.

Повей от леден въздух обви Клеър. Тя свали слънчевите си очила и бързо огледа обстановката.

Офисът на Ингъл можеше да се опише единствено като неописуем. Мокетът беше бежов. На стените висяха два стандартни пейзажа, изобразяващи аризонски залези. Имаше два стола и ниска маса. Върху масата бяха подредени вестник и няколко списания. Нямаше секретарка, която да посреща посетителите.

Вратата към вътрешния офис беше затворена. През нея се чуваха тихи гласове.

Възрастна жена със ситни сиви къдрици седеше на един от двата стола за посетители. Тя погледна подозрително Клеър и Джейк през очилата си за четене и съобщи на висок глас:

— Господин Ингъл е с клиент. Аз съм следващата.

— Благодаря, че ни казахте — усмихна се учтиво Клеър.

Успокоена, че новодошлите не възнамеряват да я прередят, жената се отпусна.

— Голяма жегга, а? — попита тя.

— О, да — кимна Клеър.

— Утре ще е истинска пещ — увери я жената. — Казаха по новините тази сутрин. Имаме късмет, че не сме във Финикс. Там винаги е с няколко градуса повече.

— И аз така съм чувал — каза Джейк.

Вратата към вътрешния офис се отвори. Около четирийсет и пет годишен мъж с приятна външност задържа вратата, за да излезе белокоса дама, която се придвижваше с подпора за двете ръце. Клеър реши, че мъжът е Ингъл. Изглеждаше точно такъв, какъвто го бе описала Елизабет. С благородна външност, консервативно облечен с бяла риза и вратовръзка, той имаше излъчването на едновременно семейни адвокати. Точно от типа, на който повечето хора биха се доверили.

Но не и тя.

— Довиждане, госпожо Донъли — каза Ингъл с плътен мелодичен глас. — Беше удоволствие да се запозная с вас. Надявам се, че успях да отговоря на въпросите ви задоволително.

— Определено, господин Ингъл. — Жената грееше, очевидно доволна от чутото от него. — Звучи ми точно като това, което търсех.

— Моля ви, не се колебайте да ми се обадите, ако имате още въпроси — каза Ингъл. — Ще се видим в петък. Документите ще бъдат готови за подписване.

— Просто искам да съм спокойна, че парите ми ще бъдат на сигурно място — каза госпожа Донъли. — На моята възраст човек не може да си позволи да рискува основния си капитал, нали така?

— Тази инвестиция е непоклатима като скала и застрахована също като в банка — усмихна се Ингъл. — Но ще имате преимуществото да спечелите поне двацет и пет процента възвръщаемост на парите си.

Лъжата попадна в ултравиолетовия спектър.

Неприятни леки вихри от енергия се развилняха върху сетивата на Клеър и предизвикаха познатата, дразнеща нервите реакция да изобличи лъжата или да се махне. Ингъл се наслаждаваше на действията си. Болната му алчност, която оцветяваше енергията, излъчваща се на пулсации от него, караше тръпки да преминават през цялото й тяло.

Тя автоматично се пребори с дрънчащите метални аларми, които заплашваха да залееят изцяло сетивата й. Бий се, не бягай!

Като по команда гневът заглуши паниката.

Тя погледна Джейк. Енергията се излъчваше на вълни и от него. Разбира се, човек не се нуждаеше от специална чувствителност, за да

разпознае какъв долен измамник е Ингъл. Никой, спазващ законите инвестиционен съветник, не би гарантирал двайсет и пет процента възвръщаемост на сигурна, застрахована инвестиция, не и на американския пазар. Такава печалба можеше да се постигне само с цената на поемане на огромен финансов риск — точно такъв риск, от какъвто би трябвало да бяга всеки човек, живеещ със скромен фиксиран доход.

„Ако трябва да сме справедливи — помисли си Клеър, — що се отнася до Ингъл, парите на жената няма да бъдат изложени на риск. Спестяванията на дамата несъмнено ще се отправят към собствената офшорна банкова сметка на Ингъл“.

Тя погледна госпожа Донъли и каза:

— Никога не вярвайте на човек, който ви уверява, че може да ви осигури такава възвръщаемост от предполагаемо застрахована инвестиция. Ингъл ви лъже в очите.

Жената, която седеше в приемната, ахна. Челюстта на госпожа Донъли увисна:

— Какво, за бога...?

— Оставете това на мен, госпожо Донъли — каза Ингъл, справедливо обиден. Той направи заплашително крачка към Клеър. — Не знам коя сте, но знам със сигурност, че нямате право да бъдете тук. Ще се обадя на полицията.

— Хайде, действайте! — махна с ръка Клеър. — Но първо ще говорите с мен и колегата ми.

Ингъл се намръщи на Джейк. Джейк се усмихна. Ингъл направи несъзнателно крачка назад и погледна предпазливо Клеър.

— За кого се мислите, по дяволите?

Тя бръкна в чантата си, извади портфейла си и го размаха, така че да покаже за момент шофьорската си книжка.

— Клеър Ланкастър от Щатската агенция за борба с измамите в Аризона — заяви тя бързо и затвори портфейла си, преди Ингъл да успее да го огледа. — Дошли сме да говорим с теб за една малка инвестиционна измама, Ингъл.

— Измама? — попита госпожа Донъли, разтревожена.

— Каква измама? — Жената на стола грабна бастуна си и се изправи с усилие. — Измама ли казахте?

Първоначалната тревога на Ингъл прерасна в гняв.

— Няма такова нещо като Агенция за борба с измамите в Аризона.

— Добре, да кажем, че е Агенция за борба с измамите с дипломи и лицензи, доктор Роналд Моубрей.

— Вижте — обади се госпожа Донъли, — господин Ингъл не е доктор.

— Със сигурност не е — съгласи се Клеър. — Но неотдавна се е представял за такъв във Финикс.

Шок и нещо друго, навярно страх, преминаха по аристократичното лице на Ингъл.

„Става интересно“, помисли си Клеър. Ингъл се беше досетил, че тя блъфира с агенцията, за която уж работеше, но споменаването на неговата измама като фалшив психиатър го беше изкарало от нерви повече, отколкото инвестиционните му измами.

— Кои сте вие? — настоя да знае той. Погледът му се местеше неспокойно между Клеър и Джейк. — Какво искате?

— Сигурно трябва да проведем този разговор насаме — каза Джейк. — Дами, ще ни извините ли?

— Не, чакайте — каза бързо Ингъл. — Няма нужда те да си тръгват.

„Той наистина се страхува“, помисли си Клеър. Толкова много, че наистина искаше двете жени да останат. Може би смяташе, че присъствието им му осигурява някаква защита.

Джейк се премести към Ингъл със смъртоносната грация на ловец, приближаващ пляката си. Клеър усети познатата невидима енергия, от която косъмчетата на тила ѝ настръхваха.

Вероятно Ингъл също я усети и направи още няколко крачки назад. В края на краищата той също имаше паранормална чувствителност. Джейк го последва във вътрешния офис.

Клеър бързо влезе и затвори вратата пред слисаните лица на двете жени.

— Не можете да правите това! — каза Ингъл с дрезгав от паника глас. — Как смееете да нахълтвате така?

— Седни! — заповяда му Клеър.

— Вие сте измамниците, не аз — изстреля той отчаяно.

— Как смееете да нахълтвате така?

— Чу дамата — каза Джейк. — Седни!

Ингъл преглътна трудно. Обърна се, мина бързо зад бюрото си и рязко седна.

Джейк отново се приближи до него, също толкова бързо или дори по-бързо от първия път. На Клеър й се стори, че докато тя мигна веднъж с очи, той заобиколи бюрото и стисна дясната китка на Ингъл.

— Никакви оръжия — предупреди го Джейк.

Той отвори чекмеджето, към което беше посегнал Ингъл, и извади оттам един пистолет. Провери бързо останалите чекмеджета и опипа под плота на бюрото. Когато се успокои, че е проверил навсякъде, взе пистолета и го отпусна до тялото си.

— Дланите върху бюрото! — нареди той на Ингъл. — Така че да ги виждам.

Клеър погледна Джейк и повдигна въпросително вежди.

Той поклати глава.

— Почти сигурно е, че това не е пистолетът, с който е бил убит Макалистър или който и да е, в интерес на истината. По него няма никакви следи. Чист е.

— За какво говорите? — попита Ингъл. — Не съм убил Макалистър.

Клеър се обърна към него.

— Някой го е направил.

— Но не аз. — Ингъл сякаш се преви надве. Постави дланите си върху бюрото. — Добре, разбирам какво става. Да говорим по същество. Колко ще ми струва това?

Клеър седна на единия от двата посетителски стола и кръстоса крака.

— Ще се измъкнеш чист. Ние само искаме някои отговори.

— Глупости! — възрази Ингъл. — Мога да позная, когато някой е изнудвач. Искате пари.

— Не — усмихна се Клеър студено. — Само отговори.

— За какво? — попита той уморено.

— За това кой е искал да играеш ролята на доктор Роланд Моубрей във Финикс — отвърна Клеър.

Ингъл я погледна за момент и после се обърна към Джейк.

— Първо ми кажете с кого си имам работа.

— Аз съм от „Джоунс и Джоунс“ — каза Джейк.

Ингъл се изненада.

— Не съм направил нищо, с което да привлече вниманието на „Джоунс и Джоунс“.

— Напротив — увери го Джейк. — Иначе нямаше да съм тук, нали така?

Ингъл го огледа внимателно.

— Кой сте вие? Някой от психарите, които работят за „Джоунс и Джоунс“?

Без да мисли, Клеър скочи на крака, мина покрай Джейк и спря точно пред бюрото. Стовари дланите си върху блестящата повърхност, недалеч от дланите на Ингъл, наведе се напред и каза тихо:

— Господин Солтър не е психар. Той е консултант по специални разследвания. Ще се отнасяш към него с уважение, ясно ли е?

— По дяволите, всички знаят какви откачалници използват понякога „Джоунс и Джоунс“ — оправда се Ингъл.

— Ще го кажа така — прекъсна го Клеър. — Ако не проявиш към господин Солтър съответната степен на професионално уважение, ще се погрижа лично да те предам на полицията в Тъксън още този следобед, с всички доказателства, от които ще се нуждаят, за да те изпратят в затвора за измама. Името и физиономията ти ще цъфнат още във вечерните новини и във вестниците утре сутринта. Разбра ли ме, Ингъл?

Ингъл преглътна няколко пъти.

— Разбира се, госпожице Ланкастър, както кажете. Ще съм щастлив да сътруднича на „Джоунс и Джоунс“.

Сарказмът му бе слабо прикрит, но Клеър реши да не му обръща внимание. Не трябваше да губят ценно време.

Тя дръпна ръце от бюрото му, обърна се и се върна при стола си. С ъгълчето на окото си забеляза, че Джейк изглежда развеселен от станалото. Клеър се изчерви. Той не се нуждае от моята защита, помисли си тя.

Седна отново, кръстоса крака и каза на Ингъл:

— Сега — за кариерата ти като доктор Роналд Моубрей.

Ингъл сякаш се отпусна леко. Той очевидно се притесняваше по-малко сега, когато знаеше, че Клеър и Джейк са свързани с „Джоунс и Джоунс“. Клеър се чудеше има ли нещо, което да го плаши повече от детективите на „Аркейн“.

— Брад Макалистър се свърза с мен — започна Ингъл. — Каза ми, че иска да изпълнявам ролята на психиатър в продължение на около два месеца. Обясни, че ще ме ангажира само два дни седмично и че така няма да пречи на бизнеса ми тук, в Тъксън.

— Вие двамата познавахте ли се, преди той да се свърже с теб? — попита Клеър.

— Не. — Ингъл се усмихна криво. — Не бяхме точно от едни и същи среди. Макалистър беше от големите играчи. Явно беше изкарал милиони през годините. В случай че не сте забелязали, моите клиенти не са от тези, които плащат данъци по най-високата ставка.

— Откъде Макалистър е научил, че можеш да свършиш тази работа във Финикс? — попита Джейк.

Ингъл сви рамене.

— Бил чувал за мен. Възхищавал се на работата ми. Направи ми предложение, на което не можех да откажа. Когато ми каза, че осъществява някаква схема, която е свързана със семейство Глейзбрук, започнах да размислям. Както ви обясних, не съм свикнал да общувам с тези кръгове. Но всичко мина като по часовник, поне отначало.

— А какво стана после? — попита Клеър.

Ингъл се усмихна студено.

— После се появихте вие, госпожице Ланкастър. Отведохте Елизабет толкова бързо, че на Макалистър направо му дойде като гръм от ясно небе. Трябваше му известно време, за да разбере какво е станало. Поздравления! Не мисля, че много хора биха могли да го изненадат.

Клеър застина.

— Той е говорил за мен?

— Да — кимна Ингъл. — Каза ми, че сте проблем, който не е очаквал, но в крайна сметка ми намекна, че е измислил начин да се справи с вас. Честно казано, очаквах да пострадате при нещастен случай. Когато мъртвият се оказа Макалистър, а не вие, предположих, че просто сте го изпреварили, това е всичко.

— Мислил си, че аз съм убила Макалистър?

Той повдигна едната си вежда.

— Вие бяхте човекът, който намери тялото. Знаех, че имате мотив. Искяхте да спасите Елизабет от ноктите на Макалистър. Вярно,

не беше мотивът, който ви приписваха слуховете, но ми изглеждаше достатъчно разумен.

— Знаел си, че нямам връзка с Брад Макалистър.

— Това не изглеждаше вероятно при никакви обстоятелства.

Джейк се взираше мрачно в него.

— Знаел си, че госпожица Ланкастър е в смъртна опасност, но не си направил нищо, за да я предупредиш?

— Уверявам ви, всичко беше само предположения от моя страна — каза напълно невинно Ингъл. После се намръщи. — Не е като да съм знаел със сигурност какво е намислил онзи човек. Съмнявам се някой да е знаел какво става в главата на Макалистър. Колкото по-дълго работех с него, толкова повече осъзнавах, че не е нормален.

Клеър се наведе леко напред.

— Защо?

— Трудно е да се обясни. — Ингъл се замисли за момент. — Отначало си мислех, че е професионален измамник. Говореше много за това как сме от един и същи бизнес. Разправяше, че съм прекалено добър, за да работя на толкова ниско ниво. Караше ме да се чувствам, сякаш съм равен с него. Знаех, че не е вярно, но поради някаква причина той наистина ме увери, че мога да стана като него — сериозен играч.

— С други думи — каза Джейк, — той е омаял и теб, също както е омаял всички останали.

Устните на Ингъл се изкривиха.

— Има една стара поговорка, че най-лесно се продава на друг продавач.

— Или в този случай — обади се Клеър — най-лесно се мами друг измамник.

— Аз предпочитам термина „продавач“ — вметна Ингъл.

— Подозирам, че Макалистър е бил хипнотизатор — продължи Клеър. — И то много силен. Ти как мислиш?

— Тази възможност ми мина през ума, след като видях как беше очаровал всички в Стоун Кениън, включително и Арчър Глейзбрук — призна Ингъл. — Веднъж го питах точно какъв е талантът му.

— И какво ти отговори той? — попита Джейк.

— Твърдеше, че е с паранормална чувствителност, но не особено силна степен. Четворка по скалата на Джоунс. Бивало го с цифри и

стратегии.

— Всичко, което ти е казал, вероятно е било лъжа — вметна Клеър. — Интересувам се от нещата, които ти си забелязал.

Ингъл смръщи вежди.

— Ти успешно осъществяваш схемите си от поне няколко години — каза Клеър. — Очевидно имаш талант за този бизнес.

Изражението му стана по-сурово.

— Какво намеквате?

— Че би трябвало да си много наблюдателен по отношение на човешката природа. — Тя вмъкна нотка на възхищение в думите си. Както професионалист от едната страна на оградата казва на професионалист от другата страна, че уважава уменията му. — Не ми предавай какво ти е казал той за себе си. Кажи ми какво си видял. Ако го преценяваше като потенциален свой клиент, как щеше да подходиш към него?

— Шегувате ли се? — изсмя се Ингъл. — Изобщо не бих го и докоснал.

— Защо?

Ингъл обмисли сериозно отговора си. После издиша леко.

— Госпожице Ланкастър, моят талант е в това, че умея да забелязвам какво най-много иска един потенциален клиент и след това да убедя този потенциален клиент, че мога да му го осигуря. Но никога не можах да разбера какво иска Брад Макалистър. И точно затова никога не бих го разглеждал като свой потенциален клиент. Причината да оцелея толкова дълго е, защото съм много внимателен в избора на своите клиенти.

Клеър си даваше сметка, че Джейк наблюдава Ингъл с концентрацията на хищник, който се готви за скок към жертвата си.

— Мислех, че е било очевидно какво иска Макалистър — каза Клеър. — Искал е наследството на съпругата си, половината от „Глейзбрук Инкорпорейтид“.

— Не се съмнявам, че това е била непосредствената му цел — съгласи се Ингъл. — Но така и не разбрах защо.

— Заради парите може би? — попита Джейк.

— Макалистър имаше много пари — каза Ингъл. — Ако искаше още пари, можеше да измисли някоя от своите изключително успешни инвестиционни схеми. Вярвайте ми, като ви казвам, че в това

отношение беше истински гений. Освен това имаше репутация, че работи сам. Защо да се заема с този рискован проект, за да получи „Глейзбрук Инкорпорейтид“. Помислете. Да съблазни дъщерята на богато семейство и да опита да убеди всички, че тя е луда? Това е някаква крайност.

— Но те е наел да му помагаш — изтъкна Клеър.

Ингъл примигна.

— Като обръщам поглед назад, пак не мога да повярвам, че му позволих да ме въвлече в това. Наистина трябва да е бил хипнотизатор. И то адски силен, както казвате.

— Има само няколко цели, заради които човек като Макалистър би си направил целия този труд — каза Джейк. — Основните три са пари, власт и любов.

Ингъл едва не се задави.

— Забравете любовта като мотив в случая. Повярвайте ми, Макалистър не е имал нищо, което дори бегло да наподобява сантиментални чувства към някого.

— Дори и към майка си, Вальри Шипли? — попита Клеър.

Ингъл примигна и пак се замисли.

— Вальри Шипли вероятно беше единственият човек на земята, на когото Макалистър имаше доверие. Но не бих стигнал толкова далече — да твърдя, че я е обичал. Обаче тя го обожаваше. Признавам, не съм истински психиатър, но дори и аз забелязвах колко обсебена е тя от него по начин, който можеше да се определи единствено като нездрав. Тя бе готова да направи всичко за него и Макалистър го знаеше. Той използваше тази слабост, за да я манипулира.

— Знаем, че Макалистър е имал любовница — каза Клеър. — Масажистка, която е работела в един спа център във Финикс.

— Не се изненадвам, че се е чукал с някоя — каза Ингъл. Той понечи да размаха ръка, но забеляза строгия поглед на Джейк и веднага върна дланта си върху бюрото. — Но мога да ви гарантирам, че не е бил влюбен в нея.

— Добре, това ни връща към парите и властта като мотив — каза Клеър.

Ингъл срещна погледа ѝ.

— Не казвам, че Макалистър не се е стремял към пари и власт. Стремеше се естествено. Но останах с впечатлението, че искаше

„Глейзбрук Инкорпорейтид“ не само защото е печеливша фирма. Беше нещо повече. Мисля, че той се нуждаеше от тази фирма.

— Защо? — попита Клеър. Ингъл поклати глава.

— Нямам никаква представа. Мога само да кажа, че много неща у Брад Макалистър оставаха под повърхността. А аз лично не съм склонен да търся прекалено дълбоко.

— Кога започна да се притесняваш от цялата тази история? — попита Клеър.

— Когато се появихте вие и стана очевидно, че работата се проваля. А се почувствах изключително обезпокоен, когато осъзнах, че Макалистър няма да направи това, което повечето хора в нашата професия правят при такива обстоятелства.

Клеър разбра за какво говори той.

— Не е прекратил операцията и да изчезне.

— Точно така — кимна Ингъл. — Когато жена му го напусна и подаде молба за развод, мислех, че той ще дръпне щепсела. Аз бих постъпил така. Вместо това...

— Вместо това какво? — подкани го Клеър.

Ингъл помръдна леко единия си пръст с грижливо оформен маникюр.

— Не мога да кажа, че се паникьоса. Беше прекалено добър професионалист, за да се паникьосва. Но определено стана изключително нервен. Изглеждаше абсолютно обсебен от това да спаси тази очевидно неспасяема ситуация. Знам, че ще прозвучи смахнато, но беше почти сякаш...

Джейк присви очи.

— Сякаш?

Ингъл разпери ръце.

— Сякаш не трябва да се провали в никакъв случай. А един експерт не би реагирал така. Всеки опитен човек винаги е готов да изостави даден проект, ако нещо се прецака. Това е първият закон на оцеляването в нашата професия.

— Мислиш ли, че може да е работил за някого друг? — попита Клеър. — Някой, който не би толерирал провал?

Ингъл се намръщи.

— Трудно ми е да си представя Макалистър да приема нареждания, честно казано. Обаче ще ви кажа едно.

— Какво?

— Ако е работел за някого друг, било е, защото този човек е можел да му даде нещо, което Макалистър е искал наистина много. Нещо, с което не би могъл да се сдобие сам. А ако не сте го убили вие, госпожице Ланкастър...

— Не съм — каза Клеър.

— Тогава единствената друга вероятност е тази, за която намекнахте. Може би Макалистър е бил убит, защото се е провалил.

Джейк го погледна.

— Значи не вярваш на официалната версия с крадеца?

— Не — поклати глава Ингъл. — Не вярвам! Затворих офиса на доктор Роналд Моубрей сутринта, след като чух новината за убийството. Върнах се там единствено защото исках да се уверя, че не съм оставил нещо, по което да ме открият. — Той се намръщи. — Очевидно съм пропуснал нещо. Ще ми кажете ли как ме намерихте?

— Анализаторите на „Джоунс и Джоунс“ те откриха — обясни Джейк.

Ингъл въздъхна.

— Разбира се.

Клеър размишлява върху нещата известно време и после стана.

— Добре, мисля, че това е всичко.

Ингъл я гледаше, притеснен.

— Имаме сделка, нали? Казахте, че няма да отидете при ченгетата, ако ви кажа всичко, което знам.

— Спокойно. — Тя метна чантата си на рамо и кимна на Джейк, подсказвайки му, че е време да си тръгват. — Няма да съобщим за теб на местната полиция.

— Ами „Джоунс и Джоунс“? — Ингъл стрелна притеснен поглед към Джейк.

Усмивката на Джейк беше широка, студена, хищническа.

— Точно сега „Джоунс и Джоунс“ не са основната ти грижа, Ингъл. Имаш по-неотложен проблем.

— Какво значи това, по дяволите? — попита Ингъл. Клеър отвори вратата, за да може той да види тримата души, които чакаха в приемната.

— Запознай се със семейството — каза тя и махна тържествуващо към Арчър, Майра и Елизабет. — Семейство Глейзбрук

е малко откачено естествено, но кое ли семейство е напълно нормално?

Арчър влезе в офиса. Майра и Елизабет го последваха.

— Значи ти си кучият син, който се опита да ни убеди, че дъщеря ни се е побъркала! — каза Арчър тихо.

— Здравейте, доктор Моубрей! — усмихна се зловещо Елизабет.
— Сигурна съм, че ще се зарадвате да научите, че чудодейно оздравях.

Майра отправи на Ингъл поглед, с който би могла да замрази и океана.

— Бъди спокоен, след днешния ден няма да правиш бизнес в Аризона.

— Не, чакайте! — скочи, ужасен, Ингъл. — Вие не разбирате. Аз оказах пълно съдействие на „Джоунс и Джоунс“.

— Чуй сега лошата новина — каза му Арчър. — Ние не сме от „Джоунс и Джоунс“. Това е личен въпрос.

41.

— Надявам се Арчър да не прекали с насилието спрямо Ингъл — каза Клеър. Тя хвърли загрижен поглед към затворената врата на „Ингъл Инвестмънтс“, преди да излезе от паркинга. — Знам, че не иска нищо повече от това да го размаже от бой. Не го виня. Но сега най-малко имаме нужда да привличаме вниманието на полицията и пресата.

— Не се тревожи — успокой я Джейк. — Арчър е стратег, забрави ли?

— И?

— Няма да прибегне до физическо отмъщение. Поне не в такава степен, че да се наложи Ингъл да вика бърза помощ. Няма да има полза и да го предаде на ченгетата.

Клеър се намръщи.

— Измамниците винаги успяват да се изплъзнат. Нали ръцете им не са изцапани с кръв! В най-лошия за тях случай ги пускат под гаранция и те изчезват от страната. А дори и да се явят в съда, повечето им жертви не свидетелстват срещу тях, защото се чувстват унижени. Това се отнася особено за старите хора.

— Защото се страхуват, че порасналите им деца ще разберат, че са били измамени.

— Да. Ужасяват се децата им да не заключат, че са изкуфели. — Тя го погледна. — Тогава какво смяташ, че ще направи Арчър?

Джейк се наслади на прилива на задоволство.

— Ще унищожи Ингъл по начина, по който ще го заболи най-много.

— Професионално?

— Да — кимна Джейк. — Първо ще го принуди да му даде номерата на офшорните си сметки и списъка на хората, които е измамил тук, в Тъксън, както и на предишни места, за да бъдат възстановени възможно най-голяма част от откраднатите пари.

— Вероятно това е много повече, отколкото полицията би могла да направи — каза Клеър.

— Когато свърши с това, Арчър здравата ще наплаши Ингъл.

— Как?

— Ще му каже, че „Джоунс и Джоунс“ ще добавят името му в списъка си за наблюдение. Ако Ингъл се заеме отново с измами, анализаторите на „Джоунс и Джоунс“ бързо ще го забележат и ще се погрижат да информират съответното полицейско управление. Това ще накара Ингъл да не се застоява никъде за дълго, ако не друго. Вид тормоз е, но е доста ефективен. Така „Джоунс и Джоунс“ възпрепятстват хора като него да използват способностите си, за да обират хората и да извършват други по-дребни престъпления.

— Не знаех, че, „Джоунс и Джоунс“ имат списък за наблюдение.

— Сигурно защото никога не си работила за тях.

— За което е виновен надутият глупак Фалън Джоунс. — Клеър спря на един светофар и го погледна изпитателно. — Добре ли си?

— Да. — Той забарабани с пръсти по седалката си, осъзна какво прави и спря. — Просто ми е кипнала кръвта, нищо друго.

Тя се засмя, което го изненада.

— Зовът на дивото, а?

Той не беше сигурен как да разбира това.

— Мислиш, че е смешно?

— Не, разбира се. Извинявай. — Светофарът светна зелено. Клеър бързо премина през кръстовището. — Но не мисля и че е нещо толкова важно.

Джейк не се сдържа и огледа улицата. Сетивата му бяха нащрек, което означаваше, че той автоматично регистрира детайлите от непосредствено заобикалящата го среда и търси заплахи или жертви. Фразата „зовът на дивото“ беше прекалено близо до истината.

Психар.

После си спомни как Клеър беше скочила в негова защита, когато Ингъл го нарече така. Част от напрежението в него се разсея.

— Ти как го усещаш? — попита той тихо.

Тя не попита кое.

— Когато за първи път осъзнах способностите си и се събудих в свят, пълен с лъжи, ме връхлетяваха вълни от неконтролируеми пристъпи на паника.

— Това е било, преди да се научиш да филтрираш лъжите?

— Да. Експертите от „Аркейн“ имат твърде малко опит със способности като моите, защото са много рядко срещани. В крайна сметка един парапсихолог осъзна, че конкретните ми сетива са здраво свързани с добрата стара реакция: бий се или бягай.

— Разбира се — каза той, замислен. — Лъжите най-общо, дори и безобидните, винаги представляват потенциална заплаха. Реагирала си адекватно.

— Моят терапевт ми помогна да си създам психичен филтър. Не беше лесно. Но единствената алтернатива бе да се превърна в пълен отшелник, за да избегна всички лъжи.

— Много се радвам, че не си избрала този вариант.

Тя се усмихна.

— Аз също се радвам.

— Добре се справи с Ингъл. Обработи го великолепно.

— Не ми е за пръв път да си имам работа с измамници.

— Това беше очевидно. Фалън определено се е издънил, като не те е наел.

— Това със сигурност е и моето мнение.

Джейк се облегна по-удобно, изключвайки сетивата си със съзнателно усилие на волята. Трябваше да помисли, а невината мислеше по най-добрия начин, когато бе превъзбуден. Един от недостатъците да си ловец.

— Знаеш ли — каза той, — това, че Макалистър направо е превъртял, когато схемата с Глейзбрук се е провалила, но не се е отказал да действа, е много интересно.

— Наистина. Много интересно. Ингъл беше прав. В такава ситуация повечето измамници биха изчезнали. Трябва да е имало много основателна причина един професионален измамник да продължи да действа по задача, за която е ясно, че най-вероятно ще се провали.

— Все се връщам на думите, че не е имал право на провал. В исторически план заговорите в „Аркейн“ са били много дарвинистки в организацията си. Ако искаш да се издигаш в йерархията, трябва постоянно да се доказваш, изпълнявайки определени задачи, възлагани ти от по-висшестоящите.

— Ако Брад Макалистър е работел за новия заговор, значи организацията го е изпратила да придобие контрол над Глейзбрук — каза Клеър. — Може да е бил екзекутиран, когато е станало ясно, че се е провалил. В такъв случай убиецът вероятно отдавна е изчезнал от Аризона.

— Може би — съгласи се Джейк. — Но повече няма да затварям врати. Направих тази грешка в началото на разследването си. Веднъж е достатъчно.

— Все се чудя къде е мястото на Кимбърли Тод във всичко това — разсъждаваше Клеър.

— Аз — също. Фактът, че анализаторите на „Джоунс и Джоунс“ все още не са успели да я открият, може да означава, че е мъртва и погребана някъде из пустинята. Част от операцията по разчистването след провала на проекта.

Клеър потрепери.

— Мислиш, че са се отървали от нея, защото е знаела твърде много?

— Възможно е.

— Може би затова е била убита и Валъри Шипли. Чу какво каза Ингъл — тя е била единственият човек, на когото Брад е имал доверие. Хората от заговора навярно са се разтревожили, че той е споделил плана с нея. — Клеър се напрегна. — Мили боже, сега ми хрумна нещо.

— Какво?

— Чудя се дали Оуен Шипли не е в опасност. В края на краищата е бил женен за Валъри. Ако хората от заговора решат, че той също знае прекалено много...

Джейк обмисли това за момент.

— Елизабет е била омъжена за Брад, но засега не е имало никакви опити за покушения срещу нея. Предполагам, че заговорът ще се старее все пак да избягва избиването на всички видни граждани на Стоун Кениън, свързани с Макалистър. Това би привлякло твърде много внимание.

— Вчера някой опита да убие теб — напомни му тя.

— Знам. Но аз не съм стълб на обществото. Аз съм случайно появил се консултант. Днес съм тук, утре ме няма.

Тя му хвърли неодобрителен поглед.

— Предпочитам да не говореше толкова весело за опита да бъдеш хладнокръвно убит.

— Извинявай. Както ти казах вчера, това ми подсказва, че съм се доближил до нещо важно.

— Чудя се защо хората от заговора са искали толкова много „Глейзбрук Инкорпорейтид“.

— Ако не си забелязала, това е изключително печеливша компания — каза Джейк. — А всяка организация има нужда от пари.

— Да, но защо „Глейзбрук“? Трябва да има стотици, ако не и хиляди, по-успешни компании, които също генерират огромни суми в брой.

— Но не всички са управлявани по този начин. Не са много компаниите, които са собственост на едно семейство и могат тихомълком да бъдат придобити, без да се привлича вниманието на управителен съвет и на правителствените кучета пазачи.

— Разбирам какво имаш предвид — каза тя. — Но не е пълно съвпадение това, че заговорът е избрал една много успешна компания, собственост на член на организацията.

— Няма кой знае каква загадка — каза Джейк. — Лидерът или лидерите на заговора естествено предпочитат компании, които могат да проучат задълбочено. Генеалогичните архиви на „Аркейн“ са достъпни за всички членове.

— Членовете на „Аркейн“ наистина са склонни да се женят за други членове на организацията — отбеляза Клеър. — Често формират партньорства и близки приятелства с хора, свързани с нея. Прав си, заговорът е бил в състояние да предостави огромна предварителна информация на Макалистър, преди той да опита да завладее „Глейзбрук“.

— Добре — каза Джейк. — Достатъчно ровихме в смъртта на Макалистър и майка му като свързани със заговора. Сега да опитаме друг подход.

— Какъв например?

— Чудя се дали не прекаляваме в старанието си да свържем и двамата със заговора.

Клеър се намръщи.

— Не сме ли единодушни, че са били свързани?

— Това е възможност, но не е факт. Докато не знаем със сигурност, трябва да опитаме да се дистанцираме и да погледнем проблема от друг ъгъл и друга посока.

— Така ли ви учат в „Джоунс и Джоунс“?

— Не — каза Джейк. — Научих се на това по трудния начин, през годините.

— Добре, да опитаме твоя подход. Кой друг има мотив да убие Валъри?

Той я погледна.

— Ако не беше такава убедена почитателка на теориите за конспирациите, а аз не бях изпратен под прикритие от „Джоунс и Джоунс“ да разследвам сигналите за заговор, щяхме да обясним смъртта на Валъри Шипли със съвсем различен сценарий.

— Мислиш, че наистина се е самоубила?

— Тази възможност не е напълно изключена — каза той. — Но ако това не е отговорът, значи сме пренебрегвали най-очевидния заподозрян — единствения човек, който винаги е на първо място в списъка на заподозрените, когато е убита нечия съпруга.

— О, боже, разбира се! — Клеър стисна кормилото. — Съпругът!

42.

Лунната светлина блестеше по керемидения покрив на голямата къща. Джейк изучаваше дома на Шипли от прикритието на едно плитко дърво. Трябваше да внимава особено много заради ярката луна, когато се приближаваше към къщата, но щом се промъкнеше вътре, тя щеше да му помага. Като се прибавеха и изострените му сетива, изобщо нямаше да има нужда от фенерчето, което носеше в джоба си.

Клеър беше прекарала вечерта, убеждавайки го да се откаже от плана да претърсва дома на Шипли, но Джейк знаеше, че под повърхността на тревогата си тя разбира не по-зле от него, че това е една от малкото алтернативи, които са им останали.

Очевидно тази вечер бе най-подходящата, защото Оуен беше поканен на вечеря от Алисън Хентън, една от многото разведени жени в Стоун Кениън, които изпитваха съчувствие и дълбока загриженост за него и които се редяха на опашка да го утешават. Джейк бе видял достатъчно от Алисън в действие в кьонтри клуба през изминалите две седмици, за да знае, че Оуен ще има голям късмет, ако успее да се измъкне преди полунощ.

Той мина по сухото дърво и се приближи до къщата. Там спря отново и активира сетивата си до предела им. Както винаги, в пустинята в този час цареше голямо оживление, но доколкото долавяше, нямаше човек близо до къщата.

Вродените му инстинкти се противопоставяха на варианта да се втурне направо през откритото пространство до сенките от страни на сградата. Той потисна атавистичната неохота да остане неприкрит и стигна до целта си, попадайки за няколко мига под лунната светлина.

Нощното му зрение бе отлично. Можеше да върви през най-дълбоките сенки покрай къщата, без да се страхува, че ще се блъсне в нещо или че ще се спъне в някой маркуч.

Противно на слуховете, които се носеха за неговата дарба, не можеше да вижда в тъмното, сякаш носи очила за нощно виждане. Очите му бяха човешки, не на котка или сова. Имаха нужда от

минимално осветление, за да се справят. Но физическите способности му позволяваха да възприема предметите и другите живи същества по друг начин на оскъдна светлина.

Спря до страничната врата. Имаше ясна представа за разположението на къщата, защото беше разпитал Майра и Арчър по-рано вечерта. През годините и двамата бяха гостували често на семейство Шипли. Нещо повече — семейство Глейзбрук имаха ключ от къщата и знаеха кода на алармата. Той би могъл да влезе и без тази помощ, благодарение на малкото устройство от „Джоунс и Джоунс“, което носеше със себе си, но така задачата му се улесняваше. Оуен беше дал на Арчър и Майра ключа и кода още преди години, в случай че изникне някакъв спешен случай, а той е извън града.

Сложи си медицинските латексови ръкавици, които носеше със себе си, и извади ключа от джоба си. Отвори вратата и бързо влезе в коридора. Намери алармата точно на мястото, което му беше описал Арчър.

Затвори вратата и набра кода, дезактивирайки системата.

Бавно прекоси къщата, регистрирайки впечатленията си и в нормален, и в паранормален аспект.

Търсеше специалните излъчвания на психична енергия, които остават на местата, където е упражнено насилие. Но това не бе всичко, което се надяваше да открие. Тук бе, за да работи по старомодния детективски начин. Опитът му го беше научил, че обикновено нещата винаги се свеждат до това.

Хората са хора, независимо дали притежават паранормални способности или не. Същите емоции и мотиви направляват действията им. Щом узнаеш нечии цели и имаш представа колко далече би стигнал даденият човек, за да ги постигне, не ти трябва нищо друго, за да разгадаеш случая.

Тази вечер целта му бе да разкрие целите на Оуен.

Той си повтори мислено разговора с Клеър.

— Но защо Оуен ще иска да я убие? — попита тя.

— Мога да се сетя за няколко причини, като се започне с очевидния факт, че тя се е превърнала в проблем, който му създава неудобства. Жената беше алкохоличка и състоянието ѝ се влошаваше.

— Ако Оуен е искал да се отърве от нея, могъл е просто да се разведе.

— Хм, защо да го прави, след като тя току-що е наследила солидното богатство на Макалистър?

— Добър довод. — Тя замълча. — От друга страна, на Оуен не му трябват парите на Валъри. Той си е достатъчно богат.

— Както вече споменахме, това не означава, че не иска да стане още по-богат.

— Не знам — каза Клеър, разколебана. — Убийството си е рискована работа.

— Вярно е. Също и сексът с непознати, но хората го правят за пари постоянно.

— Още един малък проблем — каза Клеър. — Оуен има алиби. Той играеше голф в следобеда, когато Валъри умря, помниш ли?

— Израел е сам, следобед, в един от най-горещите дни на годината. Сигурно е бил сам на цялото игрище.

— А къщата на Шипли се намира близо до дванайсетата дупка.

— Трябвало е само да мине с количката от игрището през дерето, да стигне до къщата, да влезе, колкото да удави Валъри, и после да се върне да довърши играта си.

— Алибито му не струва.

— Да — каза Джейк. — Изобщо.

Лунните лъчи влизаха през прозорците на бледозелената стая. Не изглеждаше вероятно Оуен да крие тайните си в тази отворена зона, където често идваха посетители. Но Джейк реши да провери набързо мястото, преди да се премести в спалните.

Огледа барчето с алкохола. Беше много вероятно Валъри да е използвала най-усилено точно тези части от мебелировката.

Първо провери чекмеджетата под малката мивка. Бяха пълни с дреболиите, използвани при приготвяне на коктейли: отварачки, тирбушони, салфетки, лъжички.

Затвори и най-долното чекмедже и посегна към дръжката на малкия хладилник.

Слабите, но експлозивни следи от брутална психична енергия го пронизаха, оставяйки невидимо енергийно прогаряне. Силно изострените му сетива пламнаха още повече, достигайки до трескава интензивност. Следите от насилие не бяха пресни, но не бяха и много стари. Той се концентрира, опитвайки да почувства какво е изпитвал убиецът в момента, когато е отворил хладилника.

Жаден. Сърцето му бие бързо. Горещо му е, тъмна възбуда пулсира в кръвта му...

Изведнъж разбра какво се е случило. Шипли е влязъл от напеченото от слънцето голф игрище и несъмнено е открил Валъри, вече изпила доста от каната с мартини. Може да е била изпила и едно от хапчетата си, за да се успокои след проваления опит за убийство на Клеър в спа центъра. Шипли ѝ е казал, че се е отбил да си вземе шише вода. Следобедното слънце приличало непоносимо на игрището.

Потял се е — не само от горещината, но и заради очакването на това, което възнамерява да направи. Така че е отворил хладилника и си е извадил шише вода.

Несъмнено е надвил Валъри с лекота. Той е силен, атлетичен мъж. Валъри беше отслабнала и загубила силите си след месеците прекомерно пиене.

Трябвали са му още няколко минути да се върне в къщата и да се преоблече. Несъмнено е внимавал да облече панталон и риза със същия цвят като тези, с които се е появил на игрището първоначално. После се е върнал да довърши голфа си.

Вероятно е смятал да приключи играта, да пийне в клуба с приятели и да покани някой познат вкъщи на по чашка преди вечеря. Така е щял да има свидетел, който да е с него, когато „открие“ тялото.

Трябва да е получил шок, когато са му съобщили, че Валъри е била открита много по-рано, отколкото е планирал.

Клеър е права, помисли си Джейк. Валъри е била убита. Освен това изглеждаше логично Шипли да е убиецът, но за нещастие засега нямаше начин това да се докаже.

Психичната следа, оставена от някой, който е извършил акт на насилие, беше отличителна, също като отпечатъка от пръст. Но за разлика от отпечатъците от пръсти, тя оставаше само когато човекът е бил физически възбуден от или под въздействието на силни, брутални емоции. Енергията от такива емоции беше толкова силна, че резонираше на паранормално ниво и се задържаше по повърхностите дълго време.

„Джоунс и Джоунс“ щяха да приемат откритията му на сериозно, но в съдебната зала психичните следи не вършеха никаква работа: *„Разбирате ли, Ваша чест, минавах пред къщата на убитата и усетих психичната енергия на убиеца ѝ. Да, разбира се, че мога да го*

идентифицирам, ако остави още от същата енергия след себе си. Но той трябва да е пак в настроение да убива, ако разбирате какво имам предвид. Какво е това ли, Ваша чест? Да, в интерес на истината, действително смятам, че съм психически детектив. Защо питате?“

Не беше случайно, че членовете на „Аркейн“, които искаха да водят нормален живот, не афишираха връзката си с група хора, които вярват, че имат психични сили. Тези неща си оставаха сред семейните тайни.

Сега, след като знаеше, че търси на правилното място, беше време да открие някакви по-традиционни доказателства, които да предаде на местната полиция.

До кухнята имаше огромна изба за вино. Джейк извади черна кожена кутия от джоба си и използва един от инструментите в нея, за да отключи вратата ѝ. Отне му няколко минути да огледа редиците елегантно подредени бутилки. Погледна и в хладилника за бели вина.

Не откри нищо, освен голямо количество много скъпи вина.

Излезе от избата и мина по широкия коридор, който водеше към другото крило на голямата къща. Арчър му беше казал, че кабинетът на Шипли е първата врата вляво. Изглеждаше подходящо място за търсене.

Спря, когато забеляза един дребен предмет на масичката край стената. Мобилен телефон.

Прекуси дневната и го взе. Още от злонамерената енергия опърли сетивата му. Шипли беше пипал телефона, докато още се е канел да убие Валъри. Може би Валъри е осъзнала, че е в опасност, и е опитала да набере 911. Или може би Шипли е искал да изтрие списъка на входящите и изходящи обаждания.

Остави телефона на масичката.

Вратата на кабинета беше отворена. От входа Джейк видя тежко дървено бюро и библиотека с книги. На бюрото имаше компютър.

Включи компютъра и пхна преносимата памет в USB порта. Докато копираше файловете от компютъра, прегледа чекмеджетата на бюрото. Нищо не му се наби на очи като инкриминиращо доказателство.

Щом копирането приключи, той взе паметта, пусна я в джоба си и изгаси компютъра.

Върна се в коридора и тръгна към голямата спалня.

Сетивата му доловиха слаба промяна на въздушното налягане в коридора. Някой беше влязъл в къщата. Който и да беше, придвижваше се крадешком.

Още един нежелан посетител. Интересно. Кой друг имаше причина да дойде тук тази вечер?

Гладна, хищническа възбуда се разля по вените му. Шмугна се в сянката на вратата на една от спалните и зачака. Другият посетител може да имаше, а може и да нямаше паранормални способности, но също щеше да е нащрек. Адреналинът си беше адреналин във всички положения. Хората могат да бъдат убити доста лесно, често случайно, когато нещата се развият бързо.

Ако другия си го биваше, нямаше да му отнеме много време да осъзнае, че не е сам в къщата.

Нека ловът да започне.

Осъзна грешката си секунда по-късно, когато психичната буря наелектризира сетивата му. Свирепата енергия го принуди да коленичи. Инстинктивно прикри глава с двете си ръце, сякаш можеше по някакъв начин да намали ударната сила.

Още един изгарящ изблик на енергия го порази. Този път той бе последван от огромна вълна тъмнина, която го потопи в тресавище от безкраен мрак.

43.

Тревогата изригна у Клеър, остра и пронизваща като светкавица. Пристъпът на паника се появи сякаш от нищото и преодоля защитните ѝ стени, преди тя да успее да ги издигне.

Седеше на канапето, свила единия си крак под тялото, вперила поглед в списъка с номерата, които беше преписала от мобилния телефон на Валъри Шипли, когато тревожната енергия завладя сетивата ѝ.

Всички алармени звънци в тялото ѝ зазвъняха едновременно. Тя скочи на крака с бясно биещо сърце. Дланите ѝ станаха ледени. Адреналинът нахлу в кръвта ѝ. Сетивата ѝ се изостриха до предела си. Беше готова да побегне да се спасява или да се бие за живота си.

Не, не своя живот. Нечий друг. Никога преди не беше изпитвала такъв пристъп на паника.

Джейк. Да, сега вече знаеше. Беше свързано с Джейк. Той се намираше в ужасна опасност. Но тя нямаше откъде да знае това. Нямаше такова нещо като телепатия или четене на мисли. Изследователите на „Аркейн“ бяха проучили множеството любопитни истории в продължение на десетилетия, но никога не бяха успели да възпроизведат случилото се в лабораторни условия.

Дишай! Успокой се! Тревожиш се за Джейк, защото е в дома на Шипли. Това е причината за паниката ти.

Започна да крачи напред-назад, насилвайки се да се концентрира върху дишането си, докато внимателно и прецизно пускаше в действие психичните си защитни механизми, върху чието създаване беше работила толкова усилено.

Интензивното усещане за опасност изчезна толкова бързо, колкото се беше и появило. Сякаш някой бе дръпнал щепсела.

След две-три минути се почувства по-спокойна и овладяна.

Погледна часовника си. Наближаваше полунощ. Джейк го нямаше повече от два часа. Колко време му беше необходимо да претърси цялата къща?

Трябваше вече да се е върнал. Тя извади мобилния телефон от джоба си и го погледна с копнеж. Не посмя да му се обади. Той несъмнено го беше изключил, преди да влезе в къщата на Шипли, но ако случайно беше пропуснал? Не искаше да рискува да му създаде проблем с обаждането си.

Винаги съществуваше вероятността някой съсед да забележи нещо в дома на Шипли и да отиде да провери. Или да се обади на полицията.

Моля те, само не на полицията, помисли си тя. Последното нещо, което им трябваше сега, бе да арестуват Джейк за влизане с взлом.

Но нещо не беше наред. Знаеше го с абсолютна сигурност, която не намаля дори и когато първоначалният прилив на адреналин започна да отслабва.

Въобразяваш си! Стига! Овладей се!

Но не можеше да се отърси от абсолютната сигурност, че Джейк е в опасност.

Каквото и да твърдяха експертите от „Аркейн“, всеки, дори с малка степен на чувствителност — независимо дали е член на организацията или не, — знаеше, че от време на време двама души, между които има интимна връзка, понякога изпитват кратки проблясъци и на психична интимност. Когато двамата с Джейк се любеха, те споделяха някакво психично единение. Защо да е странно, че тя можеше да усети заплашващата го опасност?

Може би разглеждаше нещата от грешен ъгъл. А ако пристъпът на паника е бил предизвикан от това, което беше правила преди няколко минути?

Клеър взе падналия на пода бележник и погледна записаните номера. Когато бе намерила мобилния телефон на масичката за кафе в дома на Шипли, тя се разочарова, че няма никакви входящи и изходящи обаждания от деня на смъртта на Валъри. Освен това никой от номерата, които Валъри беше записала в указателя си, не изглеждаше особен.

Но сега, когато прегледа целия списък за втори път, един номер ѝ направи впечатление. Валъри очевидно го бе набирала относително често, защото го беше запаметила за скоростно избиране.

Спокойно, помисли си Клеър. Сигурно много жени в Стоун Кениън са запаметили така в телефона си номера на спа центъра в

града.

Въпреки това имаше още един друг човек на света, който очевидно беше обичал Брад Макалистър. А Кимбърли Тод, професионалната масажистка, беше напуснала работата си и беше изчезнала. Всички на предишната ѝ месторабота бяха предположили, че си е намерила друга работа.

Ами ако се бе случило точно това? Ами ако новата ѝ работа беше в Стоун Кениън?

Какъв е шансът да е станало точно така?

Вероятно едно на милион, помисли си Клеър. Тя хвърли бележника на масичката и пак погледна часовника си. Защо се бавеше Джейк? Щеше да се побърка, докато го чака.

Фарове на кола пронизаха нощта отвън. По пътя се задаваше кола. Заля я вълна на облекчение. Джейк се прибираще.

Тя се втурна по коридора и отвори входната врата точно когато колата зави по алеята пред къщата.

Колата спря, но Джейк не изгаси двигателя. Фаровете я заслепиха. Клеър инстинктивно вдигна ръка да засенчи очите си.

Вратата от шофьорската страна се отвори. Една фигура се появи. Заради ярката светлина на фаровете видя само смътно очертан силует. Разтревожи се.

— Джейк? Всичко наред ли е? Започнах да се тревожа.

— Опасявам се, че Джейк е тежко ранен — каза Оуен Шипли. — Намерих го в безсъзнание в къщата си, когато се прибрах. Сега е в болницата. Ще те закарам при него.

Ултравioletовата лъжа подпали вече изострените ѝ сетива. Най-чудовищният от всички пристъпи на паника я прониза.

Предусещаща надвисналият над нея ужас, тя се напрегна да овладее реакцията си. Не можеше да се поддаде на паниката, трябваше да запази контрол, за да помогне на Джейк.

Изгарящата експлозия на психична енергия връхлетя изневиделица и изпържи напълно отворените ѝ сетива. Усети как пада в пространството, а после се спусна мрак.

44.

Слабият съскащ звук най-после стана толкова дразнещ, че Клеър отвори очи. Откри, че се взира в зловещо сумрачно небе. Усещаше твърди плочи под гърба си. Артистично подредени пейки, проектирани така, че да наподобяват скалисти издатини, стърчаха по стените.

— По дяволите! — каза тя.

— Мисля, че и аз казах нещо такова, когато се осъзнах преди няколко минути — каза Джейк. — Може да съм използвал и по-силен израз.

— Джейк? — Тя рязко се надигна до седнало положение. Това се оказа грешка. Вътрешността на сауната в спа центъра на Стоун Кениън се завъртя пред погледа ѝ.

— По-леко. — Джейк се наведе над нея и задържа с ръка рамото ѝ. — Световъртежът ще ти мине след минута. Поне с мен стана така. Как се чувстваш?

— Много странно. — Споменът я връхлетя. Спомни си как Оуен слезе от колата си и как я излъга за Джейк.

— Толкова се страхувах, че те е убил — прошепна тя. В гърлото ѝ заседна буца. Паниката се събуди.

— Дишай — каза Джейк.

Тя го послуша, макар и предпазливо, защото очакваше от вдишването да я връхлети цепеща болка в главата. За нейно огромно облекчение, не последва нова вълна от болка. Експлозията от психична енергия, изгорила сетивата ѝ, бе непоносима, докато траеше, но очевидно нямаше остатъчен ефект.

— Какво ни направи Оуен?

— Не съм сигурен. Някакъв трик, който временно изключи сетивата ни. Така мисля.

— Никога не съм чувала някой да може да прави такова нещо.

— Има споменавания за нещо подобно в старите архиви, свързани с формулата на основателя.

Тя се намръщи.

— Проучвала съм историята на „Аркейн“. Не помня нищо за мозъчни експлозии.

— Подробностите са в частните архиви на семейство Джоунс.

— Тези архиви не са достъпни за редовите членове на организацията. Само магистърът и Съветът имат достъп. Ти как си се добрал до тях?

— Малко е сложно.

— Свързано е с „Джоунс и Джоунс“, нали? Няма значение. — Тя огледа смръщено сауната. — Сега си имаме други приоритети.

— Така е.

— Предполагам, че мобилният ти телефон не е у теб?

— Когато се събудих, го нямаше. Сигурно Шипли го е взел. Твоя също го няма. Проверих, преди да дойдеш в съзнание.

— Лошо.

— Лошо. — Джейк се изправи и започна да изучава помещението. — Трябва да ти кажа, че това търсене на заговорници е за младите. Аз съм твърде стар за такива вълнения.

Тя не можа да се сдържи. Въпреки всичко, от гърлото ѝ изригна смях.

— Лъжеш ме, Джейк Солтър. Ти живееш, за да преследваш лошите. Имаш нужда от това.

— Може би старата поговорка е правилна — каза той спокойно. — Това е в кръвта.

— Да. — Тя се изправи с олюляване. — Както за мен е усещането на лъжите.

Той я погледна, но не каза нищо. Тя разпери ръце.

— Хей, ние сме, каквито сме, Джейк — двама странници. Не сме първите такива в „Аркейн“ и няма да бъдем последните. Предлагам да забравим огорченията. Знаеш ли, от нас ще излезе добър екип.

— Предлагаш ми да станем партньори?

— Защо не? Ако двамата работим заедно, можем не само да поемаме по-широка гама от случаи, а и да предлагаме консултантски услуги срещу заплащане на „Джоунс и Джоунс“ като пакетна сделка. Помисли по въпроса. Колко фирми имат и ловец, и детектор на лъжата? Навярно нито една. Това, което ние можем да предложим, е уникално.

Последва кратка, слисана тишина. После Джейк направи две дълги крачки през камерата, обви ръка около тила ѝ и я целуна силно и дълбоко.

Когато той вдигна глава, Клеър пак беше спряла да диша, но този път не от паника.

— По дяволите! — каза Джейк. — Определено ми харесва начинът ти на мислене.

Тя се усмихна скромно.

— Явно бизнес нюхът се предава по наследство.

— Сигурно. — Той я пусна и отново се зае да изучава тавана.

— Къде е Оуен? — попита Клеър.

— Още е тук, в сградата — отвърна Джейк. — Усещам присъствието му. Той излъчва огромно количество странна енергия.

— В какъв смисъл странна?

— Усещам как някой друг се разгорещява. Шипли определено е на предела си. Но усещам енергийните му вълни някак дезориентирани — ненормални, изкривени. Не знам как да го обясня.

— Какво прави той?

— Сигурно чака.

— Какво чака?

— Ами... — Джейк не довърши изречението си.

Температурата започваше да се покачва. Образуваха се облаци от пара. Клеър се огледа притеснено.

— Усещаш ли тук да става по-топло? — попита тя.

— Някой пусна системата за пара, след като ни заключи тук. На пълна мощност.

— Това е лошо. — Тя разтри притеснено ръка и се огледа. — Но някак не си представям Оуен да се тревожи за удобството ни.

— Вярно.

Клеър усещаше как кожата ѝ се навлажнява. Ризата на Джейк вече беше залепнала за гърба му.

— Чудя се колко горещо може да стане — вметна Клеър.

— И аз се чудех същото.

— Трябва да има предпазен клапан, който да контролира температурата — каза тя.

— Вероятно.

— Какво не ми казваш, Джейк?

Той се качи на най-високата пейка и опъна ръка нагоре. Клеър видя, че пръстите му едва достигнаха плоскостта, зад която бе скрито осветлението.

— Проблемът с всеки вид механичен температурен контрол — обясни той — е, че почти винаги има начин той да се отстрани или прескочи.

— Защо някой би искал да... — Тя млъкна, а ужасът я разтърси. — О, боже! Не ми отговаряй.

— Добре. Няма.

Тя опита да разсее мислите си от значението на това, което той беше казал току-що.

— Какво търсиш?

— Панел за достъп. Предвид това колко кабели и клапани за топлина, вентилация и климатизиране има тук, трябва да има и такъв панел.

— А, ясно. — Тя потрепери отново въпреки горещината. — Не мислиш наистина, че Оуен смята да ни попари до смърт, сякаш сме два артишока?

— Ако се поставиш на негово място, този сценарий ще ти разкрие някои доста отчетливи ползи.

— Какви ползи?

— Когато открият телата ни сутринта, ще изглежда, сякаш сме умрели от сърдечен удар.

— За бога! — извика Клеър. — Хората не се гътват заради това, че са стояли твърде дълго в парната камера.

— О, напротив. — Той погледна към стената до вратата. — Защо според теб са сложили всички тези табелки с предупреждения да не прекарваш вътре повече от няколко минути?

Тя преглътна тежко.

— Но ако намерят телата ни тук утре сутринта, всички ще се запитат какво сме правили в сауната извън работното време на центъра. Както и защо не сме отворили вратата и не сме излезли, когато ни е станало твърде горещо?

— Отговорът на първия въпрос вероятно ще бъде, че сме си записали час за двойки в сауната снощи, за да се насладим на разгорещен секс. Много разгорещен секс. Никой не е забелязал, че не

сме излезли, когато времето ни е изтекло. Може би сме си прекарвали толкова добре, че не са ни забелязали.

— А отговорът на въпрос номер две?

— Случайно са ни заключили, когато служителите са затваряли снощи.

— Страхотно. Ами парата? Защо не са я спрели?

— Механична повреда.

— Арчър няма да повярва на това и за минута.

— „Джоунс и Джоунс“ също няма да се вържат, но дотогава ще е твърде късно за нас.

— Но Оуен трябва да знае, че нашата смърт само ще доведе до това и Арчър Глейзбрук, и „Джоунс и Джоунс“ да насочат изцяло вниманието си върху него.

— Забравяш нещо важно.

— Какво?

— Никой, освен нас двамата не знае, че Шипли е човекът от заговора.

Клеър усети припламването на психична сила. Не беше ловец, но определено започваше да усеща енергията на Джейк, която имаше същото уникално, интимно, въздействащо влияние върху сетивата ѝ като уханието на тялото му или звученето на гласа му.

Джейк хвана с две ръце плоскостта и се издърпа нагоре в плиткото пространство зад окачения таван. Тя видя как лицето му се напруга в мрачна, сурова маска. Пурпурночервено петно се появи на левия му ръкав.

— Джейк, ръката ти.

— Няколко шева се отвориха. Няма проблем.

Пространството, в което беше скрито осветлението, не беше много широко. Джейк се завъртя настрана, за да успее да се пъхне, и побутна тавана точно над главата си. Клеър не виждаше добре какво прави той с ръцете си, защото облаците пара започваха да се съгъстват. Но след момент го чу да възкликва доволно.

— Стана! — каза той.

Един панел от тавана се спусна надолу на панти. Джейк се пъхна в сенчестата дупка, която се появи. Издигащата се пара го последва в тъмнината.

Той се показа след малко и се наведе леко през ръба на тавана. Коланът му висеше, стегнат на примка около китката на дясната му ръка.

— Хвани края с две ръце, омотай го около китките си и се дръж здраво! — инструктира я той.

Клеър се качи на най-високата пейка, протегна ръка нагоре и хвана края на колана.

Джейк я вдигна бързо. Коженият колан се вряза в китката ѝ, но някак си в момента болката не я тревожеше. Тя стисна зъби и остана вкопчена в колана.

Когато стигна до нивото на скритото осветление, успя да подпре единия си крак. Така охлаби малко натиска на колана върху китката си. От тази позиция Джейк ѝ помогна да се промъкне в дупката над окачения таван.

Клеър започна да чува бръмченето на климатика, което отекваше в тъмнината.

— Браво! — каза тя. — Много си добър.

— Имах сериозна мотивация.

Той пак се наведе през дупката, хвана свалената плоскост и я дръпна нагоре да се затвори. Обви ги пълна тъмнина. Клеър усети пристъп на паника.

— Ако имаме късмет, Шипли още известно време няма да провери дали вече сме се сварили — прошепна Джейк.

Тя потрепери.

— Можеш да пропуснеш образните изказвания. Но мисля, че си прав. Той вече би трябвало да знае, че си ловец и че сигурно ще побеснееш от положението, в което си изпаднал. Няма да посмее да отвори вратата, докато не е сигурен, че сме... готови.

— А това ще ни спечели малко време.

— Чудя се защо не ни е вързал — каза Клеър.

— Не е искал ченгетата да открият следи от връзване по телата ни.

Тя примигна.

— Ясно. Това не би паснало на варианта за случайната смърт.

— Точно така. Следвай ме.

— С удоволствие, но не мисля, че ще се получи — каза тя. — Не виждам нищо, освен ивицата светлина през процепа на панела.

— Аз виждам. — Той обви пръсти около китката ѝ. — Стой плътно до мен. Навсякъде има тръби за климатиците. Каквото и да правиш, внимавай да не вдигаш шум. Свали обувките си. Никакво скърцане по тавана, ако можем да го избегнем.

— Чакай. Какво ще правиш, ако откриеш Оуен?

— Например ще му прегриза гърлото — това е първото, което ми хрумва. — Джейк прозвуча необикновено весел.

— Осъзнай се — прошепна тя. — Какво ще правим с номера със замразяването на психиката?

— Ще го поваля още преди той да е усетил, че съм наблизо.

Самоувереността му я разтревожи. Клеър подозираше, че тя се дължи на превъзбуденото му състояние.

— Не се засягай — каза тя. — Но мисля, че трябва да имаме и план Б.

— Ти имаш ли?

— Мислех си. Когато Оуен направи онова с психичната експлозия, бяха ли сетивата ти широко отворени?

— Да. Защо?

— Моите бяха на ръба, но аз не бях превъзбудена, поне до момента, в който той слезе от колата. Очаквах теб. После Оуен ме заговори и ме излъга. Веднага сетивата ми се пробудиха. И точно тогава усетих експлозията или каквото там е било, което ме извади от строя.

— Мислиш, че трикът му действа само върху нашите особени сетива?

— Може би. Няма как да разберем със сигурност, ако не направим някои тестове. Но изглежда логично, след като силата му се генерира на паранормално ниво, да е най-ефективна спрямо паранормалното в нас, нали?

— Добре — каза Джейк. — Ще го имам предвид. Но все пак предпочитам план А — този, в който прегризвам гърлото му, преди той да е забелязал, че се задавам.

— Не обичаш някой да те напътства, а?

— Не, но от време на време проявявам здрав разум.

— Това много ме успокои. — Клеър свали мокасините си и ги хвана в лявата си ръка. — Добре, готова съм.

Тя го последва в мастиления мрак, усещайки препятствията по пътя им чак след като Джейк ги заобикаляше. Когато заобиколиха една голяма, вибрираща и гореща помпа, Клеър отново видя тънка ивица светлина, подсказваща, че там има друг панел за достъп. В стаята долу светеше.

Пръстите на Джейк стиснаха китката ѝ. Ловецът бе надушил плячката си.

Бавно се прокраднаха напред. Сега Клеър чуваше приглушени гласове. Оуен говореше с някаква жена. Женският глас ѝ прозвуча смътно познат.

Джейк допря устни до ухото ѝ.

— Имам чувството, че току-що открихме Кимбърли Тод.

— Познавам този глас — прошепна Клеър. — Чувала съм го някъде. Господи, това е Карън Трент!

— Коя?

— Помощник-управителката на спа центъра. Тази, която не ми повярва, когато ѝ казах, че някой се е опитал да разбие черепа ми.

— Казах ти, че открихме Кимбърли Тод. — В гласа на Джейк отекна задоволство.

— По дяволите! Тя е била тук през цялото време.

— Добре. Ето какво ще направим. Първо, искам да се махнеш оттук. Ще отворя някой от панелите и ще те пусна в някоя празна стая. Ти ще излезеш от сградата незабавно и ще повикаш полиция. Разбра ли?

— Не мисля, че трябва да те оставям сам тук с тези двамата.

— Мога да се справя — каза той. — Но ще се справя още по-добре, ако знам, че си в безопасност.

Той е роден да прави това, напомни си Клеър. Време беше Джейк да излезе на лов.

45.

Той отвори панела за достъп над една тъмна стая за масажи. Хвана Клеър за двете китки и я спусна, така че тя успя да стъпи върху масажната маса. Джейк усещаше болката в лявата си ръка, но когато сетивата му бяха отворени, можеше почти напълно да я забрави, поне за кратко.

Клеър стъпи по-стабилно върху масата и вдигна поглед към него. Той знаеше, че тя не го вижда в гъстата сянка.

— Внимавай — каза му тихо. — Моля те.

— Ще внимавам — обеща той. — Върви, бързо излизай навън.

Джейк изчака тя да отвори вратата и да изчезне в коридора. Лунната светлина осветяваше достатъчно, за да може Клеър да се ориентира до фойето.

Когато тя се отдалечи, Джейк се върна до панела за достъп над стаята, в която светеше. Чуваше двата гласа долу силно и ясно благодарение на острия си слух.

Веднага осъзна, че нещо се е променило в атмосферата. Шипли излъчваше още повече от своята ненормална психична енергия.

— Копеле такова! — пищеше Кимбърли. — Какво си мислиш, че правиш? Не можеш да ме убиеш.

— Разбира се, че мога — каза спокойно Оуен. — Всъщност е абсолютно наложително. Трябва да подхвърля някого на Глейзбрук и местните ченгета.

— Ти си полудял. Аз ти трябвавам. Имаме план, по дяволите!

— Аз имам план — каза Оуен. — За съжаление той е малко по-различен от този, който обсъждахме с теб. Ти ще се самоубиеш.

— Никой няма да повярва на това.

— Разбира се, че ще повярват. В месеците, след като си убила Брад Макалистър, ти си започнала да изпадаш във все по-тежка депресия. Пистолетът, с който си го убила, ще бъде открит в бюрото ти. Сложих го там преди няколко минути.

— Не можеш да го направиш. — Кимбърли вече звучеше трескаво.

— Смъртта на Валъри ще остане нещастен случай, причинен от смесването на лекарства и алкохол. Ти ще оставиш прощална бележка в компютъра си, в която ще обясниш за другите убийства. Убила си Брад Макалистър, защото те е изоставил заради Клеър. Когато тя се е върнала в Стоун Кениън, не си понесла това. Подмамила си я в спа центъра с намерението да я убиеш тази вечер. За нещастие Джейк Солтър се е появил заедно с Клеър, за да получат двоен масаж. Нямала си избор, освен да се отървеш и от него. Заклучила си ги и двамата в сауната.

— Ние сме партньори — умоляваше го Кимбърли.

— Както ти казах, настъпи малка промяна в плана.

— Ти имаш нужда от мен.

— Вече не — каза Оуен. — След няколко дни Арчър Глейзбрук ще получи сърдечен удар, покрусен от смъртта на Клеър. Синът му Мат ще умре в катастрофа, докато пътува към дома за погребението на баща си. А в своята мъка Майра и Елизабет ще се обърнат към мен — стария приятел на семейството. Аз ще поема контрола върху компанията и ще сваля този товар от раменете им.

Джейк усети някакво движение в стаята долу. Кимбърли се прокрадваше към вратата. Вероятно щеше да направи отчаян опит за бягство към коридора. Това щеше да му свърши работа. Оуен щеше да се разсее.

— Не можеш да ме застреляш от разстояние — каза Кимбърли. — Така никой няма да повярва, че съм се самоубила.

— Готов съм за всякакви промени в плана си — заяви невъзмутимо Оуен. — Ако ме принудиш да те убия по този начин, просто ще пренеса тялото ти в сауната и ще представя нещата така, сякаш сте се сбили за пистолета. А ти си загубила.

Джейк отвори панела за достъп. Постави едната си ръка на ръба на снижения таван и скочи право надолу.

Главата на Оуен рязко се повдигна нагоре при звука от отварянето на панела. На лицето му се изписаха изненада и шок, а след това — ярост. Той инстинктивно насочи пистолета към Джейк, опитвайки да се прицели въпреки крайно неудобната позиция.

Джейк се приземи на сантиметри от жертвата си. Направи рязко сечащо движение с дланта си и удари ръката на Оуен. Пистолетът изтрака на пода.

Оуен се дръпна назад, търсейки опора в бюрото.

— Кучи син! — изръмжа той. Лицето му представляваше изкривена от ярост маска. — Не знаеш ли колко лошо ще стане? Ще ти покажа.

Болката прониза сетивата на Джейк така, че той залитна, но не достатъчно, за да го накара да загуби съзнание. Не беше лесно да държи сетивата си затворени, когато единственото, което искаше, бе да убие противника си.

— Клеър е права — каза той. — Психичният ти трик не действа, когато съм спокоен.

Очите на Оуен се разшириха от страх за пръв път.

— Не! — извика той. — Чакай...

— Обаче пак боли — каза Джейк. — А това адски ме нервира.

Оуен вдигна ръце да се защити. Джейк нанесе два силни удара в корема на Оуен. Оуен се преви и падна на колене, мъчейки се да си поеме дъх.

Джейк се обърна бързо, търсейки другата си жертва. Кимбърли Тод беше изчезнала. Пистолетът — също.

Това нямаше да се случи, ако действах с пълния си капацитет, помисли си Джейк.

С колана си върза ръцете на Оуен зад гърба му.

— И двамата знаем, че няма да ме убиеш — каза Оуен. — А няма доказателства, които „Джоунс и Джоунс“ да може да даде на полицията. Кимбърли уби Макалистър, не аз.

— Но ти уби Валъри, нали?

— Не можеш да го докажеш.

— Може би не. Но няма да е особено трудно да се докаже, че заговорничеше с Кимбърли да убие Клеър Ланкастър и мен тази вечер.

— Чакай. Изслушай ме. Не знаеш какво става тук. Аз използвам нов вариант на формулата на основателя. Тя действа, по дяволите! Мога да дам и на теб.

— Не, благодаря.

— Чуй ме. Говорим за власт. Невероятна власт. Мога да те направя член на новия заговор. Щом изпиеш от формулата, ще разбереш за какво ти говоря. Нищо не може да те спре.

— И други хора са казвали това. И всички те са свършвали зле.

Джейк извади малката кожена кутия за инструменти от джоба си и взе предварително напълнената спринцовка.

Очите на Оуен се разшириха.

— Какво е това?

Джейк заби иглата в ръката на Шипли.

— Едно специално вещество на „Джоунс и Джоунс“. Оуен се отпусна напред, изпаднал в безсъзнание. Джейк тръгна към тъмния коридор, широко разтворил всичките си сетива.

Време беше да продължи лова.

46.

Излизането от сградата се оказа по-трудно, отколкото Клеър очакваше. Тежките стъклени врати на фоайето бяха заключени. На стената имаше клавиатура, но Клеър не знаеше кода за отключване.

Тръгна да търси аварийен изход. Над една врата зад дългата каменна рецепция имаше знак, сочещ към изхода.

В коридора към съблекалните отекна шум от бягащи крака. Жена, помисли си Клеър. Кимбърли. Нещо се беше объркало.

Тя бързо мина зад плота на рецепцията и се скри.

Стъпките се приближаваха. Клеър чу паникьосано дишане. Не беше нейното.

Частица от секундата по-късно Кимбърли се появи във фоайето и хукна към аварийния изход зад рецепцията.

Тъй като беше твърдо решена да избяга, изобщо не се огледа.

Клеър се изправи, грабна от бюрото тежката стъклена купа, пълна с брошури, и я запрати с всички сили към главата на Кимбърли.

В последния момент Кимбърли усети някакво движение и се обърна. Така спаси черепа си от разбиване, но получи силен удар, който я накара да политне настрани и да загуби равновесие. Просна се на пода. Предметът в ръката ѝ изтрака тежко върху плочите на пода.

Клеър погледна надолу. Имаше достатъчно светлина, за да види пистолета. Наведе се и го грабна с две ръце.

— Не мърдай! — каза тя. — Повярвай ми, след това, което ми се случи напоследък, не съм особено добронамерена. Изобщо няма да се замисля да дръпна спусъка.

Кимбърли я погледна, вбесена.

— Кучка!

— Позна.

Джейк се появи от сенките в коридора. Веднага прецени ситуацията.

— Добре ли си? — попита той Клеър.

— Да. А ти?

— Оказа се, че си права за психичната експлозия на Шипли. Запазих спокойствие и това притъпи въздействието ѝ достатъчно, за да се задържа на крака.

Кимбърли погледна първо единия, после другия.

— Какви ги говорите? Психична експлозия? Вие сте по-луди и от Шипли.

Клеър не ѝ обърна внимание, съсредоточена върху Джейк.

— Какво направи с него?

— В момента е в безсъзнание — отвърна Джейк.

— Но когато се свести, ще бъде опасен за всеки с паранормална чувствителност, дори и да е вързан.

— Известно време няма да се свести — каза Джейк. — Бих му голяма доза транквилант. Сетивата му ще бъдат неутрализирани за поне четирийсет и осем часа. Достатъчно дълго, за да успеят „Джоунс и Джоунс“ да решат как да постъпят в тази ситуация.

— Ами Кимбърли?

Кимбърли рязко подскочи.

— Откъде знаете името ми?

— Ние сме много, много добри — обясни Клеър.

— Кой сте вие, хора? — попита Кимбърли.

— Той е от „Джоунс и Джоунс“ — каза Клеър. — А аз съм на свободна практика.

— Какво е „Джоунс и Джоунс“?

— Фирма за частни разследвания — отвърна Клеър.

Кимбърли сбърчи нос.

— По дяволите!

— Ще я предадем на местните полицаи заедно с Шипли — каза накрая Джейк. — Така ще могат да приключат случая със смъртта на Макалистър.

— Никой не може да докаже, че съм убила Брад! — настоя Кимбърли.

— Пистолетът, който Шипли е оставил в бюрото ти, ще бъде достатъчен, за да те свържат с престъплението — каза Джейк. — Плюс малкия ти опит да убиеш Клеър и мен тази вечер. За това има достатъчно доказателства.

— Беше идея на Шипли! — сопна се Кимбърли. — Той се опитваше да ме натопи да поема вината. Той ме принуди с изнудване

да участвам в тази история.

— Защото е знаел, че си убила Брад ли? — попита Клеър спокойно. — Това ли използва, за да те принуди да му помагаш?

Кимбърли се напрегна, но не каза нищо.

— Сигурен съм, че полицаите с интерес ще изслушат твоята версия за събитията и ще я сравнят с тази на Шипли — каза Джейк. — В такива случаи скараните партньори са просто безценни. Готови са да изпеят всичко, само и само да натопят другия.

Клеър погледна Джейк.

— Какво ще кажем на полицията?

Джейк сви рамене.

— Че съм частен детектив от старата и уважавана фирма „Джоунс и Джоунс“. Бил съм нает от Арчър Глейзбрук да разследвам смъртта на зет му.

Клеър се усмихна.

— Много те бива с истините, обвити в лъжа.

— Всички си имаме своите таланти.

Клеър погледна Кимбърли.

— Само от любопитство, ще ми кажеш ли как всъщност започна връзката ти с Брад Макалистър?

Внезапно Кимбърли заплака. Сякаш изведнъж рухна.

— Запознахме се в спа центъра, където работех — ридаше тя. — Станахме любовници. Той ме доведе в Аризона със себе си. Каза, че има важен бизнес тук, в Стоун Кениън. Каза, че вероятно ще му отнеме няколко месеца, може би година или повече, да осъществи проекта, но че когато го приключи, ще се оженим.

— Кога осъзна, че те е излъгал? — попита Клеър.

Кимбърли подсмърчаше.

— Започнах да ставам подозрителна, когато Брад настоя, че никой не трябва да знае за връзката ни, дори и майка му и бизнес партньорът му. Държеше ме скрита във Финикс, сякаш се срамуваше от мен.

Джейк изглеждаше замислен.

— Вальри Шипли не е знаела за теб?

— Отначало не знаеше — отвърна Кимбърли. Гласът ѝ беше станал равен. — Но в крайна сметка Шипли научи за нас и адски се

ядоса на Брад. Чух ги да се карат. Шипли обвини Брад, че е изложил целия план на опасност, като ме е взел със себе си.

— Брад или Шипли някога обяснявали ли са ти какъв е планът им? — попита Джейк.

Кимбърли сви рамене.

— Нещо, свързано с придобиването на „Глейзбрук“. — Тя изгледа яростно Клеър. — Когато ти се появи и убеди Елизабет да подаде молба за развод, Брад направо превъртя. Никога не го бях виждала такъв. Все говореше как ще се отърве от теб. Беше толкова сигурен, че ако те премахне, ще спаси сделката си.

— Ти си разбрала как смята да ме убие, нали? — попита Клеър.

— Не се е налагало да разбирам. — Кимбърли стисна ръката си в юмрук. — Брад ми каза как смята да го направи. Беше толкова обсебен от идеята да се отърве от теб, че искаше да говори за плана си. Точно тогава започнах най-после да осъзнавам, че каквото и да е това, с което се занимава в Стоун Кениън, то е много по-важно за него, отколкото аз някога щях да бъда.

— Какво стана после? — попита Клеър.

— Попитах го за бъдещето ни — прошепна Кимбърли задавено. — Копелето се изсмя. Имаше наглостта да се изсмее в лицето ми. Каза, че съм много добра в леглото, но че ако някога отново поиска да се ожени, ще си търси нещо повече от масажистка.

— И ти го застреля — каза Клеър.

— В нощта, когато планираше да те убие — съгласи се Кимбърли. — Знаех, че когато откриеш тялото, всички ще помислят, че ти си го убила. Така става обикновено, нали?

— Обаче Шипли правилно се е досетил, че ти си убила Брад, нали? — попита Джейк.

Кимбърли изтри очите си с ръкав.

— Той ми обеща да не каже на никого, дори и на Валъри, ако се съглася да му помогна. Каза, че ще ме направи свой бизнес партньор. Осигури ми нова самоличност и ме препоръча на управителя на този спа център. Веднага ме наеха.

— Разбира се — каза Клеър. — Никой в Стоун Кениън не би отказал нещо на Оуен Шипли. Оуен какво искаше да направиш за него?

— Каза, че иска да се сприятеля с Валъри. Трябваше да поддържам манията ѝ, че ти си убила сина ѝ, докато не дойдеше моментът да се отървем от нея. Но тази вечер осъзнах, че той просто ме е държал подръка, за да поема вината, когато на него му притрябва някой, когото да подхвърли на ченгетата.

— Ти си се обадила на Валъри онзи ден, докато бях в спалнята, нали? — попита Клеър. — Казала си ѝ, че съм си записала няколко процедури. Ти ли я покани да дойде и да ме халоса с гирата?

Кимбърли изсумтя.

— Това беше изцяло нейна идея. Аз ѝ се обадох, да, но само защото ѝ бях обещала да ѝ кажа, ако се появиш тук. Не знаех какво е направила, докато ти не дойде в офиса ми, за да се оплачеш, че някой е опитал да те убие. Веднага осъзнах, че Валъри те е нападнала. След като вие с Елизабет си тръгнахте онзи ден, аз на мига се обадох на Шипли и му казах, че Валъри е извън всякакъв контрол. Той беше в кнтри клуба. Каза, че ще се погрижи за проблема.

— Той е излязъл, поиграл е малко голф и я е убил — обясни Джейк.

Клеър гледаше внимателно Кимбърли.

— Защо Оуен не е казал на Валъри, че ти си убила Брад?

Джейк ѝ отговори:

— Не е можел. След като Брад е бил мъртъв, той се е нуждаел от помощ, за да осъществи планове си. Валъри не му е вършела работа. Била е прекалено погълната от скръбта си. Кимбърли е била идеална. Смятал е да я защитава, докато му е нужна.

— Аз обичах Брад — каза Кимбърли. — Мислех, че и копелето ме обича. Лъгал ме е от самото начало.

— Така е — кимна Клеър.

47.

Пет и петнайсет сутринта, Скаржил Коув...

Фалън седеше на бюрото си, вперил поглед в екрана на компютъра. Работеше усилено по дневника на Оуен Шипли, откакто Джейк го събуди преди три часа и му каза, че изпраща един криптиран файл по имейла. Не беше трудно да пробие паролата на файла. Шипли не бе компютърен гений.

За нещастие нямаше толкова много материали, колкото Фалън се беше надявал да намери. Шипли се беше оказал един от членовете на заговора от ниските нива в йерархията. Но имаше някои намеци и следи, свързани със заговора. Калейдоскопът в главата на Фалън започваше да произвежда не просто привличащи интереса образи. Оформяха се цели картини — обезпокоителни картини.

Той стана и отиде до прозореца. Първите лъчи на зората започваха да осветяват залива. Физически се чувстваше изтощен, но знаеше, че дълго време няма да може да спи.

48.

Осем и десет сутринта, Портланд, Орегон

Валеше, когато Джон Стилвел Наш излезе от частния си клуб. Ежемесечната делова закуска и гостуващият лектор, както обикновено, се бяха оказали невероятно скучни. Мразеше да си губи времето за такива тривиални неща. Но беше важно да поддържа имиджа си в портландското бизнес общество.

Много важни персони от града и щата членуваха в клуба. Това бе единствената причина той да се присъедини към него. Усещаше хищническо задоволство да се намира редом с хората, които движеха нещата по тези места. Всеки път, когато вечеряше в клуба, се чувстваше като акула, която плува сред нищо неподозиращи рибки. Наслаждаваше се на тайната мисъл, че вече притежава някои от политиците и бизнесмените в клуба. В крайна сметка щеше да командва губернатори, сенатори и президенти.

Дъждът валеше проливно и неумолимо. Не харесваше града. Изобщо не харесваше Северозапада. Но инстинктите му подсказваха, че това е добро място за установяване на организацията. Никой не би се сетил да търси в Портланд човека, който възнамерява да поеме контрол над организацията „Аркейн“.

Докато чакаше да докарат колата му, телефонът му иззвъня. Провери номера, от който го търсеха, и отговори.

— Ало?

— Операцията в Стоун Кениън беше прекратена. Късно снощи Шипли беше арестуван от властите.

Остра, помитаща ярост завладя Наш — суровата ярост на ловеца, когато жертвата му се отскубне и избяга.

Напрегна се трескаво да овладее изключително силното усещане. От известно време очакваше тази новина, напомни си той. Беше му известно, че нещата не се развиват добре в Аризона. Въпреки това искаше да пипне „Глейзбрук“. Компанията щеше да е идеална придобивка, перфектно отговаряща на целите на заговора.

Пое си дълбоко дъх няколко пъти и изчака, докато се увери, че се е овладял.

— Някой да се е разприказвал? — попита той, доволен, че гласът му е спокоен и хладен. Сега бе жизненоважно да не показва силни емоции пред членовете на персонала си. Всеки изблик на емоции би бил проява на слабост. Самоконтролът беше всичко.

— Не. Шипли още е в безсъзнание. Трябва да са му дали нещо. Може би силно приспивателно.

„Лишен от лекарството, Шипли скоро ще потъне в бездънната яма на лудостта“ — помисли си Джон.

„Джоунс и Джоунс“ несъмнено щяха да се доберат до някои късчета от плана, но това не можеше да се възпрепятства. Той щеше да се справи с тези проблеми, ако и когато възникнеха.

— Ами онази Кимбърли Тод? — попита той.

— Тя не знае достатъчно, за да навреди.

Шипли също не знае, успокои се мислено Джон.

— На Шипли сигурно му е останала малка доза от лекарството — каза той. — Местната полиция не би трябвало да се интересува от него, но предпочитам да не попадне в ръцете на „Джоунс и Джоунс“.

— Имаш ли представа къде го държи Шипли?

— Не. Но като се знае колко ценно беше то за него, навярно е на сигурно място. Провери в избата му — в хладилника за бели вина.

— Къщата се охранява от полицията. Сигурно ще остане оградена с жълта лента ден-два. Най-рано довечера, когато полицаите си тръгнат, някой ще може да влезе и да остане достатъчно дълго, за да претърси подробно.

Яростта заплашваше да изригне отново. Джон стисна здраво телефона.

— От моя гледна точка ти си отчасти отговорен за злополучния изход на операцията в Стоун Кениън. Ако изобщо очакваш да се издигнеш по-високо в организацията, трябва да изпълняваш заповедите. Разбра ли?

— Да, господин Наш. Сега съм във Финикс. Заради сутрешния трафик ще ми отнеме поне четирийсет и пет минути да стигна до Стоун Кениън.

— Просто вземи проклетото лекарство!

Момчето от паркинга пристигна с колата му. Джон приключи разговора и се качи в автомобила. Поседя известно време, стиснал силно кормилото. Още усещаше жегата, генерирана от недоволството, и гнева, който вибрираше в него, разбивайки сетивата му. Това не бе добър знак. Пристъпите на внезапна, почти неконтролируема ярост започваха да зачестяват. Започваше да подозира, че има странични ефекти от неговия собствен, личен вариант на лекарството.

Веществото определено действаше по-бързо и със сигурност разширяваше обхвата на психичните му сили. В добавка към вродения му талант на ловец, то развиваше уменията му на хипнотизатор и стратег. Но си имаше и недостатъци.

Трябваше незабавно да отиде в лабораторията.

49.

Осем и петнайсет сутринта, Стоун Кениън...

Събраха се на верандата в къщата на Глейзбрук. Беше малко след осем, но вентилаторите и пръскалките на тавана вече работеха с пълна сила и така жегата бе поносима. На масата имаше голяма кана със студен чай и пет чаши.

Майра наля чая. Когато подаде чашата на Клеър, дори се усмихна.

— Благодаря — кимна любезно Клеър. Не беше сигурна дали някога ще се чувства удобно в дома на семейство Глейзбрук, но трябваше да признае, че голяма част от напрежението е изчезнала.

Джейк излезе от къщата и се присъедини към останалите. Говореше по мобилния си телефон. Затвори точно когато стигна до масата.

— Беше Фалън — каза той и седна.

— Е? — подкани го Клеър. — Какво каза надутият глупак този път?

Джейк се усмихна.

— Прати ти много поздрав.

— Аха, сигурно.

— Май спомена нещо, че ще хвърли още един поглед на последната ти молба за работа. Мисли, че може и да имаш потенциал да станеш агент на „Джоунс и Джоунс“ в крайна сметка.

— Ха! — Клеър усети как я залива задоволство. Отмъщението беше сладко. — Ако надутият глупак мисли, че ще ме наеме евтино, не е познал.

Джейк се намести на стола си.

— Както и да е, той е отворил шифрования файл от компютъра на Оуен, който му изпратих. Файлът представлява личният дневник на Шипли за връзките му със заговора.

— Уха! — възкликна възторжено Клеър. — Ще свърши работа, нали?

— Има известно количество информация, която може да е от полза за други разследвания на „Джоунс и Джоунс“ — каза Джейк, — но не и толкова подробни сведения за заговора, колкото Фалън се е надявал да открие.

Клеър подбели очи.

— Трудно му се угажда на този човек.

— Няма спор — съгласи се Джейк. — Но в този случай разбирам отчаянието му. Изглежда, този нов заговор пази тайните си много умело. За жалост Шипли не е бил достатъчно високо в йерархията, за да знае много.

— Лоши новини за „Джоунс и Джоунс“ — отбеляза Арчър.

— Така е — кимна Джейк. — Но Фалън каза, че дневникът на Шипли все пак е осигурил доста подробности за проекта в Стоун Кениън. Това се оказва много полезно, защото от тази информация той добива представа как действа новият заговор и какви са вероятните му цели.

— Значи Оуен е бил човекът от заговора? — попита Елизабет. — Този, когото ти беше изпратен да търсиш?

— Да — каза Джейк. — Според бележките му, заговорът го привлякъл на своя страна преди година и половина. Първата му задача била да получи контрол над „Глейзбрук Инкорпорейтид“. Смятали, че той е най-подходящ да свърши това, защото се е радвал на доверието на Арчър.

Арчър се намръщи.

— Определено му имам доверие. В продължение на трийсет и пет години, по дяволите! Още ми е трудно да повярвам, че той е бил лошият в тази история.

— Шипли е измислил стратегия, която може да се определи единствено като зашеметяваща — продължи Джейк. — Освен другите неща, по-висшестоящите му обещали, че успехът в тази задача ще му гарантира издигане на следващото ниво на власт.

— Но защо, по дяволите, му е на заговора моята компания? — изръмжа Арчър.

— Една дума — пари. Много пари. „Глейзбрук Инкорпорейтид“ е истинска дойна крава за пари. Както казах на Клеър, твоята компания има и други отличителни преимущества — тя е частна собственост. Няма акционери или външен управителен съвет, пред които да се

отчита, когато парите започнат да се пренасочват към тайните проекти на заговора. Клеър сбърчи нос.

— Какви тайни проекти?

Джейк я погледна.

— Шипли не е знаел какви. Но според Фалън в момента новият заговор е в режим на трупане на придобивки и вероятно ще се опита да пипне редица частни компании. Той смята, че така се формира силна финансова база, която ще генерира стабилен поток от пари в следващите години.

Елизабет се намръщи.

— Заговорът просто иска пари? Нямаше нужда да сформират таен клуб и да убиват хора заради това. Трябвал им е само лиценз за бизнес.

— Не е толкова просто, ако се опитваш да формираш корпоративна империя, генерираща неспиращ поток от пари, които да се използват за субсидиране на секретни фармацевтични проучвания — каза тихо Джейк.

Всички впериха погледи в него със зяпнали уста. Арчър подсвири тихо.

— По дяволите, тези хора не просто искат да пресъздадат формулата на основателя. Те възнамеряват да я пуснат в мащабно производство.

Майра се намръщи.

— Не само организацията „Аркейн“ не одобрява незаконни лаборатории за лекарства, които извършват непозволени проучвания и тестове. Федералните ще сгачят новия заговор за частици от секундата, ако научат.

— Както и да го погледнеш, заговорът има цял куп основателни причини да пази империята си в тайна — каза Джейк.

Арчър издиша шумно.

— Мислех, че Оуен ми е приятел. Дяволите да го вземат, толкова неща сме преживели заедно.

— Неговото огорчение се е породило още преди години — каза Джейк тихо. — Фалън е открил и това в дневника му.

— Какво, за бога, съм направил на Оуен, освен че му помагах да изкарва купища пари? — попита Арчър.

Клеър изчака някой от другите да изрече очевидното. Когато никой не отвори уста, тя сви рамене и каза:

— Ти си получил момичето. Мама ми разказа цялата история как Оуен опитвал да убеди Майра да се омъжи за него. Но Майра избрала теб.

Последва кратка, слисана пауза. Всички погледнаха Майра.

— Никога не съм била влюбена в Оуен, нито той в мен — каза веднага Майра. — Поне не истински. Той беше влюбен в идеята да се ожени за дъщерята на сенатора. Искаше връзките и начина на живот, които мислеше, че ще му донеса. Знаех това от самото начало.

— Тогава защо, по дяволите, ходеше с него? — попита Арчър възмутено.

Майра повдигна вежди.

— За да те накарам да ме забележиш, разбира се. По онова време беше много трудно да се привлече вниманието ти, Арчър Глейзбрук. Ти беше прекалено зает с изграждането на скъпоценната си компания.

За момент Клеър си помисли, че Арчър ще започне да ръмжи. Но той изненада всички с дяволита усмивка.

— Казвал съм го и преди, ще го кажа пак. — Арчър се облегна назад на стола си и пхна палци в колана на дънките си. Имаше самодоволен вид. Освен това изглеждаше като човек, който е силно влюбен в жена си. — Никога не играйте на карти с тази жена.

Клеър можеше да се закълне, че Майра се изчерви. Джейк се прокашля.

— Да се върнем на Шипли... неговото огорчение от теб може да е започнало, когато не е получил момичето, както каза Клеър, но се е подхранвало постоянно, защото си е давал сметка, че ти си истинският гений, на когото дължи успеха си компанията. В същото време той силно е искал това, което успехът на компанията му е осигурявал.

— Пари, връзки и влияние — подсказа Клеър.

Арчър поклати глава.

— Той имаше и трите, но очевидно не са му донесли удовлетворение.

— Не са — продължи Джейк. — Завистта му е избуявала през годините. Накратко, когато от заговора са го набелязали като потенциален поддръжник, той е бил повече от готов да прегърне възможността не само да ти отмъсти, но и да стане с по-силна дарба от

теб. От заговора са му дали вариант на формулата, който е бил генетично проектиран точно за него, заедно с обещанието да се издига в организацията им. Трябвало е само да им поднесе „Глейзбрук Инкорпорейтид“ на тепсия.

Клеър допи чая си и остави чашата.

— Ами останалите? Как Шипли е открил Брад Макалистър и Валъри, мамичката от ада?

— Решил е, че най-хитрият начин да пипне компанията е, като насърчи Елизабет да се омъжи и даде на съпруга си своя дял от компанията след удобната смърт на Арчър. Шипли обаче е шейсет и две-три годишен — продължи Джейк. — Знаел е, че няма никакъв шанс да стане съпруг на Елизабет.

— За бога, не — обади се Майра. — Той е прекалено стар за нея.

— И още как! — съгласи се Елизабет. — Винаги съм го възприемала като чичо.

— Изработил е стратегията си и после се е свързал с шефовете си в заговора — продължи Джейк. — Всичко е зависело от това да се доведе в кръга на Глейзбрук някой, който би изглеждал като идеалния съпруг за Елизабет. Трябвало е той да ухажва успешно Елизабет и да получи одобрението на семейството ѝ. Заговорът е помогнал на Шипли да открие измамник от световна класа — някой си Брад Макалистър.

— Който е бил не само с привлекателна външност, но също и силен хипнотизатор — включи се Клеър. — Обзалагам се, че от гледна точка на Шипли това е било най-голямото му достойнство. Ако чарът му не действа, Брад винаги би могъл да използва таланта си на хипнотизатор, за да плени всички.

— Какво е предложил Оуен на Брад, за да го накара да поеме риска да се замеси в тази конспирация? — попита Майра.

— Според дневника, не Шипли е предложил нещо на Макалистър, за да се включи в проекта, а хора от заговора са му направили предложение.

— Ясно — намеси се Елизабет. — Предложили са на Брад същото, което са предложили и на Оуен. Власт и издигане в организацията им.

— И негов собствен генетично напаснат вариант на стимулиращото вещество — продължи Джейк. — Дневникът

подсказва, че Брад Макалистър е бил хипнотизатор осма степен, преди да започне да пие лекарството. А това, което са му дали, направо е подсилило способностите му над пределите на скалата.

Елизабет въздъхна.

— Значи ето как е успял да манипулира всички толкова умело.

— Всички, освен Клеър — заяви Арчър гордо.

Майра се усмихна.

— Да, всички, освен Клеър. Слава богу.

Клеър изпита странен прилив на топлота. Наложил се да грабне една салфетка и да изтрие сълзите от очите си. Когато вдигна поглед и примигна няколко пъти, забеляза, че Джейк я наблюдава с развеселено изражение.

— Брад е предложил Шипли да се ожени за Валъри — каза Джейк. — Това е бил идеалният начин да се въведе Брад в обществото в Стоун Кениън. Какви по-добри препоръки за един ухажор от това да е син на съпругата на най-добрия ти приятел, Арчър?

Арчър се намръщи.

— Проверих Макалистър по всички възможни начини. В базата данни нямаше нищо, което да подсказва, че той е нещо различно от това, за което се представя. Не само излезе напълно чист при всички проверки, а според електронната агенция за запознанства на „Аркейн“ бе идеалният партньор за Елизабет.

Джейк се отпусна на стола си.

— Ето един от най-неприятните факти според Фалън. Той мисли, че хора от заговора са успели да проникнат в генеалогическите архиви и в сайта за запознанства и са съумели да направят промени в записите.

Арчър издиша бавно.

— Това ще бъде проблем за „Джоунс и Джоунс“.

— Голям проблем — съгласи се Джейк.

— Има едно нещо, което не разбирам — продължи Арчър. — Защо Оуен не се е отказал от проекта след убийството на Брад? Какво се е надявал да постигне?

— Не е имал избор, освен да измисли нов вариант — каза Джейк. — В заговорите по традиция не се толерират провалите. Промененият план е изисквал няколко допълнителни убийства, по-точно на Валъри,

Кимбърли, мен и Клеър, а по това време той вече е бил достатъчно отчаян или достатъчно луд, за да поеме риска.

— Мога да ви кажа, че лекарството, което са дали на Оуен от заговора, наистина действаше — заяви Арчър мрачно. — По-рано не умееше този трик с психичното замразяване. Няма начин да го е крил от мен през всичките тези години. Дарбата му беше от средна степен и бе в областта на стратегиите.

— Фалън е съгласен с теб по този въпрос — кимна Джейк. — Очевидно е, че новият заговор някъде има функционираща лаборатория.

Арчър се замисли.

— Оуен винаги е стрелял много добре с ловна пушка. Предполагам, че той е опитал да те убие онзи ден в старото ранчо.

— Правилно. Проследил ме е, когато си тръгнах от офиса на „Глейзбрук“. Направил е отчаян, прибързан опит да се отърве от мен. Когато той се е провалил, се е заел веднага да търси друг вариант и е измислил сценария със „сварените зеленчуци“.

— Откачено — каза Майра.

— Да — съгласи се Джейк. — Толкова откачено, че не бих се изненадал, ако веществото е започнало да влияе на рационалното му мислене.

Арчър смръщи вежди.

— Откъде, по дяволите, е знаел, че ще отидеш да претърсваш къщата му в нощта след връщането ти от Тъксън?

— Не е знаел — обясни Джейк. — Но е наблюдавал дома ми, тъй като е търсел възможност да пипне Клеър и мен и да ни отведе в спа центъра. Видял ме е да потеглям точно когато се е канел да ни нападне. И ме е проследил.

— Право в собствената му къща — каза Елизабет. — Където те е пратил в безсъзнание с психичната си експлозия.

— Ще ви бъда благодарен, ако не разправяте тази история наляво и надясно — каза Джейк. — Не мисля, че ще се отрази добре на бизнеса ми.

Елизабет се засмя.

— Не се тревожи. Кой би повярвал, освен неколцина човека в „Джоунс и Джоунс“, ако им кажем, че Оуен Шипли е бил социопат с особени психични дарби и че е замесен в мистериозен заговор, свързан

с изграждането на секретни лаборатории, в които да се произвежда нов вариант на старинна алхимична формула?

Майра потрепери.

— Дори не си помисляй да го кажеш на някого в Стоун Кениън. Ще ни помолят веднага да прекратим членството си в кънтри клуба, а аз ще трябва да се оттегля от всички управителни съвети, в които съм. Уверявам те, никой по тези места не би приел за президент на Академията по изкуствата човек, който вярва в заговори и алхимични формули.

Арчър рязко се наведе напред на стола си, стряскайки всички.

— По дяволите — възкликна той, — онези инжекции, които Оуен си слагаше! Обзалагам се, че те са били специалното вещество.

— Кои инжекции? — попита Джейк.

— Няколко пъти, когато съм бил с него, се налагаше Оуен да си бие инжекция — обясни Арчър. — Последния път беше в деня, когато Валъри умря. Той ми каза, че е лекарство за някакъв неврологичен проблем. Каза, че не иска никой да знае за това, за да не се отрази на имиджа му.

Джейк барабанеше с пръсти по масата.

— Чудя се дали не са останали от тях в къщата на Шипли. Фалън би дал много, за да се сдобие с това вещество и да го даде за изследване.

— Хладилникът — каза бавно Майра.

— За какво говориш, мамо? — попита Елизабет.

— Отидох да видя Валъри един следобед преди около седмица — разказа Майра. — Оуен ме беше помолил да се отбия. Навярно се е опитвал да затвърди идеята, че Валъри се нуждае от лечение.

— Какво стана? — попита Клеър.

— Валъри беше пияна, както обикновено — продължи Майра. — Предложи ми коктейл. Аз отказах. После ми каза, че в хладилника в кухнята има кана със студен чай и ми предложи да си сипя сама. Така и направих.

Арчър я погледна въпросително!

— Какво намекваш, скъпа?

— Имаше малко стъклено шишенце в дъното на най-горния рафт. Приличаше на обикновено шишенце от лекарство, но си

спомням, че ми се стори странно, защото нямаше никакъв етикет. Нали знаете колко внимателно надписват всички лекарства в аптеките!

Джейк вече беше скочил нетърпеливо на крака.

— Веществото навярно изисква съхранение в хладилник. А в къщата няма много места, където това е възможно. По дяволите! Трябва да отида там, преди полицаите да се сетят да претърсят кухнята.

50.

Никой не изглеждаше щастлив да го види, когато той пристигна пред дома на Шипли, но му махнаха да влиза.

— Явно ти дължим поне това — каза детективът, който отговаряше за разследването. — Ти си професионалист. Знаеш какво да правиш, за да не замърсиш мястото на престъплението. Не че сме открили нещо полезно досега.

Джейк влезе с небрежна походка в кухнята. Оказа се празна. Отвори хладилника. Шишенцето без етикет и пълно с прозрачна течност си стоеше на най-горния рафт.

Пъхна го в джоба си и бавно се върна до вратата на къщата. Отвън стоеше един мъж и опитваше да убеди полицаите да го пуснат вътре.

— Казвам се Тейлър — каза непознатият. Звучеше напрегнато. — Аз съм от „Финикс Стар“.

— Съжалявам, господин Тейлър, не пускаме репортери — каза твърдо младият полицай.

— Вижте, редакторът ми ще ме направи на луд, ако не му занеса материал — настоя Тейлър. — Помогнете ми, моля ви.

Джейк усети как инстинктите му на ловец се пробуждат. Тейлър буквално вибрираше от напрежение. Определено не беше типичният, обръгнал на всичко криминален репортер. Много е превъзбуден, помисли си Джейк.

— Извинете — каза той и мина между Тейлър и полицая.

Тейлър рязко се извърна и погледът му потъмня от подозрение.

— Кой сте вие?

— Познавах семейството — отвърна Джейк небрежно. Клеър беше права, той наистина се справяше отлично с истините, обвити в лъжи.

Върна се при колата и се качи. Тейлър му хвърли един последен загрижен поглед и отново поднови молбите си към полицая.

Джейк бръкна в жабката, извади малкия цифров фотоапарат, който държеше там, и засне репортера.

Може да не е нищо, помисли си той. Но щеше да прати снимката на Фалън по имейла, когато се прибереше. Нямаше да му навреди.

Малко по-късно, когато прехвърли снимката в компютъра си, установи, че е хванал репортера много добре. Чертите на Тейлър се виждаха съвсем ясно. Би трябвало Фалън да успее да го идентифицира лесно.

Изучава снимката известно време и заключи, че е бил прав при преценката си в дома на Шипли. Ловецът в него беше усетил нещо повече от напрежение у Тейлър — страх!

Взе телефона и набра познатия номер.

— Какво направи? — попита Фалън.

— Мисля, че от заговора са изпратили някого да вземе остатъка от лекарството на Шипли. Мъжът се представяше като Тейлър. Твърдеше, че е репортер. Ще ти изпратя снимката му.

— Ами лекарството? — попита Фалън разтревожено.

— И него взех.

— Току-що си заслужи раздутия консултантски хонорар, който „Джоунс и Джоунс“ ти плащат.

51.

Два дни по-късно...

— Оуен Шипли е настанен в психиатрична болница за наблюдение? — Клеър отпусна вестника, който четеше, и погледна Джейк. Той току-що бе приключил с някакъв телефонен разговор.

— Вчера са го изпратили в една болница край Финикс. — Джейк остави телефона си на кухненския плот и се зае да обръща царевичните палачинки в тигана. — Фалън казва, че според местните власти той е изключил напълно. Говори несвързано, страда от самозаблуда и състоянието му се влошава с всеки изминал час. Никой не очаква да го обявят за вменяем, за да се изправи пред съда.

— А надутият глупак какво мисли, че е станало в действителност?

— Фалън казва, че първоначалните изследвания на веществото, което взех от хладилника на Шипли, показват, че е много силно действащо, но за кратко време. Подозира, че внезапното спиране на приемането му води до опустошителни ефекти. Смята, че Шипли е започнал да превърта веднага щом е изгубил достъп до лекарството. Или това е нежелан страничен ефект на веществото, или лаборантите на заговора са го изработили точно в такава форма, за да ограничат евентуалните вреди, ако някой член на заговора бъде арестуван.

Тя потрепери.

— И това ако не е хладнокръвна жестокост.

— Но е ефективна. Като контролират лекарството, те контролират хората. — Джейк извади палачинките от тигана и ги разпредели в две чинии. — По този начин не се тревожат, че може някой член на заговора да се разприказва пред полицията или „Джоунс и Джоунс“.

— Тази организация наистина знае как да прикрива следите си.

— Така изглежда. „Джоунс и Джоунс“ ще бъдат много заети в близко бъдеще.

Клеър се замисли върху това и си отрязва една хапка от палачинката.

— Вероятно от време на време ще се нуждаят от скъпо струващи експертни консултации от ловец и детектор на лъжата.

Джейк се усмихна бавно.

— Мисля, че съм го казвал и преди, но определено ми харесва начинът ти на мислене.

Точно преди зазоряване го усети, че става от леглото. Сетивата ѝ подсказваха, че той използва някои от способностите си на ловец, за да не я събуди. Клеър се усмихна. Джейк можеше да се прокрадва колкото си иска, тя винаги щеше да знае кога той е близо до нея и кога не.

Даде му няколко минути, в които той взе дънките си, излезе от стаята и тръгна по коридора към кухнята. Сигурно щеше да направи чай. Това беше добра идея.

Остави му малко време да кипне водата, после отметна завивките и стана от леглото. Белият халат висеше на една кука в банята. Облече го, завърза колана и се среса.

Когато се появи в кухнята, видя чайник с прясно направен чай на плота. Наля си една чаша, наслаждавайки се на свежия аромат на зеления чай.

Компютърът на Джейк работеше и мониторът светеше неприязнено върху кухненската маса. Клеър се зачуди дали е проверявал програмата си за деня.

Плъзгащата се стъклена врата беше отворена, пускайки свежия утринен въздух и фантастичната светлина в стаята. Нищо не може да се сравни с утрините в пустинята, помисли си Клеър. Те я караха да се чувства изпълнена с енергия. Или енергията се дължеше на страстното им любене предната нощ.

Видя, че Джейк е от другата страна на портичката, при басейна в края на вътрешния двор. С чаша чай в ръка наблюдаваше три койота.

Тя тръгна през кухнята с идеята да отиде навън при него и да се наслади на този прекрасен момент от деня.

Когато мина покрай масата, зърна познатото лого на компютърния екран. Побиха я студени тръпки. Закова се на място.

Добре дошли в *Електронни запознанства „Аркейн“*, Джейк Солтър Джоунс. Поздравления, открихме най-подходящата жена за

вас! Моля, кликнете на връзката по-долу, за да видите профила на идеалната жена за вас.

Клеър се олюля от усещането, че е двойно урочасана. Първо трябваше да се справи с шока от истинската фамилия на Джейк. На света имаше много хора с фамилия Джоунс, но сред членовете на „Аркейн“ това име значеше много. Като знаеше колко силна е дарбата му на ловец, това вероятно не бе съвпадение. Имаше голяма вероятност Джейк да е директен наследник на Силвестър Джоунс, основателя на организацията.

Нищо чудно, че беше скрил истинското си име, когато бе дошъл да работи под прикритие в Стоун Кениън. Но защо я бе оставил да научи истината по този безцеремонен начин?

Защото не знаеше как да ѝ съобщи, че току-що е бил сватосан от сайта за запознанства на „Аркейн“, реши Клеър. След снощната им страст не би могъл да я погледне в очите и да ѝ съобщи тази новина.

Щеше да го изгуби заради някаква непозната жена, която сватовниците бяха изровили от базата си данни. Не беше правилно. Не беше честно. Дватамата с Джейк бяха родени един за друг. Пасваха си идеално. Съвършено. Не можеше той да не разбира това.

Клеър не би успяла да долови лъжа в електронен вид, но беше сигурна, че компютрите на сайта за запознанство лъжат.

Пристъпът на паника я прониза и подпали всичките ѝ сетива. *Бий се или бягай!*

Първата ѝ реакция бе да избяга. Махни се оттук. Спаси се. Не можеш да продължиш с тази връзка, след като те са му намерили друга. Ако останеш тук, сърцето ти ще бъде разбито завинаги. Събери си багажа. Веднага. Къде са ключовете от колата ти? Бягай! Скрый се!

С известно закъснение психичните рефлексии, които си бе изградила през годините, се пробудиха и овладяха потока от безсмислена паника. *Бий се. Можеш да го направиш. Овладей се. Трябва да опиташ. Няма да избягаш. Поне не още. Струва си да се биеш за това.*

Тя отмести вниманието си от жестоките думи на компютърния екран. Джейк още стоеше в края на двора. С гръб към нея.

Ако избягаш, няма надежда. Искаш ли го? Тогава се бий!

Бойният дух потече във вените ѝ. Тя мина през отворената врата, заобиколи басейна и стигна до края на двора.

— Тези глупаци в сайта за запознанства грешат — заяви тя.

Осъзна колко високо говори чак когато видя трите койота рязко да обръщат глави към нея, наострили уши. Джейк също се обърна, макар и много по-спокойно. Четири чифта очи се впериха в нея. Вероятно преценяваха дали би станала лесна плячка.

— Не — каза тя на койотите. — В случай че загрявате твърде бавно, аз не съм закуската ви.

Джейк се усмихна.

— Но си страхотна на вкус.

Закачливият му хумор я вбеси. Тя се приближи до него и спря само на две крачки.

— Не смей да ми говориш така! — Машинално понечи да сложи ръце на кръста си, но осъзна, че още държи чашата с чая. — Не и след като тъкмо видях какво пише в компютъра ти.

Развеселеното му изражение изчезна.

— Какво точно си видяла?

— Пише, че са намерили идеалната жена за теб.

— И?

— Лъжат!

Паранормалната енергия беше невидима за човешкото око, но Клеър можеше да се закълне, че въздухът около него изведнъж започна да блести от тази енергия. Клеър усети силните вълни, които пулсираха невидимо в атмосферата.

— Сигурна ли си? — попита той.

— Да. — Тя пристъпи още една крачка напред. — Абсолютно съм сигурна, че грешат!

— Защо?

— Защото ти принадлежиш на мен, ето защо. — Тя размаха свободната си ръка. — Родени сме един за друг. Обичам те. Защо ти трябва този сайт за запознанства? Какво има тази жена, която са ти намерили, което аз нямам?

Опасната енергия, която се завихри около него, се промени обезпокоително рязко в чувствен глад.

— Интересен въпрос — каза той.

— Отговорът е — нищо. Нула. Абсолютно нищо. Тази жена няма нищо, което и аз да нямам. Не си прави труда да си устройваш среща с нея, защото и аз ще дойда на тази среща, а така няма да ти е много удобно да си бърбриш с нея.

— Не знам — каза той. — Със сигурност ще се получи интересна първа среща.

— Прескочи остроумията. Говоря съвсем сериозно, Джейк Солтър Джоунс.

Устните му се извиха леко в тъглчетата. Очите му пламнаха.

— За мен ли?

— За теб. И за мен. Ние сме идеална двойка. Не го ли разбираш?

— Разбирам го.

— Още повече че няма начин някоя жена, която са ти намерили от сайта, да те обича повече от мен.

— Добре, щом казваш.

Тя се закова на място.

— Подиграваш ми се!

— Не! Честно. Не ти се подигравам.

— Лъжеш! — Гневни сълзи заблестяха в очите й. Тя заби пръст в гърдите му. — Защо ми се подиграваш?

— Хайде да влезем вътре — каза той. — Ще ти покажа.

Той я заведе обратно в кухнята и спря пред масата, където ужасната новина продължаваше да свети на екрана.

Джейк кликна на връзката, която водеше към профила на идеалната за него жена. Клеър гледаше с присвит стомах. Сърцето й се свиваше от ужас. Екранът се изпълни с данни и се появи снимка. Снимката изглеждаше шокиращо позната.

Име: Клеър Ланкастър.

Ниво на парачувствителност: Десет.

Описание: Изключителна чувствителност към психичната енергия, генерирана от хора, изричащи съзнателни лъжи или занимаващи се с измами.

Клеър спря да чете.

— Това съм аз.

— И аз очаквах да забележиш приликата. — Джейк изучаваше снимката с доволен вид. — Страхотна снимка. Харесвам косата ти, подстригана така. Ледената принцеса изглежда толкова готина. Сякаш

казва: Пипни ме, ако ти стиска. Мисля, че усещам как се ускорява пулсът ми.

— Откъде са взели тази снимка? — учуди се тя. — Беше направена за годишника на „Дрейпър Тръст“ миналата година. Никога не съм я пращала на сайта.

— Не беше трудно да се намери. Просто открих електронния вариант на годишника.

— Ти ли си я изпратил?

— Разбира се. — Той си наля втора чаша чай. — Накарах Фалън Джоунс да помоли един от компютърните си гении да изрови старата ти регистрация в сайта. Фалън ми дължеше поне това.

Клеър ахна смаяно.

— Но аз я изтрих от сайта.

— Нищо никога не изчезва напълно. Винаги го има някъде.

— И компютърът е решил, че сме идеални един за друг?

— Така пише.

— Мили боже! — Тя седна бавно, без да може да отлепи поглед от екрана. — Не разбирам. Направи го, за да провериш дали наистина сме един за друг ли?

— Не — отвърна Джейк. — Това вече го знаех. Направих го, за да си сигурна ти. Поради проблемите ти с доверяването и така нататък предположих, че ще имаш нужда от обективно потвърждение.

Във всяка негова дума отекваше истина, толкова ослепителна и кристално ясна, че тя направо спря да диша. Не знаеше дали да се смее, или да плаче. Скри лице в дланите си и направи и двете.

— Хей! — извика Джейк, разтревожен, и я докосна по рамото. — Добре ли си? Не исках да те разплаквам. По дяволите, това беше последното нещо, което съм искал да направя.

Тя повдигна глава. Сълзите се стичаха по бузите ѝ, но Клеър се усмихна.

— Когато видях, че са ти намерили жена, бях готова да удуша всички в сайта.

— И на мен така ми се стори — кимна Джейк. Изглеждаше едновременно облекчен и доволен.

— Сега, разбира се, осъзнавам, че би трябвало да извия твоя врат. Все пак...

— Щом настояваш. Но ако си в настроение да изживаш нещо, дали няма да предпочетеш друга част от анатомията ми?

— Ти си направо непоносим!

— Може би. Но те обичам, Клеър.

Отново чистата сребриста енергия на истината заблестя във въздуха.

Тя скочи на крака.

— Толкова те обичам!

Ръцете му се обвиха около нея, топли и силни. Клеър почувства, че е намерила мястото, където трябва да бъде. Той бе нейната сродна душа.

— А за фамилията ти? — попита тя. — Мога ли да приема, че не е съвпадение? От онези Джоунс ли си?

— Опасявам се, че да.

— А надутият глупак Фалън Джоунс?

— Братовчед ми е. Имам купища.

— Семейство, а? — Тя се усмихна бавно. — В такъв случай определено ще увеличаваме четворно консултантската си тарифа винаги когато работим за „Джоунс и Джоунс“.

Джейк се засмя.

— Ще те оставя ти да водиш преговорите.

Той се наведе да я целуне. Тя сложи пръст върху устните му.

— Още едно нещо.

— Какво?

Тя дръпна пръста си.

— Какво щеше да правиш, ако от сайта не бяха те сватосали с мен?

— Няма проблем. Щях да се обадя на Фалън и да му кажа, че трябва някой от неговите хора да проникне в компютрите им и да направи някои настройки на профилите ни.

— Щеше да стъкмиш такава огромна лъжа само за да ме убедиш да се омъжа за теб?

— Без да се замисля.

Тя се усмихна. Любовната вълна я заля — гореща, сладка и истинска.

— Правилен отговор, Джоунс.

Издание:

Джейн Ан Кренц. Невинни лъжи
ИК „Хермес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.